

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த

சுவாமிகள்

98901 2852

சுவாமி

JPL

C2852

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த ஆசிரமம் - கைதடி.

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

2007

X 0

4

தவத்திரு
ஸ்ரீ சச்சிதானந்த
சுவாமிகள்

★ தொகுப்பு ★

சுவாமி சச்சிதானந்த செல்லம்மா அம்மையார்

00.001 வெளியீடு
ஸ்ரீ சச்சிதானந்த ஆசிரமம்
கைதடி.

28522.c

Handwritten mark

98901.c.c

நூல்: ஸ்ரீ சச்சிதானந்தா சுவாமிகள்

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ சச்சிதானந்த செல்லம்மா அம்மையார்

முகவரி: கைதடி வடக்கு, கைதடி

பதிப்பு: முதலாம் பதிப்பு 1993

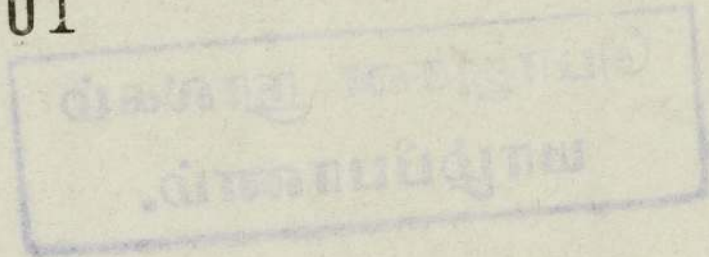
பதிப்புரிமை: ஸ்ரீ சச்சிதானந்த ஆசிரமம் கைதடி

வெளியீடு: ஸ்ரீ சச்சிதானந்த ஆசிரமம் கைதடி

அச்சகம்: சிவா அச்சகம், கைதடி

அட்டைப்படம்: ஞானம் ஆட்ஸ், சங்காளை

98901

விலை ரூபா: 100.00

உ
சிவமயம்
குருவே துணை

“குருவே சிவமெனைக் கூறினன் நந்தி”
குருவைச் சிவமாகக் கொண்டு பிரபஞ்
சச் சிக்கல்களிலிருந்து ஆன்மவிடுதலை
பெறுவதே மோட்சம். பெறுதற்கரிய
மானிடப் பிறவியின் நோக்கம் இறை
வனைப்பணிந்து பிறவியை வேரறுப்ப
தேயாகும். பந்த பாசங்களினின்று
விடுதலை பெறுவதே வீடு அல்லது முத்
தியாய். ஒரு சிறந்த ஆன்மசாதகனுக்கு
வீடுதலைக்கான வழியைக் காட்டக்
கூடியவர் சற்குரு. இந்தவகையில் ஸ்ரீ
சச்சிதானந்த சுவாமிகள் பலருக்குக்
குருவாக விளங்கி ஆன்ம விடுதலைக்
கான வழியைக் காட்டியுள்ளாரென்
பதை அவரது வரலாற்றைப் படிப்ப
தன் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ள

முடியும். மகாபுருஷர்களின் அவதாரங்கள் அற்புதம்நிறைந்தவை அவர்
களின் சொல்லிலும் செயலிலும் தவ வாழ்நிலும் நாம்பல அற்புதங்
களைக் காணலாம். சுவாமி இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், சுவாமி
விவேகானந்தர் நிகழ்காலத்தில் அற்புதங்களை நிகழ்த்தி வருகின்ற
பகவான் ஸ்ரீ சத்தியசாயிபாபா போன்றவர்கள் அற்புதமூர்த்திகளாகவே
போற்றப்படுகிறார்கள். சைவ நன்மக்கள் இத்தகைய தவசீலர்களின்
வாழ்க்கை வரலாறுகளைக் கற்றுணர்வதன் மூலம் ஆத்மீக வாழ்வில்
குறுக்கிடும் நெளிவு சுழிவுகளை முன் அனுபவமாகப் பெற்றுக் கொள்
வதாம்.

சுவாமிகள் சமாதியடையும்வரை தமது தவவாழ்விவிருந்து சிறிதும் வழுவியவரல்லர். அவரது தவவாழ்வின் வரலாற்றை நூல்வடிவமாக வெளியிட என்மனம் உந்தியது. ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகளை நான் எனது ஞானகுருவாக ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்து, அவரிடம் காணப்பட்ட தெய்வீக அற்புதங்கள் என்னைப்பிரிதும் கவர்ந்து விட்டன. அன்றிலிருந்து எனது ஆவியும் உடலும் உடைமையெல்லாம் அவருக்கே அர்ப்பணித்து வாழ்ந்து வருகிறேன். அவர் குருமூர்த்தமாக எழுந்தருளியிருந்த ஆச்சிரமத்தில் சேவைசெய்வதே எனக்குப் பேரானந்தமாயிருந்தது சுவாமிகளிடம் ஞானதீட்சை பெற்றவர்களுள் கைதடியூர் திரு சி. சுப்பிரமணியம் என்பவரும் ஒருவர். இவர் கைதடியிலுள்ள தபாலகத்தில் கடமைபுரிந்துவந்தார். சுவாமிகள் இவரைத்தன்பிள்ளைபோல நடாத்திவந்தார் சுவாமிகளுக்கும், பிற்காலத்தில் எனக்கும் இவர் பேருதவியாக இருந்தார். சேவைமனப்பான்மையிற் சிறந்தவர் இவரும் பிற்காலத்தில் சுப்பிரமணியம் சுவாமிகள் என்றே அழைக்கப்பட்டார். இவர் சுவாமிகளின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு மிஷன் உதவியாக இருந்தவர் 1955ம் ஆண்டளவில் சுவாமிகளுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர் இவர். 1953ம் ஆண்டிலிருந்து சுவாமிகளை நான் நன்கு அறிவேன். அவரிடம் திருவடித்தீட்சை பெற்றபின் அவர்காட்டிய தவவொழுக்கத்தையே நான் கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடித்து வந்தேன்.

எனது தெய்வீக நாட்டம் 1958ம் ஆண்டளவில் என்னை என்பிறந்த ஊராகிய கைதடிக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தது. ஞானாசாரியாராக விளங்கிய யோகர்சுவாமிகள் எழுந்தருளி அருள்பாலித்த புண்ணியபூமி கைதடி. அவரைக் குருவரகக்கொண்ட மார்க்கண்டு சுவாமிகள் தவஞ்செய்த பூமி இது. இன்னும் பல ஞானவான்களின் புனிதபாதங்கள்பதிந்தவிடம் இப்பதி. நாற்றிசையும் திருக்கோயில்கள் அரண் செய்யும் நல்லூர் இது. இப்புனித பூமியில் நான் தவவாழ்வை மேற்கொள்வதற்கேற்ற குடிசையொன்று அமைக்கப்பட்டது. இதனை அமைப்பதற்கு முழுக்க முழுக்க முன்னின்றுழைத்தவர் சாவகச்சேரி வாசியான வைத்தியர் திரு சின்னப்பு அவர்களே. இவரின் சேவைகள் அளப்பரியன. சுவாமிகள் என்னை அம்மா என்றே அழைப்பார். ஆம் நான் எனது மகனாக அவரை ஏற்கனவே ஏற்றுக்கொண்டிருந்தேன்.

ஆனால் அவரின் தவவாழ்வுக்குமுன், நான் ஒரு அற்புதரும்புதான் நிற்க, சுவாமிகள் தனது ஆரம்பகால வாழ்க்கை வரலாற்றை எனக்குக் கூறுவார். நான் அவற்றைத் திரு சுப்பிரமணியத்திடம் கூறும்போது

அவர் அதனைக்கேட்டு, அப்பியாசப் புத்தகமொன்றில் குறித்துவைப்பது வழக்கம். நான் சொன்னவற்றை மட்டுமன்றித் தான் சுவாமிகளிடம் கண்ட அற்புதங்களையும், தெய்வீகச் சிறப்புக்களையும் குறித்து வைத்துக்கொண்டமை இவரது குருபக்திக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது. இக்குறிப்புக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டே சுவாமிகளது வரலாற்றினை எழுதிவைக்க ஆசைப்பட்டேன் சுவாமிகளின் தொண்டிற்கே என்னை முற்றுமுழுதுமாக அர்ப்பணித்திருக்கும் அடியவளாகிய யான், அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றை வெளியிட்டு அதனால் பரவு தற்குரிய சைவஉலகம் பயனடையச் செய்வது எனது கடமை என்று உணர்ந்தேன்.

திரு சுப்பிரமணியம் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களைப் பரிசீலித்து ஆங்காங்கே காணப்படும் சம்பவங்கள், நாய்மொழிகள் ஆகியவற்றில் நிறைந்துள்ள தத்துவக்கருத்துக்களை விரித்து விளக்கி எழுதி உதவியவர் திரு சி. சுதாகரன் அவர்கள். இவர் அத்துவைதக் கருத்துக்களை உறுதியுடன் ஆதரிப்பவர். சுவாமிகளின் வரலாற்றில் அத்துவைதக் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கே இழையோடிச் செல்வதை இவர் கெளிவுரக்காட்டியுள்ளார். குருவணக்கம், ஞானநிட்டை என்ற தலைப்புக்களில் வரும் பாடல்களையும் இவர் சிரத்தையுடன் நன்கு ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார். சுவாமிகளின் வரலாற்றை உண்மை பிறழாமல் ஓரளவு பூரணமாக்கித் தந்தவர் திரு சி. சுதாகரன் அவர்களே.

எழுதப்பட்ட சுவாமிகளின் வரலாற்றை முழுதும் பரிசீலித்து வேண்டிய இடங்களில் குறள் விளக்கங்களையும், எடுத்துக்காட்டுகளையும் கையாண்டு நூலுக்கு மேலும் மெருகூட்டியவர் வித்துவான் திரு க. காமாட்சிசுந்தரம் அவர்களாவர். சொற்பிழை, எழுத்துப்பிழை இலக்கணவழக்கள் என்பனவற்றைக் களைந்து இனிய, எளிய தமிழ் நடையில் பாமரரும் படித்துப்பயனடையும் வண்ணம் ஸ்ரீச்சிதானந்த சுவாமிகளின் வரலாற்றைப் படைத்திருப்பது கற்போரைக் கவரவல்லதாகும். "என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே" என்ற இலட்சியத்தில் உருவாகியதே சுவாமிகளின் வரலாற்று நூலு. எனவே, சுவாமிகளின் வரலாறு, நூல்வடிவம் பெற உதவிய திரு சி சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும், திரு சி. சுதாகரன் அவர்களுக்கும், வரலாற்று மலர் மணங்கமழும் படி மெருகூட்டிய வித்துவான் திரு க. காமாட்சிசுந்தரம் அவர்களுக்கும் எனது நல்லாசிகளை வழங்குவதோடு எடிலாம்வல்ல சச்சிதானந்தப் பரம்பொருளின் கிருபா கடாட்சமும் கிட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இத்தருணத்தில் ஸ்ரீ சச்சிதானந்த ஆச்சிரமத்தில் சுவாமிகளின் பூஜை முதலிய கருமங்கள் குறைவின்றி நடைபெறுவதற்காகக் கடந்த 30 வருடங்களாக மாதாமாதம் நிதியுதவி செய்துவரும் திரு இ. சுகதாசன் [லண்டன்] அவர்களுக்கும், இ. நவநீதன், திருமதி பத்மாவதி சிவபாதசுந்தரம் [கனடா] அவர்களுக்கும் எனது நல்லாசிகள் உரியதாகுக. சுவாமிகளின் தொண்டு ஒருசில கைங்கரியமாகும்; சுவாமிகளின் அருள் நோக்கு அவர்களுக்குச் சகல சகிப்பத்துக்களையும் தருவதாக.

முடிவாக, சிறப்பான நூலொன்றை எழுதிமுடித்தாலும் அதனை அச்சுவாகனமேற்றாதவரை அதனாற்பயன்பெறுவாரெவருமில்லை. சுவாமிகளின் வரலாற்றுநூலை அச்சுவாகனமேற்றி, யாவரும் பயன்றுய்க்க உதவ வேண்டுமென்று முன்னின்று முனைப்பாக உழைத்த ஆச்சிரம நிருவாக சபைத்தலைவர் ஸ்ரீமான் ஆறுமுகம் கந்தையா J. P அவர்களுக்கும், பொதுச்செயலாளர் ஸ்ரீமான் இ. குழந்தை வடிவேலு அவர்களுக்கும், நிதிச்செயலாளர் ஸ்ரீமான் பொ. கந்தசாமி அவர்களுக்கும், ஏனைய நிருவாகசபை உறுப்பினர்களுக்கும் எனது பாராட்டுக்களையும் நல்லாசிகளையும் வழங்குவதுடன், எல்லோரும் எல்லா நன்மைகளும் பெற்றுப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைத்துய்க்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இந்நூலை வாசிப்பவரது ஆன்மீக தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்கு இந்நூல் சிறிதளவாயினும் பயன்படுமாயின் அதுவே என் இலட்சயத்தின் வெற்றியாகும்.

“எல்லோரும் வாழ்க இன்பமே சூழ்க.”

“குருவே சிவனுமாய்க் கோணுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுனர் வற்றதோர் கோவே”

குருவே துணை சுபம்.

சுவாமி சச்சிதானந்தா செல்லம்மா அம்மையார்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்
நல்லை திருஞான சம்பந்தர் ஆதீனம்

ஆசியுரை

சைவ செம்மனச் செல்வர்களே!

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த ஆச்சிரம அன்பர்கள் ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமி களின் வரலாற்று நூலிணையாத்து வெளியிட விருப்பதறிந்து பெரும கிழ்ச்சி. மகா ன்களின் சரிதைகளை மக்கள் அறியவேண்டும். அனை நூல்களாக உருப்பெறின் அழியாப் பொக்கிஷமாக வருங்காலச் சந்த தியினரும் படித்து நற்பயன் பெறுவர். அம்மகாண்களின் உபதேசங்க ளையும் அறிவுரைகளையும் எல்லோரும் அறிந்திருப்பார்கள் என்று எண்ண இடமில்லை கருத்துன்றி அவைகளைப் படிக்கும் போது நாமும் அவர்கள் போன்று புனிதவாழ்வு வாழலாம் என்ற எண்ணம் உதிக்கும். பெறுதற்கரிய மானுட ஜென்மம் கிடைத்ததே இறைவனை அடையத்தான். இதனை ஸ்ரீசச்சிதானந்த சுவாமிகளும் அழுத்தமாகப் பகர்ந்து எமக்கு வழிகாட்டியுள்ளார்கள் ஆதிபகவத் பாதாள் சங்கரா சாரிய ஸ்வாமிகள் அருளிய அத்வைத தத்துவத்தைக் கடைப்பிடித்து அத்வைத ஞானகுருபீடம் அமைத்து அருளொளி பரப்பிய மகாஞானி இம்மகாஞானி எம்மிடையே வாழ்ந்து அருளாட்சி செய்தருளினார் அவரை நாம் நன்றிக்கடனோடு நினைவு கூர்ந்து பிரார்த்திப்போமாக

“என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு”

ஸ்ரீலக்ஷ்மி குருமஹா சந்திதானம்

வாழ்த்துரை

ஞானிகளின் திருச்சரிதங்களை அறிவதனால்
நாமும் ஆத்ம பலம் அடைவோம்.

அருட் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் பெருகி நிற்கும் பெருமை படைத்த இடம் கைதடியாகும். இவ்வூரின் மகத்துவத்துக்கு ஆங்கு வாழ்ந்த தவசிரேட்டர்களின் ஆசிகளே பூக்கிய காரணமாக விளங்குகின்றது பத்தினி, பக்தர்கள், தத்துவஞானிகள் நிறைந்த இடமே நாடெனப்படும் என்பர் ஆன்றோர். இந்தவகையில் சிறப்புப் பெறுகிறது கைதடி இங்கு அருள்வாழ்வு வாழ்ந்து ஞானஒளி பரப்பிய ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகள் பெருமை நன்மக்கள் பலரின் உள்ளத்தில் இடம்பெற்றுள்ளமை கண்கூடும்

அருள்மிகு சுவாமிகள் அவர்கள் இணுவிலிலே அவதாரம் செய்தவர். தூயவாழ்வை மேற்கொண்டு இடிலற தர்மத்தைப் பேணிய தாய்க்கும் தந்தைக்கும் இவர் ஒரு அற்புத அவதாரமாக வந்து உத்தாரர்; வளந்தாரர்; துறவியானார். சற்குரு உபதேசம் பெற்றார் நாடோடியாகத் திரிந்தார்;

“வெட்ட வெளிதன்னை மெய்யென் றிருப்போர்க்கு
பட்டய மேதுக்கடி” என்ற சித்தர்பாடலுக்கு

ஏற்பு முற்றுந் துறந்த முழுஞானியாகவிளங்கினார்.

கைதடி ஆச்சிரமத்தில் தங்கி ஞானஒளி பரப்பியது மட்டுமன்றி இறைவன், ஆன்மா, பாசங்கள் பற்றிய விளக்கத்தைத் தனது அடியார்களுக்கு உபதேசித்தார். மனம பொறிவழி போகாது தடுத்துநிறுத்தும் உபாயம் இவரால் காண்பிக்கப்பட்டது இதனால் பலர் “நான் ஆர் என்னுள்ளம் ஆர் ஞானங்களாரி என்னை யாரறிவார் வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிவனேல்” என்ற திருவாசகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாக மாறினார்கள்.

நமது நாடு ஆத்மீக வளம்பெற வழிகாட்டிய ஞானிகள் வரிசையில் ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகளின் வரலாறு இன்று வெளிவருகிறது. இவ்வாறு ஏனைய தவ சிரேட்டர்களின் வரலாறும் எழுதப்பட வேண்டும். எமது வருங்கால மக்கள் இவர்களின் மகிமையை அறிந்து பின்பற்ற வழிகாண வேண்டும் என்று கூறி இப்புண்ணிய முயற்சியில் ஈடுபட்ட அனைவரையும் வாழ்த்துகின்றேன்.

துர்க்கையம்மன் கோவில், கண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி J.P
தென்னிப்பழை, [தலைவர்]

அணிந்துரை

ஒருமுறை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒருபுலவர் சாவகச்சேரி நோக்கிப் புறப்பட்டார். இன்னொரு புலவர் சாவகச்சேரியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்டார். இருவரும் இடையில் சந்தித்தனர். இருவரது சம்பாஷணையும் புலவர் நடையிலேயே நிகழ்ந்தன.

யாழ்ப்பாணப்புலவர்:- இவ்வழிச்சேரின் எவ்வழிச் சேரலாம்?

சாவகச்சேரிப்புலவர்:- சம்புகுண்டம் கரதண்டம் என்றார்.

இந்த வழியால் சென்றால் எந்த இடத்தை அடையலாம் என்பது தான் முதலாவது புலவருடைய கேள்வி.

சம்பு என்றால் நாவல்; குண்டம் என்றால் குழி; கரம் என்றால் கை; தண்டம் என்றால் தடி என்பது பொருள்.

அதாவது நாவற்குழி கைதடிப்பக்கம் போகலாம் என்பது இரண்டாவது புலவர் அளித்தவிடையாகும்.

கைதடி பல ஆத்ம ஞானிகளின் திருவடிபதிந்த ஊராகும். யோகர் சுவாமிகளுடைய உத்தமசீடராகும் மார்க்கண்டு சுவாமிகள் பிறந்தஇடமும் வாழ்ந்த இடமும் கைதடியாகும். யோகர் சுவாமிகளுடைய திருவடி பலமுறை தீண்டப்பெற்ற இடம் கைதடி.

இத்தகைய சிறப்புக்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து விளங்கும் கைதடியின் ஆத்மீக உயிர்நாடியாக விளங்குவது சச்சிதானந்த ஆச்சிரமமென்றால் அது மிகையாகாது.

பேராயிரம் உடையார் என்ற பூர்வாச்சிரமப் பெயரையும் சச்சிதானந்தம் என்ற தீட்சாநாமத்தையுமுடைய சுவாமிகள் கருவிலே அம்பிகையின் திருவருளுக்கு ஆளானவர். சத்து+சித்து+ஆனந்தம் என்பதே சச்சிதானந்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சத்து - உண்மை; சித்து - அறிவு; ஆனந்தம் - இன்பம். உண்மைப்பொருளை அறிவால் அறியும் போது உண்டாகும் இன்பமே சச்சிதானந்தமாகும். இதனைச் சுந்தரர் "இறைகளோடிசைந்த இன்பம்" என்று குறிப்பிடுவார். இந்தஇன்பத்தோடு இசைந்த வாழ்வே உண்மையான இன்ப வாழ்வாகும்.

இந்த இன்பவாழ்வுக்கு இலக்கிய புருஷராக விளங்கிய சச்சிதானந்த சுவாமிகளுடைய சரிதத்தை உள்ளுணர்ந்து படிப்பவர்கள் நிச்சயமாக சச்சிதானந்தப் பெருவாழ்வை அடைவர்.

சாவகச்சேரி. ஆத்மஜோதி நூ. முத்தையா

உ
குருமயம்

ஸ்ரீ சச்சிதானந்தா ஆசிரமம்

துணை ஸ்தாபகர்:

தவத்திரு சுவாமிசச்சிதானந்த
செல்லம்மா அம்மையார் அவர்கள்

Bankers:

செயலகம்:- கைதடி வடக்கு

SA 10652

Bank of Ceylon
Chavakachcheri

முகாமைக்குழு விபரம்

தலைவர்:

திரு ஆறுமுகம் கந்தையா J. P

(அஷ்டலக்ஷீ அதிபர்)

பொதுச்செயலாளர்:

திரு இ குழந்தை வடிவேலு

(அதிபர், ஸ்ரீ சச்சிதானந்தா

என்றர் பிறைஸ்)

துணைத் தலைவர்:

Dr வ. சின்னப்பு

(ஆனந்தஜோதி வைத்தியசாலை)

துணைச்செயலாளர்:

திரு சு. ஜெயவிக்னேஸ்வரன்

(இ. போ. ச. கோண்டாவில்)

நிதிச்செயலாளர்:

திரு பொ. கந்தசாமி

(உதவிப்பதிவாளர், மருத்துவ சீடம்

யாழ் பல்கலைக்கழகம்)

நிர்வாகக்குழு:

Dr. K. T. S. சபாநாதன்

திரு க. முத்துலிங்கம்

திரு ச சிவசம்பு

திரு S. S. இராசையா

திரு வ. சுப்பையா

Dr. S. சிவயோகநாதன்

திரு சி. சுப்பிரமணியம்

திரு சு. செல்வராசா

திரு க. ச. கணபதிப்பிள்ளை

திரு அ. லோகநாதன் B. Sc.

ஆலோசகர் குழுத்தலைவர்: திரு K. V. முத்துக்குமாரசுவாமி அவர்கள்

உதவிப் பொதுசுகாமையாளர், இலங்கைவங்கி, கொழும்பு

கணக்காய்வாளர்: திரு நா. குணபாலசிங்கம் (சட்டத்தரணி)

உ
தவத்திரு
ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகள்

சுருதிக்கமல

நாகவியாமலக. க. சிவாசாமிநிச்சிய

குருவே துணை

“தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமஞ் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவுரு சிந்தித்தல் தானே ”

திருமந்திரம்

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகளின் வரலாறு

உலகம் போற்றும் உயர்வளங்கள் நிறைந்தவள் நம்
சுழ மாதா சுழ மாதாவின் எழில்மிகு சீரமெனப் பேசப்படுவது
வடமாகாணம் இதன் தலைநகர் யாழ்ப்பாணம். பேரறிஞர்
களையும், அரசியல் விற்பன்னர்களையும், சமயச் சான்றோர்
களையும் காலத்துக்குக் காலம் தந்துதவும் பாரம்பரியத்தை
யுடைய யாழ் நகரிலிருந்து சில மைல்கள் தொலைவில்
இணுவில் என்னும் இனிய ஊர் உள்ளது.

“தள்ளா விளையுளுந் தக்காரும் தாழ்விலாச்

செல்வரும் சேர்வது நாடு”

என்ற வள்ளுவர்

வாக்குக்கு இலக்கணமாய் விளங்குவது இப்பதி. எழில்மிகும்
இணுவிலம் பதியில் கற்றோரும், கலைவாணரும் வேளாண்
பெருமக்களும் எதுவித குறையுமின்றி நிறைவுடன் வாழ்ந்து
வருகின்றனர் இசைக்கலை இங்கு சிறந்து வளரும். அடியார்
பக்தி, ஆலய வழிபாடு என்பனவற்றில் சிறந்த சைவச்சான்
றோர் பலர் நிறைந்த அரும் பெரும் பதி இணுவில் இது
மட்டுமா? கோயில் இல்லாவூரில் குடியிருக்க விரும்பாத சீரிய
சிறந்தயுடையவர்களாக இங்குள்ள மக்கள் விளங்கியமை
யினாலே தமது சமய வழிபாட்டுக்காக டல திருக்கோயில்
களைச் சீர்பெற அமைத்துப் போற்றி வருகின்றனர். ஏனைய

ஆலயங்களைப் போலவே இணுவைப் பதியிலுள்ள சிவகாமீ அம்மன் ஆலயமும் வெகு சீர்த்தியுடையது. இவ்வாலயத்துக்கு திரு சின்னத்தம்பிப் புலவரும் அவருடைய சகோதரர்கள் பத்னாறு பேரும் உரித்துடையவர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களுக்குச் சகோதரி ஒருவரும் உண்டு. சின்னத்தம்பி என்பவர் சுயம்பாடுவதில் வல்லவராகையால் அவரை எல்லோரும் சின்னத்தம்பிப் புலவரென்றே அழைத்து மகிழ்ந்தனர்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் திருமணஞ் செய்து கொண்டு இல்லற தருமத்தை இனிது நடாத்தி வந்தார் புலவர அவர்கள் சிவகாமீ அம்மனிடத்திலே மிகுந்த பக்தி வைராக்கியமுடையவர் புத்திர சந்தானமில்லாதிருந்தமை அவருக்குப் பெருங்குறையாக இருந்தது தெல்புலத்தார் கடனை இறுப்பதற்குத் தனக்கொரு புத்திரனை ஈந்தருள வேண்டுமென்று அம்மனைப் பணிந்து வேண்டி நின்கின்றார்.

‘எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புட மக்கட் பெறின்’ என்ற வள்ளுவர் அருள்மொழியை நன்குணர்ந்தவர். சின்னத்தம்பிப் புலவர் புத்திர பாக்கியம் கிடைக்க அம்மன் அருள் வேண்டி நின்ற அவருக்கு வயது ஊறுபதாகியும் அப் பாக்கியம் கிடைக்க வில்லை. ஈற்றில் மனமுடைந்தவராக ஒரு நாளிரவு அர்த்த ராத்திரி வேளையில் சிவகாமீ ஆலயத்துக்குச் சென்றார். அங்கே அம்மன் சந்நிதியில் தன்வாழ்வை முடித்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்து அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார் அவ்வாறு முயற்சி செய்யும் பொழுது ஓர் அற்புதம் அங்கே நிகழ்ந்தது அது என்ன?

அவ்வூரிலே சிவகாமீ அம்மன் மீது இடையறாத பக்தி கொண்ட கற்பகம் என்னும் பெண்மணி ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அம்மன் மீது கொண்ட பக்திப் பரவசம் காரணமாக அவருக்குத் தீடீரென அம்மன் கலை வருவதுண்டு சின்னத்தம்பிப் புலவர் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முயன்ற

அதே இரவில் கற்பகத்திற்கும் அம்மன் உருவேறியது. அப் பெண், வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு நேரே அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்றாள். அப்பொழுது அவள் அம்மன் கலை கொண்டவளாகவே காணப்பட்டாள் ஆலயத்துள் சின்னத்தம்பிப் புலவரைக் கண்டு அவரது முயற்சியைப் புரிந்து கொண்டு, மேலே அவரொன்றும் செய்யவிடாது தடுத்தார். அவரது சிரசிலே தனது வலது கரத்தை வைத்து 'உனக்கு இறுதிக் கடன் தீர்க்க வென ஓர் ஆண்மகவைத் தந்தோம் கவலை ஒழிக்' என உறுதி கூறினார் அவ்வளவில் அவர் மீண்டும் நம்பிக்கை கொண்டவராய்த் தன்முயற்சியைக் கைவிட்டு அப்பெண்மணியையும் சிவகாமி அம்மனையும் துதித்து, அவளின் அருள்வாக்கில் உருகியபடி வீட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

சிவகாமி அம்மன் கற்பகம் மூலம் தனக்கு வாக்குறுதி அளித்து விட்டாரென்றும். அவரளித்த வாக்கு நிச்சயம் நிறைவேறும் என்னும் முழுமையான நம்பிக்கையுடன் காத்திருந்தார் சின்னத்தம்பி நாட்கள் வாரங்களாகி, மாதங்களாகித் தேய்ந்தன அவரின் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை தெய்வீக வாக்கும் பலித்துவிட்டது! சின்னத்தம்பிப் புலவரின் மனைவி கருவுற்றார் அவரது திருவுதரம் தெய்வீகக் கருவொன்றைச் சுமக்கத் தொடங்கியதை அறிந்த சின்னத்தம்பிப் புலவர் அளவிலா ஆனந்தம் கொண்டார் சிவகாமி அம்மனின் திருவருளை வியந்து வியந்து போற்றினார் மனம் மிக உருகி அம்மனின் திருக்கோவில் சென்று அருட்பணியாற்றி வந்தார். அன்னை சிவகாமியின் கருணையை எண்ணி வியந்தும் ஆனந்தித்து மீருந்த சின்னத்தம்பிப் புலவரின் மனக்குறை நீங்குங்காலம் அண்மித்தது. 1924ம் ஆண்டு அம்மையார் தேஜசுடன் கூடிய ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்தார் வேண்டுவார் வேண்டுவதை நயவல்ல சிவகாமி அம்மனின் அருட்திருனை என்னென்பது! சிவகாமி அம்மன் தான் கற்பகவல்லி. கற்பகம் வேண்டியதை நல்கவல்ல தேவதரு இங்கு சிவகாமி அம்மன், கற்பகம் என்று தனது பெயரைத் தாங்கிய தனது அடியவள் ஒருத்தி மூலமாகச் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு அருள் வாக்கை

அளித்தது மல்லாமல், அவர் விரும்பிய படி ஆண் மகவையும்
 ஈந்தார். அறுபதாம் வயதில் இப்படியான ஆண் குழந்தை
 ஒன்று பிறப்பது இயற்கைக்குச் சற்று முரண்பாடானதெனினும்
 இங்கு திருவருட் சக்தியொன்று தொழிற்பட்டமையாற் போலும்
 அஃது சர்வ சாதாரண நிகழ்ச்சியாயிற்று. இவ்விடத்தில்
 தான் நாம் திருவருளைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.
 திருவருள் கூட்டத், தேஜசுடன் பிறந்து வளர்ந்த இப் பிள்ளை
 தான் பிற்காலத்தில் தவக்ரேட்டனாக, சத், சித், ஆனந்தமாக
 அதாவது சச்சிதானந்தமாக விளங்கி ஒளி பரப்பிய தென்
 பதை நாம் இதன் பின்னர் அறிவோம் சிவகாமீ அம்மன்
 கருணா கடாட்சத்தினாலே அவதரித்த இம் மகவிற்குப் பெற்
 றோர் தங்கள் பரம்பரைப் பெயராகிய 'பேராயிரம் உடையார்
 என்னும் திருநாமத்தைச் சூட்டி அன்புடன் சீராட்டிப் பாராட்டி
 வளர்த்து வந்தனர். குழந்தையும் நாளொரு மேனியும் பொழு
 தொரு வண்ணமுகாக வளர்ந்து ஐந்து வயதை அடைந்தது.
 "விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும்" என்பார்கள் இப்
 பிள்ளையும் சிறுவயதிலேயே சிவகாமீ அம்மனிடம் அதிக
 பக்தியுள்ளதாகக் காணப்பட்டது ஆலயக் கடமைகள் செய்
 வதும், பூப்பறிப்பதும், தன்னோடொத்த சிறுவர்களுடன் கூடிப்
 பக்திப் பாடல்களைப் பாடுவதுமாகிய சரியை வழிபாட்டிலே
 தலை சிறந்து விளங்கியதுடன், சிவகாமீ அம்மன் திருவரு
 ளில் இணைந்து வாழ்ந்தது சிறுவனாயிருக்கும் போது இவர்
 அடிக்கடி தந்தையாருடன் ஆலயத்துக்குச் சென்று வருவார்
 ஒரு நாள் சிவகாமீ அம்மன் வீதியிலா வரும் போது சிறுவ
 னாகிய பேராயிரவர் தந்தையாரைப் பார்த்து 'அப்பா
 சிவகாமீ அம்மன் ஏன் இவ்வளவு நகைகளையும் அணிந்திரு
 க்கிறாள்? அவை எல்லாம் என்னுடையவை அல்லவோ?'
 எனக் கேட்டாராம். இவ்வாறு கேட்டமை சிவகாமீ அம்மனு
 க்கும் அவருக்கும் இடையே நிலவிய இறுக்கமான பக்தியையே
 எமக்குப் புலப்படுத்துகிறது. தன்னுள்ளே சிவகாமீ அம்மனைத்
 தரிசித்தார் பேராயிரம் உடையார். பாலனாயிருக்கும் போதே
 பகுவமடைந்து வீட்டார் போலும்! இவருடைய இறை பக்தி
 இவ்வாறு வெளிப்பட்டுக் கொள் டிருந்ததில் வியப்பில்லை!
 நிற்க,

இவருடைய தந்தையார் சின்னத்தம்பிப் புலவர் சிவபக்தி அடியார் பக்தியிற் சிறந்தவராய் விளங்கிய படியால் சிவனடியார்களுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் தொண்டு செய்ய விருப்பினார் சிவனடியார்களிடம் கொண்ட பேரன்பு காரணமாக ஏகதேசிகளாகத் திரிந்து சிச்சையெற்று வாழும் சந்நியாசிகள் இரவில் தங்கிச் செல்லவென ஆலய முன்றலில் தன் அரும் பெரும் முயற்சியினால் ஒரு மடத்தை அமைத்தாராம் மடத்திற்கு அதிகமான சந்நியாசிகள் நாளாந்தம் வந்து தங்கிச் செல்வது வழக்கமாகி விட்டது. அக்காலத்தில் நமது பாலகன் பேராயிரம் உடையாரும் அவ்வடியார்களுடன் அளவளாவி மகிழ்வதுடன் அவர்களுக்கு வேண்டிய சிறிய உதவிகளையும் விரும்பிச் செய்து வந்தான். இயல்பாகவே அவன் சிவனடியார்களிடம் அதிக அன்புடையவனாக இருந்தான். இப்படியாக மடத்திற்கு வந்து தங்கிச் செல்லும் அடியவர்களுள் நயினாதீவுச் சாமி என எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படும் முத்துச்சுவாமி என்பவரும் ஒருவராவார். இவரை முத்துக்குமார சுவாமி என்றும் கூறுவர். இவர் சிறந்து வளர்ந்த இடம் அறுபத்து நான்கு சக்தி பீடங்களுள் ஒன்றாக விளங்கும் நயினாதீவாகும். நயினாதீவு நாகம்பாள் என்று கூறக் கேட்டதும் உள்ளங் குழையாத சைவ நன்மக்களை அக்காலத்திலென்ன இக்காலத்திலுங் காணலரிது. இத்தகைய மூர்த்தி காம் மிக்க தேவி அருள் பாலிக்கும் நயினாதீவில் சிறந்த முத்துச்சுவாமி அவர்களிடம் சின்னத்தம்பிப் புலவர் அளவு கடந்த அன்புடையவராக விளங்கினார் அன்பு பக்தி காரணமாக முத்துச்சுவாமி அவர்களை அடிக்கடி தமது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்று உபசரிப்பது அவர் வழக்கமாயிருந்தது.

இவ்வாறு வந்து செல்லும் பெரியவர் முத்துச்சாழியவர்கள் நமது பாலகனின் நடத்தைகளையும் சிற்சில சமயங்களில் அவதானிக்கத் தவறவில்லை அவர் அவதானித்த அளவில் அக்குழந்தையின் செயற்பாடுகளைக் கொண்டு அது ஒரு தெய்வீகக் குழந்தையென்றே கருதினார். ஒரு தினம் இப்பால

களைப் பற்றிப் புலவர் அவர்களிடம் பெரியார் முத்துச்சுவாமி அவர்கள் கூறியதாவது; "இங்க பார் சின்னத்தம்பி; இது ஒரு சாதாரண குழந்தையல்ல; அம்மனே இவ்வுருவில் தோன்றியது போலுள்ளது தெய்வீக ஒளியுடைய இப் பிள்ளை நடராஜ மூர்த்தத்தைக் கொண்டுள்ளது. இக்குழந்தை பிற்காலத்தில் பெரிய மகானாக விளங்குவான்" முத்துச்சுவாமி அவர்களின் அருள் வாக்குப் பொய்க்கவில்லை இவ் வாக்கு பிற்காலத்தில் நிகழாமலிற்று என்பதனை இவர் வரலாற்றினை முற்றும் படித்து முடிக்கும் போது நாம் தெளிவாகக் கண்டு கொள்வோம்.

இன்னுமொரு தினம் வழக்கம் போல் முத்துச்சுவாமி அவர்கள், சின்னத்தம்பிப் புலவர் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். முத்துச்சுவாமி அவர்களுக்கு கால் உளைவு ஏற்பட்டிருந்தது நமது பாலகன் அவருக்குச் சிறிது சிரம பரிகாரமாகக் கால் பிடித்து வீட்டுக் கொண்டிருந்தான் சிறிது நேரங் கழிந்திருக்கும் திடீரென எழுந்த பெரியவர் முத்துச்சுவாமி அவர்கள் "தம்பி நீ கால் பிடிக்க வேண்டாம்" என்று கூறித் தடுத்தார் பாலகன் செய்வதறியாது விழித்தான். "நீ என் காலைப் பிடிக்கச் சிவகாமி என் தலையில் கூத்தாடுகிறாள் என் பிள்ளையைக் கொண்டோ கால் பிடிக்கிறாய்?" என்கிறாள். ஆகையால் நீ எனக்குப் கால் பிடிக்க வேண்டாம். என்று மேலு கூறித் தடுத்தார். எனவே, பேராயிரம் உடையார் நம் சிவகாமி அம்மனின் அருட் குழந்தை தான் என்பது பெரியார் முத்துச்சுவாமி அவர்களின் திருவாக்கால் இன்னுமொருமுறை உறுதிப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. சிவகாமி அம்மனின் திருவருட் பெருக்கிலே பேராயிரம் உடையார் என்னுந் தெய்வச்சாலி சிறப்புடன் வளர்ந்து பத்து வயதை எட்டியது இவ் வேளையில் அதாவது 1934 ஆம் ஆண்டில் இவரது அன்புந் தந்தையார் சின்னத்தம்பிப் புலவர் அவர்கள் சிவபதமடைந்துவிட்டார். தந்தையாரின் ஈமச் சடங்குகளைச் சிறுவன் சிரத்தையுடன் செய்து முடித்தான். தந்தையை இழந்த பின் தாயின் நிழலிலேயே தங்கி வாழ்ந்து வரலானான்.

தாயின் அன்புக்கரங்கள் சில வேளைகளில் அணைக்கத் தவறினாலும் தவறும், ஆனால் சிவகாமித் தாயின் அருட்கரமோ அவனை எப்போதும் அணைத்த படியே இருக்கத் தவறவில்லை தந்தையின் மறைவின் பின் இச் சிறுவன் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்குச் செல்வதில்லை. ஆலயங்களுக்குச் சென்று தொண்டுகள் செய்வதுதான் இவன் வேலையாக இருந்தது. அக்காலத்தில் கந்தர்மடம் என்னுமிடத்தில் அமைந்திருந்த வேதாந்த மடத்திற்குச் செல்வான். மற்றும் குப்பினாணில் வாழ்ந்து வந்த மாணிக்கம் அம்மா என்னும் சிவனடியாளிடமும் தன் சிநேகிதர்களுடன் சென்று உடதேசம் கேட்டு வருவான் இப்பாலகனது உள்ளம் இறைவனை நாடி வந்ததை அடியாத உறவினர்கள் இவர் செயல்களைக் கண்டிக்கத் தலைப்பட்டனர். இவர் பெரும்பாலும் சிவகாமி அம்மன் ஆலயத்திலேயே துயில் கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது. ஒரு தினம் இவர் ஆலயத்தில் படுத்திருந்த போது இவரது மாமனார் அவ்விடத்துக்கு வந்து கோபாவேசராகி இவரைப் பிடித்து நையப்புடைத்தார். மருகனைப் பார்த்து 'நீ படிக்கப்போ அல்லது ஏதும் தொழில் செய்து சம்பாதி வீணாய் ஏன் உயர் சுற்றுகிராய்' என ஏசி மேலும் அடிபல கொடுத்து விட்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றார். அவர் சென்றதும் சிறுவன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக அன்னை சிவகாமியின் சந்நிதிக்கு ஓடினான் 'அம்மா' என்று அலறி, அவள் சந்நிதியில் விழுந்தான். 'தெருவில் போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் அடிக்கவென்றோ என்னைச் சின்னத்தம்சிப் புலவருக்குக் கொடுத்தாய்' என்று முறையீட்டுக் கதறி அழுதான் தன் அன்புக் குழந்தையின் அழுகையை அருட்தாய் பொறுப்பானோ? தன் திருவருட் பார்வையால் குழந்தையை வருடினாள போலும். சிறுவனின் அழுகை நின்றுது. சிவகாமி அம்மையின் அருட்பார்வையில் நனைந்த சிறுவன் அமைதியடைந்து தன்னைப் பெற்று வளர்த்த அன்னையின் வீடு நோக்கிச் சென்றான். அப்போது அவன் தாயார் வீட்டு முற்றத்தில் ஏதோ சில வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். தாயிடம் சென்ற சிறுவன் 'அம்மா. உன் மகனை

நன்றாக ஒரு முறை பார்த்து விடு. இப்போது பார்க்கும் கண்களால் இனி நீ என்னைக் காணமாட்டாய்" என்றார். சிள்ளையின் ஆதீக ஆவலையும், துறவுப் போக்கையும் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு. ஏற்கனவே பெற்ற மகனின் போக்கில் சலிப்புற்றிருந்த அத்தாய் "நீ எப்படியாகிலும் போ" என்று மனவருத்துடனேயே மகனைப் பார்த்துக் கூறினாள். "பொல்லாத சேய் எனினும் தாய் தள்ளல் நீதியோ" என்று நாம் வினா எழுப்பலாம். இது இப்படித் தான் நடக்க வேண்டுமென்பது இறைவன் திருவுள்ளமிருந்தால் அதற்கேற்றபடிதான் காரியங்கள் யாவும் நடக்கும். அவற்றைத் தடுக்க நாம் யார்? இங்கே பெற்ற மனம் பித்தாகவில்லை. அதற்குப் பதில் கல்லாகிவிட்டது. இதுவும் சிவகாமியின் திருவ்ளையாட்டாக இருக்கலாம்! "நீ எப்படியாகிலும் போ" என்று அம்மா கூறியதை அவளது ஆசியுரையாக ஏற்றுக் கொண்டு தனது வருங்காலத்தைச் சிருட்டிப்பதற்காக வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டான் சிறுவன். ஆம் அவதை தெய்வீக வாழ்வின் இரண்டாம் பாகம் அப்போது ஆரம்பமாகி விட்ட தென்பதை இந்த நாம் அவதானிக்கலாம்.

வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட சிறுவன் நேரே வேதாந்த மடத்தை நோக்கிச் சென்றான். அங்கே சென்று பெரியார் மகாதேவ சுவாமிகளைச் சரணடைந்தான் பெரியாரும் சிறுவனை அஞ்ச வேண்டாமென்று கூறி அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டார். மகாதேவ சுவாமி அவர்களே வேதாந்த மடத்தை நிறுவியவர் ஆவார். இவர் சிறந்த சமய பக்தராவார் பெரிய மகான் அக்காலத்தில் வேதாந்த மடத்தில் தினமும் வேதாந்த பாட விளக்கவுரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்தன. பல ஆயிரக்காணக்காண மக்கள் அவற்றைக் கேட்டுப் பயன் பெற்று வந்தனர்.

வேதாந்த மடத்தில் தங்கியிருந்த நம் சிறுவன் தண்ணாலான சிறு தொண்டுகளை அங்கு செப்து வருவானாயினான் அவன் இக்காலத்தில் யாரிடமும் செல்வதில்லை. பையனை

வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கும் படி பையனின் தாயார் மகாதேவ சுவாமிகளிடம் பணிவாகக் கேட்டு வந்தார் மகாதேவ சுவாமிகள் தாயாரின் வேண்டுகலைப் பல முறை கூறியும் சிறுவன் வீடு திரும்ப மறுத்து விட்டான். அவனுக்குக் கருணைக் கடலான சிவகாமித்தாயே எல்லாமாக இருந்தது இவ்வாறு இருக்கும் நாளில் உறவினர்கள் சிலர் இச்சிறுவனை அழைத்துச் சென்று கொழும்பில் மாமனார் வயிர வப்பிள்ளை என்பவர் ஐந்து லாம்படிச் சந்தியில் நடாத்தி வந்த பெரியகடை ஒன்றில் கடமைபாற்ற விடுத்தார். அச்சிறுவன் சிறிது காலம் அக்கடையில் உதவி செய்து கொண்டு தனது காலத்தைக் கழித்து வந்தான். ஒரு தினம் எவரிடமும் சொல்லாமல் கடையினின்றும் புறப்பட்டு விட்டான். புறப்பட்ட சிறுவன் ஹற்றன், நாவலப்பிட்டி முதலாம் மலைநாட்டு நகரங்களைச் சுற்றிப் பாத்து விட்டு, மீண்டும் கந்தர்மடம் வந்து சேர்ந்தான். இவ்வாறு, மீண்டும் மகாதேவ சுவாமிகளடியில் சிறுவன் வளர்ந்துவரலானான். இக்காலத்தில் மடத்திலுள்ள சட்டி பாணைகளைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்வது கூட்டித் துடைப்பது முதலான பணிகளே தனக்குக் கிடைத்தன வென்றும், ஒரு நாளாவது வேதாந்த பாடம் கேட்க மகாதேவ சுவாமி விடவில்லையென்றும் சிற்காலத்தில் பேராயிரம் உடையார் கூறியதுண்டு. இத் தொண்டுகளே அவரது தவமுதிர்ச்சிக்கு அத்தவாரம் ஆயின. இவ்வண்ணம் தொண்டுகள் செய்து வருங்காலத்தில் பேராயிரம் உடையாருக்கு வயது பதினாறாயிற்று. மகாதேவ சுவாமிகள் இவ்வாலிபனின் மிகுந்த பக்குவத்தை அறிந்து அவருக்குத் துறவளிக்க எண்ணினார். பேராயிரம் உடையாரும் அதற்கு இணக்கம் தெரிவித்தார். ஒரு சுப தினத்திலே அவருக்கு மகாதேவ சுவாமிகளால் தீட்சையளிக்கப்பட்டது. இத் தீட்சையைப் பெற்ற சுவாமிகளுக்குப் பின்வரும் ஒழுக்க நியந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன.

ஒன்று: இத் தீட்சையை ஏற்ற சுவாமிகள் ஆறு வருடங்கள் கௌபீணதாரியாகச் சென்று வீடு தோறும் பிச்சையேற்று வாழ வேண்டும் என்பது.

இரண்டாவது: இவர் இரவு வேளைகளில் இல்லறத்தாரின் வீடுகளில் தங்காது சுடலை மடங்களிலோ கோவிலில் மடங்களிலோ தங்கித் தவம் முடிக்க வேண்டும் என்பது சுவாமிகள் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட இவ்வொழுக்க விதிகளுக்கு இணங்கி, மகாதேவ சுவாமிகளை வணங்கி அவர் ஆசிபெற்றுத் தமது ஏகதேச வாழ்வைத் தொடங்கினார் இத் தவ வாழ்வை மேற்கொள்ளும் போது அதனால் ஏற்படக் கூடிய சகல விளைவுகளையும் அவர் ஏற்றுக் கொள்ளச் சித்தாமாயிருந்தாரென்பதை நாமீதனால் உணரலாம் மாணம் அவமானம், தேகப்பற்று முதலாம் உணர்ச்சி பேதங்களை உதறித் தள்ளி விட்டு அவர் உண்மைத் தவசியானார்.

“உற்றநோய் நோற்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை

அற்றே தவத்திற் குரு.”

என்ற வள்ளுவர்

கூற்றை அவர் கடைப்பிடிக்கலானார்.

இவ்வாறு தவக்காலத்தில் புறப்பட்ட நம் சுவாமிகள் பல ஊர்களிலும் திரிந்து தமது தவத்தை நாளாந்தம் வளர்ப்பதிலேயே ஈடுபட்டார் இக்காலத்தில் இவர் அநுபவித்த இன்னல்களோ அளப்பரியன எனினும் அவர் அவற்றைக் கண்டு சோர்ந்து விடவில்லை. “சுடச் சுடரும் பொண்போல் ஒளிவிடும் துன்பம் சுடச் சுட நோற்கிப் பவர்க்கு.” என்ற பொய்யா மொழிக்கு இணங்க இன்னல்கள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அவரது ஆத்மீக ஒளியும் மேலும் மேலும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. துன்பங்களைக் கண்டு சோராத அத்தவப் பெரியாரின் ஆத்மீக ஒளி அதிகரித்துப் பிரகாசித்தது எனலாம் கூடுதலாக இவர் தென்மராட்சிப் பகுதிகளிலேயே உலா வருவார். அக்காலத்தில் அறியாமை மிகுந்தவர்களின் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் இவர் ஆளானதும் உண்டு. அடிகள் வாங்கிய சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு இயல்பாகவே காணப்பட்ட பொறுமை, அன்பு ஆகிய பண்புகளினாலே இவ்வின்னல்களை எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டார். துன்பஞ் செய்தவர்களுக்கும் இன்முகம் காட்டினார். உள் நிறைந்த ஆன்ம தரிசனத்

தின் விளைவு அவரை மேலும் பொறுமையாளன் ஆக்கியது. தவச்சிரேஷ்டனாகவும் ஆக்கியது இவ்வாறு தவப்பொலிவு பெற்ற நம் பால சந்நியாசி ஆறு ஆண்டுகளை அருந்தவ வாழ்வில் நிறைவு செய்து வீட்டார். தவ வாழ்வை மேற்கொண்ட பேராயிரம் உடையாருக்கு இப்பொழுது வயது இருபத்திரண்டைத் தாண்டி வீட்டது அவர் உருவத்திலும் ஒரு தவப்பொலிவு காணப்பட்டது அழகிய கரிய உச்சிக்குடும்பி அடர்ந்து வளர்ந்த கரிய தாடி; பளிச்சிடும் பரந்த நீற்றழகு மடித்துக்கட்டிய நான்கு முடி சூடை; இத் தவக்காலம் முற்றும் துறந்தார்க்கல்லது ஏனையாருக்குப் பொருந்துவதன்று. இத்தகைய தவவேடத்துடன் விளங்கிய இவ்வாலிபத் துறவியின் ஆறாண்டுத் தவ வாழ்வின் இறுதி நாளிலே அவர் தவத்துக்கு மெரு கூட்டுவது போல அரிய சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது.

பூச நிறுபோல் உள்ளும் புனிதராக விளங்கிய இத் தவச்சிரேஷ்டர் மேற்கூறிய தவவேடப் பொலிவுடன் ஒரு நாள் யாழ் கச்சேரி வீதி வழியே சென்று கொண்டிருந்தார் அப்பொழுது ஒரு அன்பர் அவரை நோக்கி ஓடோடி வந்து அவரை வணங்கி, 'சுவாமி! நீங்கள் இப்படி வெளிக்கிட்டு எவ்வளவு காலம்?' எனக்கேட்க இவர் ஆறு வருடங்கள் என்று கூறினார் அவர் அவ்வாறு கூறியது தாம் தாமதம் அவ் அன்பரின் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது கைகூப்பி மீண்டும் அவர் சுவாமி களை வணங்கி, அவரைத் தமது வீட்டுக்கு எழுந்தருளும் படி பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொண்டார். சுவாமிகளும் அவர் வேண்டுகோளை ஏற்று அவர் இல்லத்துக்குச் சென்றார் அழைத்துச் சென்ற அன்பர் இப்பரது தலைக்கு எண்ணெய் வைத்து ஸ்நானம் செய்வித்துப் பின்னர் புது வேட்டியும் அணிவித்து அரிய உணவும் அன்புடன் பரிமாறினார். 'இது எது பற்றியது? ஏன் இப்படிச் செய்தி நீங்கள்?' எனச் சுவாமி வினாவவும் அதற்கு அவ் அன்பர் தாம் ஒரு கனவு கண்டதாகவும் அக்கனவில் ஒரு பெரியார் தோன்றித் தமது தவப்பிள்ளை ஆறு வருடங்களாக எண்ணெய்

தண்ணீர் இன்றியும், பிச்சையேற்றும் தவமுடித்து இவ்வழி யால் வருகிறானென்றும் அவனுக்கு வேண்டியதைச் செய் தனுப்பு என்றும் கூறிச் சுவாமிகளின் திருவுருவைக் காண் பித்ததாகவும் கூறினார். அக் கனவின் பிரகாரமே தான் அவரை அவ்வாறு உபசரிக்க நேர்ந்ததெனவும் அவ்வன்பர் கூறினார் இதைக்கேட்ட சுவாமிகள் மனம் மிகவும் கசிந்துருக மிக்க அன்புடன் தமது குருநாதனை நினைந்தவராய்த் தரையைத் தேடி ஓடும் பசுக் கன்று போலக் குருநாதனைத் தேடி ஓடிச் சென்றார் வேதாந்த மடத்தை அடைந்து குருநாதனைத் தரி சித்து உள்ளமுருகி அன்புடன் வணங்கி நின்றார் தமது செல்வனின் தவப் பொலிவைக் கண்டு ஆனந்தித்த மகாதேவ சுவாமிகள் அவரை அன்பு கனிய அணைத்து 'என் சச்சி தானந்தமடா நீ' என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். அன்று தொடக் கம் இப்பெயரே அவருக்கு வழங்கி வரலாயிற்று பேராயிரம் உடையார் என்று பெற்றோரால் இடப்பட்ட பெயர் மங்கி, இப்பொழுது மகாதேவ சுவாமிகளின் தீட்சா நாமமாகிய "சச்சிதானந்தம்" அந்தத் தவசிரேட்டரில் மக்கள் வைத்த பக்தி மதிப்புக் காரணமாக ஸ்ரீசச்சிதானந்த சுவாமிகள் எனப் பரந்து ஒலித்தது மக்களும் அவரைச் ஸ்ரீசச்சிதானந்த சுவா மிகள் என்றே அழைத்து வந்தனர் மகாதேவ சுவாமிகளிடம் தாம் ஏகதேசியாகப் பிச்சையேற்றுத் தவ வாழ்வைத் தொடர் ந்து நடாத்தவீருக்கும் தமது விருப்பத்தைச் சச்சிகானந்த சுவாமி கள் தெரிவித்து அதற்கு அனுமதி வேண்டி நின்றார். குருநாத ரும் அதற்கு அனுமதித்து "ஒரு கோடி மக்களுக்குக் குருவா கவும் மிகச்சிறந்த மகானாகவும் திகழ்வாயாக" என அன்பு டன் வாழ்த்தி விடை கொடுத்தார் சுவாமிகளும் குருநாதனைப் பணிந்து விடை கொண்டு தமது ஏகதேச வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார்.

சுவாமிகளின் ஏகதேச வாழ்வு பெரும்பாலும் தென்மராட்சிப் பகுதிகளிலேயே கழிந்தது அநேகமாக இவர் சாவகச்சேரி சந்தைப்பகுதிகளிலேயே சுற்றித் திரிவார். சுவாமிகள் கையில் காசு வைத்திருக்கும் வழக்கமில்லாதவர் பொருளாசை அறவே

யில்லாதவர். இவர் என்பதை இதனால் நாம் அறியலாம். இவர் கௌரீனதாரியாகப் பிச்சையேற்றுத் தவ வாழ்வு வாழ ஆரம்பித்த போதே இவர் உடற் பற்றோ உலக சுகபோக வாழ்வுப் பற்றோ அற்றவராகி விட்டாரென்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். வெறுங்கையுடன் திரியும் இவருக்குச் சொந்தமான பொருள் எதுவும் இருக்கவில்லை. நாலு முடி வேட்டியை இரண்டாக மடித்து இடுப்பில் சுற்றிக் கொள்வார். ஒரு சால்வைத் துண்டால் உச்சிக் குடுமியை முடிப் போட்டுக் கொள்வார். இருண்ட அடர் தாடியைக் கொண்டிருப்பார் கீச்சிட்ட குரலில் கதைப்பார். கருநீறமேனி கொண்ட இவரின் திருமுகம் மட்டும் தேஜசுடன் ஒளி பெற்று விளங்கும் சச்சி தானந்த சுவாமிகள் யார் என்பதை அறியாதவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட திருக்கோலங்களையும் அங்க அடையாளங்களையும் கொண்டு இவர் தான் அவர் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். இதுவே அவரின் திருவுருவ இயல்பின் சுருக்கமாகும்.

ஆரம்ப காலத்தை இவர் பளைப் பகுதியிலேயே அதிகமாகக் கழித்தார் பளை டெலிபோன் இன்ஸ்பெக்டரும், சின்னார் ரிஷிகேசம் சென்ற வருமான திரு. வைத்தீஸ்வரன் என்னும் அன்பர் சுவாமிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவராய் இருந்தார். இவர் சுவாமிகள் மீது மிக்க அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந்தார். அக்காலத்தில் சுவாமிகள் புகைவண்டி மூலம் பயணம் செய்து பளை ஸ்டேசனில் வந்து இறங்குவாராம் அங்கு நிற்கும் வைத்தீஸ்வரன் சுவாமிகள் வரும் போதெல்லாம் அவரை நன்கு அவதானித்துப் பார்ப்பாராம். இவ்வாறு அவதானித்து வந்தவர் சுவாமிகளின் தவப்பொலிவால் ஈர்க்கப்பட்டு அவருக்கு அடியவரானார் இவ்வடியார் சுவாமிகளுக்கு வேண்டிய வேட்டி சால்வை முதலியவற்றை உபகரித்த துடன், உணவுமளித்து உபசரித்து வரலானார். இதே சமயம் இயக்கச்சியைச் சேர்ந்த போஸ்ட் மாஸ்டர் கந்தையா என்பவரும் சுவாமிகளுடன் தொடர்புடையவராயிருந்தார்.

இக்காலத்தில் பளை வேம்போடு கேணியில் அமைந்துள்ள துரையப்பா என்னும் அன்பரின் வீட்டிலேயே சுவாமிகள் தங்குவது வழக்கம். பெரிய தென்னந் தோப்புகளின் நடுவே

மிக நல்ல சூழ்நிலையில் அக்குடிசை அமைந்திருந்தது. துரையப்பாவின் தொழில் தென்னந்தோட்டங்களை உழுவது. துரையப்பாவின் அன்றாட உழைப்பில் அவரது குடும்ப வாழ்வு ஒடும் சுவாமிகளிடம் துரையப்பா மிகுந்த அன்புடையவரானார். சுவாமிகள் படுப்பதற்கெனப் பனை மட்டைகளை வரிந்து ஒரு படுக்கையைத் தயாரித்திருந்தார் தாம் அன்றாடம் ஆக்கும் உணவில் சுவாமிகளையும் அழுது செய்விப்பார். தனது பொருளாதார நிலைக்கேற்ற அன்பான உபசரிப்பு அது. இரவு வேளைகளில் பல அன்பர்களும் இங்கு வந்து கூடுவர் அப்போது சுவாமிகள் மிக உயர்வான ஆன்மீக உண்மைகளை எல்லாம் எடுத்து அவர்களுக்கு விளக்குவார். கதைகள் மூலமும் உவமான உவமேயங்கள் மூலமும் இவர் உயர்ந்த கருத்துக்களை அவர்கள் மனதில் பதியும் படி எடுத்துரைப்பார். அழகிய தென்னந்தோப்பின் நடுவிலே தண்ணென்ற இனிய நிலவொளியிலே அவரவரது மனப் பக்குவத்திற்கு ஏற்றபடி உயர் கருத்துக்களை அவர்களுக்கு உபதேசித்து மகிழ்வார்.

ஒரு நாள் மங்கலான நிலவொளி பரவியிருந்த வேளையில் தென்னோலையில் மெல்லிய கீற்றை நிலத்தில போட்டு விட்டு 'துரையப்பா, துரையப்பா இங்கே ஓடி வா' என்று அவசரமாகக் கூப்பிட்டாராம். துரையப்பாவும் என்னவோ, ஏதோவென்று அறியத் துடி துடித்தவராய்ச் சுவாமிகளிருந்த விடம் நொக்கி ஓடிச் சென்றார். அப்போது சுவாமிகள் துரையப்பாவுக்குச் சத்திதன்னோலையைச் சுட்டிக் காட்டி அதோபார் பாய்ப்பு என்றாராம். துரையப்பாவும் மங்கலான ஒளியில் தெரிவது பாய்ப்பு தானென அஞ்சிச் சற்று விலகி நின்று கொண்டாராம் அப்போது சுவாமிகள் பெருஞ் சிரிப்புச் சிரித்து 'என்ன ஏமாந்து போனியோ? இதைத்தான் கயிற்றரவு என்று சொல்வது மெல்லிய இருட்டில் இந்த ஓலை பாய்ப்பு மாதிரித் தோன்றியது அது போன்றுதான் அஞ்ஞான இருளில் அந்தப் பரம் பொருள் உலகம் போல் தோன்றுகிறது உண்மையில் ஓலை ஓலை தான் பாய்ப்பு பொய்த் தோற்றம். அது மாயை. அது போன்றே பிரமம் பிரமந்தான் உலகம் கற்பிதம்' என்று விளக்குவாராம் இது கேட்டுத் துரையப்பா அசந்து போய் நிற்பாராம். விளையாட்டு விளையாட்டாக மிக உயரிய கருத்துக்களை எடுத்துரைக்கும்

சுவாமிகளின் ஆற்றலையெண்ணி வியப்பாராம் துரையப்பா நல்ல குரல் வளங் கொண்ட துரையப்பா தனது இனிய இசையினால் சுவாமிகளைத் துயில வைப்பதும் உண்டு சுவாமிகள் அழுது செய்ததும் அவரைப் படுக்க வைத்து அநேகமாகத் தாயுமான சுவாமிகளின் பாடலை அன்புடன் இனிய இசையுடன் பாட, சுவாமிகளும் அவ்விசைப் பாடல்களைக் கேட்டவாறே மிக உயர் மன நிலைகளையும் கடந்து அறி தயில் கொள்வாராம் வெளிப்பார்வையில் சாதாரணமாகத் தூங்குபவர் போலக் காட்சி தருவாராயினும், உண்மையில் அங்கு பரசொற்பம் மட்டுமேயிருக்கம். தூங்காமல் தூங்குகின்ற இந்தச் சுகநிலை கை வந்த தபோதனர்களுக்கே கை கூடும்.

“தூங்காமற் தூங்கிச் சுகம் பெறுவதெக்காலம்.”

என்றார் தாய்மான சுவாமிகள்.

நான், எனது என்று கூறப்படும் அகங்கார மமகாரங்களற்ற, பற்றற்ற மனப்பக்குவமுடையவர் சுவாமிகள். இதனை எடுத்துக் காட்டுவது போல இவர் வாழ்க்கையில் பல சம்பவங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இருக்குமிடந்தேடி என் பசிக்கேயன்மை உருக்கமுடன் கொடுத்தால் உண்பேன். பெருக்க அழைத்தாலும் போகேன் அரணே எந்தேகம் இளைத்தாலும் போகேன் இணை’ என்று உணவு தேடுவதிலுள்ள இடர்ப்பாடுகளை அனுபவித்துப் பாடியவர் பட்டினத் தடிகள். அவர் பெரிய மகான் மாபெருந் துறவியாக மாறிய சித்தர். ஆனால் சச்சிதானந்த சுவாமிகள் பிச்சையேற்று உண்ணும் தவ வாழ்வையே பெரிதென மதித்தவர். இதனால் மக்களுக்கும் தனது சமூகத்துக்கும் அறவாழ்வுக்கு வழிகாட்டலாமென்பது அவர் கொள்கை குறிக்குமிச் செல்வம் சீவன் தந்ததென்று கொடுக்கறியாது இறக்கும் குவாமர்களைக் கொண்டது இவ்வுலகம் என்பதையும் அவர் அறியாதவரல்லர்.

ஒரு நாள் சுவாமிகள் தோட்ட வெளியொன்றினுடாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அவருக்கோ கரும்பசி அண்மையில் வீடுகளும் தென்படவில்லை. தேடித்தீன் வழியே சென்றவருக்கு ஒரு தேட்டத்திலே அதிகமான வெள்ளரிப் பழங்கள்

கிடப்பது கண்ணுக்குப் புலனாயிற்று. அப்பழங்களை வெள்ளைப் பிடுங்கி எடுத்து அதனை உண்ண முயற்சிக்கும் வேளையில் தோட்டக்காரன் கண்டு விட்டான். ஓடி வந்து அவரிடமிருந்த வெள்ளரிக் காயைப் பறித்துக் கொண்டதுடன் அவரை ஒரு திருடனென எண்ணி ஒரு அடியும் கொடுத்தான் யூமித்தாய் ஆக்கித் தந்த அந்த அற்ப உணவைக் கூடப் பசித்து வந்த ஒரு பரதேசிக்குக் கொடுத்து மகிழ் அந்தத் தோட்டக்காரனுக்கு மனம் வரவில்லை பசியின் காரணமாகத்தான் அவர் அதனை பிடுங்கி எடுத்தாரேயன்றி அதனைக் களவாடிச் சென்று வீர்பதற்கல்ல இந்த உண்மையை அந்த வேளாளன் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. வேளாளனென்பான் விருந்திருக்க உண்ணாதான் இது அவனுக்குப் பொருந்துமா? ஆணவத்தால் எழுந்த கோபம் அத்தோட்டக்காரனின் கண்களை மறைத்து விட்டது நல்லது கெட்டதை உணரமுடியாமல் எனது வெள்ளரிக்காயைப் பிடுக நீ யார் என்ற தீமரில் அடித்திருப்பான் போலும்! அடித்தது மாத்திரமல்ல. ஊர் சுற்றி விட்டுக் களவெடுக்கவும் வந்து விட்டாயோ? என்று ஏசுவும் தொடங்கினான். இந்தச் சம்பவத்தை அருகிலுள்ள தோட்டக்காரன் கண்டு விட்டான். அத்தோட்டக்காரன் சுவாமிகளை நன்கு அறிந்தவன் அவர் ஓடோடி வந்து முன்னைய தோட்டக்காரன் சுவாமிகளை அடிப்பதையும், ஏசுவதையும் தடுத்ததுடன் அவனுக்கு ஓர் அடியும் கொடுத்து “பாவம்! பசிக்கு எண்டு ஒரு காய் எடுத்தால் யாரெண்டு பாராமல் அடிக்கிறதே” என்று கூறிவிட்டுச் சுவாமிகளை வாருங்களென்று தன்னுடன் கூட்டிச் சென்றார் அவர் பசிதீர ஐந்தாறு தோசைகளும் தேநீரும் கொடுத்து உபசரித்தார். அவரும் களை தீர்ந்தார் பின்னர் அந்த அன்பர் சுவாமிகளை நோக்கி “மெய்யே சுவாமி! நான் செய்தது சரியோ அன் செய்தது சரியோ?” என வினவினார். சுவாமிகளும் சிறு நகை செய்து நீ செய்தது உனக்குச் சரி அவன் செய்தது அவனுக்குச் சரி. ஆனால் நீங்கள் இரண்டு பேருமே எனக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை இங்கே அவர் எனக்கு என்றது தனது ஆன்மாவை என்க.) ‘நீ தேகத்துக்கு உணவு கொடுத்தாய். அவன் தேகத்துக்கு அடி கொடுத்தான். ஆனால் நானோ தேக. மன உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன். ஆன்மா

வாகிய என்னைத் தொடவோ அழிக்கவோ எவராலும் முடியாது" என்று கூறிச் சிரித்தார். மனத்துக் கண் மாசிலராக இருந்த தவசிரேட்டர் வேறென்ன கூறுவார்?

வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடும்பையில் என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். தன் உடம்பைப் பற்றிய கவலை அவருக்கு இல்லை. அப்படியிருந்தால் அவர் இந்தத் தவக்கோலம் கொண்டிருப்பாரா?

மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
மழித்த தொழித்த விடின்.

வள்ளுவர் வேண்டாமென்று கூறிய மழித்தல், நீட்டல் என்பவற்றில் நீட்டலை வேண்டுமென்றே அவர் ஏற்றுக் கொண்டார். அது கூட உடம்பின் மேலுள்ள பற்றை அறுக்கும் ஒரு செயலல்லவா? பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றிய துறவிகளுக்குத் தவசிரேட்டர்களுக்கு உடல், உடமைகளில் பற்றுண்டாகாதென்பதற்கு இது ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். அவருடைய வாழ்வு தாமசரயிலை மேற் தண்ணீர் போன்றது உலக ஆசா பாசங்களிற் தோயாதது இது ஒரு சிறிய சம்பவமாக இருந்தாலும் இதில் பொதிந்துள்ள தத்துவத்தின் சாராம்சம் வேத உபநிடதங்கள் சைவாகமங்கள் கூறும் உயரிய தத்துவங்களின் சாராம்சமாகும் என்பதனைக் கற்றறிந்தோர் ஆராய்ந்துணர முடியும் வாழ்க்கையில் பற்றுக்கோடு விட்டுப் போன சாதாரணமானிடன் என்பதற்குச் சற்று அப்பாற்பட்ட தெய்வீக நிலையில் வாழும் தவசிரேட்டர்கள் மேற்கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சி போன்றவற்றை ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை ஆனால் இவ்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவருக்கும் நலவாற்றி நின்ற துணை என்ற பொய்யா மொழியை ஒவ்வொரு இல்லறத்தானும் வேத வாக்காகப் பேண வேண்டுமென்பதும் இக்கதையால் நன்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. பற்றற்ற ஞானிகட்கு வசையும் ஒன்றே; வாழ்த்தும் ஒன்றே.

பொல்லான் என்பர் அதனாலென்
 கல்லான் என்பர் அதனாலென்
 கலைஞர் என்பர் அதனாலென்
 சொல்லா வசைகள் சொன்னாலென்
 சூழ்ந்து நின்று புகழ்ந்தாலென்
 எல்லா நாளும் ஒரு நாள் போல்
 இருக்க வேண்டும் என் மனமே!

என்பது தான் முற்றுத்துறந்த தவசிரேட்டர்களின் நிலையா
 கும். இது இவ்வாறிருக்க தொடர்ந்து இவரது வாழ்வில்
 இடம்பெற்ற மற்றுமோர் நிகழ்ச்சிக்கு வருவோம்.

மிகப் புகழ் பெற்ற பன்றித்தலைச்சி அம்மன் ஆலயம்
 மட்டுவில் பகுதியில் உள்ளது என்பது யா வரும் அறிந்த
 ஒன்றாகும். 1953 ஆம் ஆண்டளவில் இவ்வாலயப் பொருப்பா
 ளராக இருந்தவர் திருவாளர் செல்லத்துரை என்பவர் ஆவர்.
 அவரின் மனைவி செல்லம்மா அம்மையார் கைதடியைச்
 சேர்ந்தவர். இவர்கள் இருவருமே அம்மனிடம் மிகுதியான பக்தி
 உடையவர்கள். நாடி வரும் அடியவர்களை அன்புடன் வர
 வேற்று அமுது செய்விக்கும் அரிய பண்பு அவர்களிடம் இருந்
 தது. கிட்டத்தட்ட 1953 ஆம் ஆண்டளவில் சுவாமிகள் முதன்
 முதலாகச் செல்லம்மா அம்மையாரின் வீட்டுக்கு வந்தார்.
 வந்தவர் வாசலில் நின்று “அம்மா சிச்சை” யென்றாராம்
 கீச்சிடும் குரலில். அப்போது இவரிடம் சிவனாடியாருக்குரிய
 வெளிவேடம் எதுவுமே இருக்கவில்லை. விபூதியோ, உருத்தி
 ராக்கமோ இல்லை பரசொருபமாகவே இருந்த அவருக்கு
 வெளிவேடப் பொலிவு வேண்டியிருக்கவில்லை. யாரோ பசி
 க்கு ஏதோ கேட்கிறதாக நினைத்த அம்மையார் ஒரு சிரட்
 டையில் கஞ்சி வார்த்துக் குடிக்கக் கொடுத்தார் அதைக்
 குடித்து முடித்ததும் சிரட்டையையும் போட்டு வீட்டு வேகமா
 கச் சென்று விட்டார். “இதென்ன! பசிக்குக் கஞ்சி கொடுத்
 தால் ஒரு வார்த்தை நன்றி கூடச் சொல்லாமல் செல்கிறாரே!”
 என்று அம்மையாரை நினைக்க வைத்தது இச் செய்கை.
 செயல், செயலின்மையைக் கடந்து நின்ற அவர் சொருபம்

எவருக்குத் தான் அடிமைப்பட்டிருக்க முடியும்? அது சுகந்திர
மான தன்றோ?

திருவருள் சிவனடியார்களைக் கூடி நின்று காக்கும் என்
பதற்கு இன்னுமோர் சம்பவத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்டலாம்.
மேற்கூறிய கஞ்சி வார்த்த நிகழ்ச்சி முடிந்து சில நாட்கள்
பறந்தோடி விட்டன ஒரு நாள் கடுமையான மழை பொழிந்து
கொண்டிருந்தது மாலை சாயும் நேரம். நம் சுவாமிகள் மழை
யில் நனைந்தபடி செல்லத்துரை வீட்டுப் படலையடியில் வந்து
நின்று தண்ணீர் கேட்டார். அம்மையார் தண்ணீர் கொடுத்து
விட்டு, அவரை நோக்கிச் சுவாமி! இந்த மழைக்குள் எங்கே
போகிறீர்கள் எனக் கேட்க அவரும் கோயிலடியில் போய்க்
குளிக்கப் போகிறேன் எனச் சொன்னார். அம்மையார், உடுப்
புக்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் என வினாவவும் இதைப்
பிழிந்து கட்டலாமெனத்தான் உடுத்திருக்கும் நனைந்த நாண்கு
முழுத்தைக் காட்டிக் கூறினார். அம்மையார் மிகவும் மனம்
வருந்தியவராய் “கடும் மழையாக இருப்பதனால் நீங்கள்
இங்கேயே தங்குங்கள் சுவாமி” என வேண்டினார். சுவாமி
யும் இசைந்தார். இதன் பின் செல்லத்துரையும் அம்மையாரு
மாகச் சேர்ந்து சுவாமிகள் குளிக்க ஏற்பாடு செய்து, மாற்று
வேட்டி உபகரித்து அமுது செய்வித்தனர். இரவாகி விட்டதால்
சுவாமிகள் வெளித் திண்ணையில் படுத்திருந்தார். அம்மை
யாரும் செல்லத்துரையும் வீட்டின் உட்புறத்தில் அயர்ந்து
தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர் இச் சமயத்தில் அம்மையாரின்
கனவில் அம்மன் தோன்றி, இங்கே படுத்திருப்பது என தவப்
பிள்ளையல்லவா? அவனை வெளியில் இருட்டில் விட்டுவிட்டு
நீங்கள் தூங்குகின்றீர்களா? அவனுக்கு முன்னால ஒரு
விளக்கை வைத்து விடுங்கள் என்று சொல்லவும் அம்மை
யார் நித்திரையினின்றும் திடுக்கிட்டு எழுந்து கணவரைத்
துயிலெழுப்பிக் கனவின் விபரத்தைக் கூறினார் அம்மனின்
கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்ட அத்தம்பதியினர் தாம செய்த
பிழையைப் பொறுத்தருளுமாறு அம்மனைப் பணிந்து வேண்

டிக்கொண்டு, சுவாமிக்கருகில் ஒரு விளக்கையும்கொண்டு வந்து மனங்கசிந்துருகி வணங்கிச் சென்றனர். அதன்பின் அவ்விருவரும் உறங்கி விட்டனர். அன்புகனிந்த தாய் உள்ளத்தினாற்றான் பிறரின் துன்பங்களையும்தேவைகளையும்கண்ட முடியும். செல்லம்மா அம்மையார் முன்பு சுவாமிகள் பசித்து வந்த போது கஞ்சியளித்து அவரது பசிப் பிணியைப் போக்கினார். சுவாமிகள் மழையால் நனைந்து வந்த போது நீராடச் செய்து, புத்தாடையளித்து அமுது படைத்து மகிழ்ந்தார். ஒரு குழந்தைக்கு அருகில் தீபமேற்றி வைப்பது போல் சுவாமிகளுக்கு முன்பும் விளக்கேற்றி வைத்து மனச் சாந்தியடைந்தார். இவையெல்லாம் எதனைக் காட்டுகின்றன? எதிர்காலத்தில் செல்லம்மா அம்மையார், சச்சிதானந்த சுவாமிகளுக்குத் தாயாக விளங்கிச் சுவாமிகளின் திருநாமம் எங்கும் பிரகாசிக்கும் படியானதொரு ஆச்சிரமத்தை அமைத்து, அங்கு நித்திய சுடரொளி வீசச் செய்யப் போகிறாரென்பதற்கு ஒரு நன்னிமித்தமாக வல்லவா இவை விளங்கி நிற்கின்றன என்பதை மேலும் அவர் வரலாற்றைத் தொடர்ந்து படிக்கும் போது நாம் கண்டு கொள்ளலாம் செல்லம்மா அம்மையாரிடம் அன்புச் செல்வம் நிறைந்திருந்தது. சுவாமிகளிடம் அருட் செல்வம் மிகுந்திருந்தது

அருட் செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட் செல்வம், பூரியார் கண்ணு முள

அன்பிலா ரெல்லாத் தமக்குரியர் அன்புடையார் என்பு முரியர் பிறர்க்கு

இத் தேவர் குறள் இரண்டும், அருளிணதும், அன்பினதும் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவனவன்றோ? இரக்கமும்கருணையும்தாய் திலகங்களுக்கே அணிகலங்களாக விளங்குவன பெரும்பான்மை பற்றி இவ்வாறு கூறலாம். இதனாலேயே அம்மனும், அம்மையார் கனவில் தோன்றித் தனது சுவர்

பிள்ளையின் தேவை பற்றிக் கூறினார் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இது நிற்க, அன்றிரவு தூங்கி எழுந்த தம்பதியினர் வீடிந்ததும் இரவு நிகழ்ந்தவைகளைச் சுவாமிக்குக் கூறினர். ஓ! அப்படியோ? தாயின் அன்பை யாரால் அளக்க முடியும்? எல்லாம் அவள் திருவிளையாட்டு என்று முகமலர்ச்சியுடன் கூறி வீட்டுச் சிறிது நேரம் தியானத்தில் ஈடுபட்டார் அதன்பின் அவர் அங்கிருந்து சென்று வீட்டார். இவ்வன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிச் சுவாமிகள் இடைக்கிடை அங்கு செல்வது வழக்கமாகியது.

ஆண்டு பலவாகியும் தங்களுக்கு இது வரை புத்திர பாக்கியம் கிட்டவில்லையே என்ற மனக்குறை இவ்வரிய தம்பதியினரை மிகவும் வாட்டி வந்தது நெடுநாளாக மனம் வருந்திக் கொண்டிருந்த அம்மையாரின் துன்பத்தை நீக்கக் கருத்ய அம்மன் ஒரு நாளிரவு அவரது கனவில் தோன்றி "நீ திருவெம்பாவை வீரதம் பிடித்தால் உனக்குப் பிள்ளை கிடைக்கும்" எனக் கூறி மறைந்தாள். இது கேட்ட அம்மையார் பேருவகையுற்றார்; அம்மனருளை வியந்து துதித்தார். கணவனுக்கும் இவ்விடயத்தைக் கூறினார். இம் முறை திருவெம்பா பத்து நாளும் வீரதமிருப்பது என்றும், ஒவ்வொரு தினமும் ஒவ்வொரு அடியவருக்கு அமுதளிப்பது என்றும், கடைசி நாள் வரும் அடியவருக்கு வேட்டி சால்வையும் கொடுப்பதென்றும் இருவருமாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு தினமும் வெவ்வேறான அடியவர்களை அனுப்பி வைக்குமாறு அம்பாளை வேண்டிக் கொண்டனர். அவர்கள் வேண்டிய படி ஒவ்வொரு திருவெம்பாவைத் தினத்திலும் ஒவ்வொரு புதுப்புது அடியார்கள் வந்து உணவேற்றுச் சென்றனர். பத்தாம் நாள் மதிய வேளை உணவு சமைத்து முடிந்தது. தமது வீட்டுச் சுவாமி அறையில் அம்பாளுக்கு அமுது படைத்து வீட்டு அம்மையார், கணவருடன் அமுதளிப்பதற்கேற்ற அடியவர் ஒருவரை எதிர்பார்த்திருந்தனர். என்ன ஆச்சரியம்! தம்

தவப்பிள்ளையென அம்மனால் கூறப்பட்ட நமது சுவாமிகள் அத் தம்பதியினர் அதிசயிக்கும் படியாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். தமது வீரதம் பவித்து விட்டதெனப் பேருவகை கொண்ட அம்மையாரும், அவர் கணவரும் சுவாமிகளை நீராடச் செய்து புது வஸ்திரம் அளித்து அன்று தமது வீட்டில் அமுது செய் தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டனர். சுவாமிகளும் உணவை ஏற்று அவர்கள் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி னார். சற்று நேரங் கழித்துச் சுவாமிகள் செல்லத்துரை அவர்களைப் பார்த்து. “மெய்யே செல்லத்துரை இங்கே என்ன விசேடம்” எனக் கேட்டார். அவர்கள் பத்து நாள் வீரதமி ருந்ததும், சிவனாடியார்களுக்கு அமுதுபடைத்ததுமாகிய செய ல்களையறிந்து சுவாமிகள் இவ்வாறு கேட்டார். உடனே அம்மையார் தான் கண்ட கணவுக் காட்சி விபரங்களைச் சுவா மிக்குக் கூறினார். சுவாமிகள் இதனைக் கேட்ட பின் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பின்னர் அவர்களைப் பார் த்து சுவாமிகள் பின்வருமாறு கூறினார். “இந்தச் சென்மத்தில் உங்களுக்கு பிள்ளையிலலை. உங்கள் தொண்டு பக்குவமா யிருந்தால் நான் தான் உங்களுக்குப் பிள்ளையாயிருப்பேன்” இவ்வாறு கூறிவிட்டுச் சிறிது நேரத்தில் அவர் அங்கிருந்து சென்று விட்டார். இந்தத் தவப் பிள்ளைதான் செல்லம்மா அம்மையாரின் திருவெம்பாவை வீரதத்தின் பயனாகப் பிள் னைக களிதீர்க்க வந்து தோன்றிய திருவருட்செல்வர் போலும் ஆம். அது அவ்வாறே அமைவதை இனிமேற் காண்போம். பிள்ளைப் பாக்கியம் இறையருளால் கிடைக்கப் பெற்ற பெரி யார்கள் பற்றியும் நாம் அறிவாம். பட்டினத்தார் சரிதமும், வேடர் தலைவன் நம்பிராசனது வரலாற்றிலும் சிறு பெரியோ ர்கள் வரலாறுகளிலும் இத்தகைய பிள்ளைப் பேற்றைப் பற்றி நாம் படிக்க முடியும்.

சச்சிதானந்த சுவாமிகள் மேற்கண்டவாறு கூறியவேளை அவருக்கு வயது இருபத்தொன்பது அல்லது முப்பதை எட்டி யிருக்கும். இவ்வளவு வளர்ந்து வாலிபனாகி விட்ட ஒருவரை

எப்படிப் சிள்ளையென ஏற்று நடத்துவது என்று சிந்தனை யில் ஆழ்ந்தார் திரு செல்லத்துரை அவர்கள். அவரைப் சிள்ளையாக ஏற்றுக்கொள்ளச் சற்றுத்தயங்கினார். ஆனால் செல்லம்மா அம்மையாரோ இதைக் கேட்டு மனம் மிக மகிழ் தார். இவ்வளவு குண நல நிறைவும் அறிவாற்றலும் உடைய ஒருவரை, இள வயதுடையவரானாலும் நாம் சிள்ளையாகப் பெறுவதற்குப் பெரும் புண்ணியமல்லவா செய்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் தாயுள்ளம் எண்ணியது அது மட்டுமா? அம்பாளே கனவில் கோன்றித் தன் சிள்ளையெனவும், தவப் சிள்ளையெனவும் குறிப்புக் காட்டிய சின் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கலாமா? தீருவெம்பாவை வீரகத்தின் பயனாகக் கிடைத்தவராயிற்றே! இது நம் உட்ப பயனாகக் கிடைத்த சிள்ளையென்று முடிவு செய்து அவரை மனப்பூர்வமாகத் தனது சிள்ளையாக ஏற்றுக்கொண்டார். இவரை ஒருதெய்வீகப் சிள்ளையாகக் கருதிச் செயற்பட்டரேயன்றிச் சம்சார சாகரத்துள் சிக்கித் தவிக்கப் பிறந்த சிள்ளையாக ஏற்றுக் கொண்ட சிள்ளையாக அவர் கருதவில்லை தன்னை அம்மாவென்று அன்போடு அழைக்க வந்த, ஆன்மீக வாழ்வு தரும் ஞானப் சிள்ளையென்றே தீர்மானித்து ஏற்றுக்கொண்டார். அம்மையாரின் மனப் பக்குவம் அவ்வாறு கனிந்திருந்தது ஞானசம்பந்தப் சிள்ளையாரும் மூன்று வயதிலிருந்து ஆன்மீகப் பணியே செய்து வந்து பேரின்பப் பெரு வாழ்வை எய்தவில்லையா? அவ்வாறே இவரும் தவநெறியிற் செல்லும் தவக் குழந்தையாக விளங்கினார். அம்மையாருக்கும் அவர் போக்குப் பிடித்திருந்தது.

இது இவ்வாறிருக்கும் நாளில் செல்லத்துரையின் மைத்துனர் சபாபதிப்பிள்ளை பொன்னம்பலம் என்பவரும் சுவாமிகளிடத்தில் பேரன்பும் பெருமதிப்புமுடையவராக விளங்கினார். இதன் காரணமாகப் பொன்னம்பலம் என்பவர் சுவாமியை அடிக்கடி தமதில்லத்துக்கு அழைத்துச் சென்று உபசரிப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அது மட்டுமல்ல, இருவரும் சேர்ந்து

செல்லத்துரை அவர்கள் வீட்டுக்கும் செல்வார்கள். இப்படியான வேளைகளில் செல்லத்துரை அவர்கள் மனத்திலும் ஒரு திடீர் திருப்பம் ஏற்பட்டது. அவர் தானும் சுவாமினைப் போலத் துறவு நிலையடைய வேண்டும் என்று விரும்பியது தான் அந்தத் திருப்பம். அவர் அதற்கான மார்க்கத்தைச் சுவாமிகளிடம் கேட்டு அதனைச் செயற்படுத்த ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று மைத்துனர் பொன்னம்பலத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார். இவ்விபரத்தைப் பொன்னம்பலம் சுவாமிகளிடம் சொல்லி முறையிட்டார். சுவாமிகளும் அவர் வீடுபுறம் அவ்வாறாயின் நல்ல வேளை பார்த்து அம்மன் சந்நிதியில் அவருக்குக் குருவுபதேசம் செய்வோம் என்று கூறி அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்யுமாறு பணித்தார். ஏற்பாடுகளைச் செய்து வீட்டு உபதேசம் பெறச் செல்லத்துரை அவர்கள் கோயிலுக்குச் செல்லும் போது, அம்மையார் அவர்களையும் சுவாமி தரிசனம் செய்ய வரும் படி கூறிச் சென்றார். அப்படியே அம்மையாரும் புனிதமுடையவராய்க் கோயிலுக்குச் சென்றார். அம்மையார் அங்கு சென்றதும் செல்லத்துரை அவர்கள் தாம் சுவாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்று விட்டதாக அம்மையாரிடம் கூறி, இருவரும் ஒரே வழியைப் பின்பற்றுவதனால் அம்மையாரும் சுவாமியிடம் உபதேசம் பெற வேண்டுமென எடுத்துரைத்தார். அம்மையாரும் நீங்கள் சொல்லுகிற படி கேட்கிறேன். இது பற்றி தனக்கு எதுவும் தெரியாதென்றும் தனது உண்மை நிலையைக் கணவருக்குச் சொன்னார் அதன் பின்னர் அம்மையார் அம்மன் சந்நிதியில் சுவாமிகளிடம் உபதேசமும் திருவடித் தீட்சையும் பெற்றுக் கொண்டார். இவ்வைபலங்கள் இனிது நிறைவேறிய பின்னர் சுவாமிகள் செல்லத்துரையை அழைத்து அம்மாவின் தீட்சை விஷேமாய் அமைந்தது. ஆகவே அம்மாவோடு ஒத்து நடந்து இருவரும் நல்ல கெதியடைய வழி தேடுங்கள் அவ்வாறு ஒத்து நடவாவிடில் உங்கள் வாழ்வு குலைந்து விடும். காரைக்கால் அம்மை (புனிதவதியார்) யும் பரமத்தனும் போன கதை போல உங்கள் கதையும் வரக்

கூடாது என்று நகைச் சுவையுடன் கூறி வைத்தார். சுவாமி
கள் எதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவ்வாறு கூறினாரோ?
நாமறியோம். இவர்களது எதிர்காலம் இப்படித்தான் அமையப்
போகிறதென்று ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து கூறியவர்
போலக் கூறி விட்டாரே! அவரது தீர்க்க தரிசனத்தை நாம்
என்னென்பது! துறத்தல் என்பது இலகுவான காரியமன்று.
தீண்மையென்னுந் தோட்டியால் பொறிகளாகிய யானை
ஐந்தனையும் தம் தம் புலன்கள் மேற் செல்லாமற் காப்பவன்
எல்லா நிகத்தினும் மிக்கதென்று சொல்லப்படும் வீட்டு நிலத்
துக்கோர் வித்தாவான் என்பது பொய்யா மொழி

**உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்றும் வைப்பிற்கோர் வித்து.**

**வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்து மகத்தே நகும்.**

எனவே, நெஞ்சிலேயுள்ள பற்றுக்களை முற்றாகத் துறந்தவரே
துறவறத்தை மேற்கொள்ள வல்லவராவார் இந்த அடிப்படையான
உண்மைகளை அவதானித்துச் சுவாமிகளும் மேற்கண்ட
வாறு கூறியிருக்கக் கூடும். காலக் கிரமத்தில் சுவாமிகளின்
தீர்க்க தரிசனம் நிதரிசனமாகி விட்டது.

இந்தத் தீட்சை வைபவங்களுக்குப் பின்னர் அம்மாவீடம்
விசேட மாற்றங்கள் தென்படலாயின. ஆனால் செல்லத்துரை
அவர்களோ இன்னும் லௌகீக நாட்டங் கொண்டவராகவே
யிருந்தார் இதனால் குடும்பத்தில் அடிக்கடி பிணக்குகள் ஏற்
படலாயின. சுவாமிகளும் சச்சரவின்றிச் சமாதானமாய் ஒத்து
நடவுங்கள் என்று கூறி வந்தார். ஆயினும், ஆன்மீக வாழ்வில்
இறைபக்தியில் அதிக நாட்டம் கொண்டு விட்ட அம்மையா
ரால் செல்லத்துரையின் போக்கிற்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்
லை. இதனால் அவர் குடும்பத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டிய

நீர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. சுவாமிகள் கூறியது போல அவர்கள் வாழ்க்கை காசைக்கால் அம்மையார், பரமதத்தன் கதை போலவேயாகிவிட்டது என்பது கவலை தரும் செய்தி ஆகும். இதுவும் நன்மைக்கேயென்பது மேலே படிக்கும் போது தெரிய வரும்.

இது இவ்வாறிருக்க இதே காலப் பகுதியில் சாவகச்சேரிப் பட்டினத்தில் உள்ள அன்பர்களுடன் சுவாமிகளுக்கேற்பட்ட தொடர்பு பற்றிய நுகழ்ச்சிகளையும் இந்த நாம் கவனத்தில் எடுப்பது பொருத்தமாகும். சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த ஆறுமுகம், வைத்தியர் சின்னப்பு என்பவர்களும் இவ்வேளையில் சுவாமிகளின் அடியவர்களானார்கள். இக்காலத்தில் சுவாமிகள் கச்சாய் அம்மன் பூசாரியார் வைத்திலிங்கம் வீட்டில் அதிகம் தங்குவது வழக்கம். இங்கு மட்டுமன்றி சாவகச்சேரி வாரியப்பர் சிவன் கோவில், வினுமன் ஆலயம் ஆகிய திருத்தலங்களிலும் சுவாமியைக் காணலாம்.

இந்நாளில் சாவகச்சேரி கிராமக் கோட்டில் பணிபுரிந்த சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த ஆறுமுகம் என்பவர் இறை நாட்டம் சிக்கவராகக் காணப்பட்டார். யோகசாதனங்கள் சிலவற்றைப் பயின்றிருந்த அவர் தியான முறையில் அதீத அக்கறை கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு ஆதீகத் துறையில் விருப்புற்றிருந்த ஆறுமுகம் அவர்கள் 1954ம் ஆண்டு மார்ச்சி மாதத் திருவிழம்பாலைக் காலத்தல் நமது சுவாமிகள் வாரியப்பர் சிவன் கோவிலில் தங்கியுள்ளதாக அறிந்து அவ்விடம் சென்று சுவாமிகளுடன் அளவளாவி அறிமுகமானார். இதன் பின்னர் வினுமன் ஆலயம், முருகன் கோவில் ஆகிய இடங்களிலும் சுவாமிகளைச் சந்தித்து வந்தார். இச்சந்திப்புகள் சுவாமிகளிடம் அளவற்ற மதிப்பையும், அன்பையும் அவ்விடம் ஏற்படுத்தின. இதன் காரணமாகச் சுவாமியைத் தமது வீட்டிற்கு எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டுமென ஆறுமுகம் திகவும் விருப்புடையவரானார்.

அதற்கென வீட்டில் தட்சணா மூர்த்தமாக ஆசனம் அமைத்து
 ஆயத்தங்கள் செய்து வந்தார். வேண்டுவார் வேண்டுவதே
 ஈயவல்லானாகிய இறைவன் அடியவரின் நினைப்பை அறிய
 வல்லவரன்றோ? நம் சுவாமிகள் மூலம் அவர் கருத்தை நிறை
 வேற்றக் கருதினார் போலும்! சச்சிதானந்த சுவாமிகளும் கம்
 அடியவரான ஆறுமுகம் அவர்களின் உளக்குறிப்பை அறிந்து
 1956 ஆம் ஆண்டளவில் அவரின் வீட்டிற்கு எழுந்தருளினார்.
 சின் ஐடைக்கிடை அவர் வீட்டிற்கும் சென்று வருவாராயி
 னார். இதே காலப் பகுதியில் சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த வைத்
 தியர் சின் னப்பு என்பவரும் அறிமுகமானார். தற்போதைய
 நகரசபைக் கட்டடத்தின் சிற்பகுதியில் வைத்தியர் சின் னப்பு
 அக்காலத்தில் ஒரு வைத்தியசாலை நடாத்தி வந்தார். வைத்திய
 சாலையுடன் சேர்த்து ஓரறையமைத்துப் படுக்கை வசதிகளுள்
 செய்து அங்கு சுவாமிகளைத் தங்கச் செய்திருந்தார் அங்கே
 சுவாமிகள் அடிக்கடி தங்குவது வழமையாகி விட்டது அங்கு
 அடியவர்கள் பலரும் வருகை தந்து சுவாமிகளின் பணிவிடை
 களைக் கவனிப்பர் பல அன்பர்கள் கூடி ஆன்மீக விடயங்க
 ளில் தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள சந்தேகங்களைச் சுவாமிகளிடம்
 எடுத்துக் கூறித் தெளிவு பெறுவர் சுவாமிகள் பொறுமையுட
 னும் அன்புடனும் அவற்றைக் கேட்டுத் தீர்த்து வைக்கும் பாங்கு
 குரு சிஷ்ய வரன் முறை போல என்மையும் அடிதமுடையன
 வாயிருக்கும். தத்துவ போதனை, உபநிடத போதனை, பகவத்
 கீதை ஆகிய சிறந்த ஞான நூல்கள் விருந்து மேற்கோள்களை
 எடுத்துக்காட்டி, அவற்றுக்கு மேலும் விளக்கமளித்துக்கேட்போர்
 தம் ஐயப்பாடுகளைச் சீரிய முறையில் தெளிய வைப்பார்
 ஆர் எவர் என்றில்லாமல் கேட்போர் யாராயிருந்தாலும் சித்
 தாந்த, விசிஷ்டாத் வைத, வேகாந்த பேசுமற்று மத்வர் இரா
 மானுஜர் போன்ற மகான்களின் கோட்பாடுகள் எதுவாயினும்
 ஆறுதலாய், அமைதியாய் யுக்தி புத்திக்க ஏற்றப்படி சிறப்பாக
 எடுத்துக் கூறிச் சந்தேகங்களைத் தெளிய வைப்பார் முட்ட
 றுத்து. அந்நிய அனந்திய பாவங் கெடுத்து, சாதனா

சந்துஷ்ட அனுபவங்கள், ஆசாரிய தத்துவம். குருத்துவங்கள்
 பிரமச்சரியம், இல்லறம், வாணப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்
 பனவும் அவரவர்க்குரிய அனுட்டான விதிகள் துறவு விதிகள்
 முதற் கொண்டு யாவும் யாதும் குறைவுபடாமல் அவரவர்
 பக்குவம் கண்டே எந்தச் சிறு நிலையிலிருந்தும் முடிவான
 பெருநிலை வரைக்கும் விளக்கி அருளுவார். சுவாமிகளால்
 இங்கு வைத்தே பல அன்பர்களுக்குத் தீட்சையளிக்கப்பட்டது.
 ஆறுமுகம் சுவாமிகளும் இங்கேயே திருவடித் தீட்சை பெற்றுக்
 கொண்டார்.

இக் காலத்தில் வைத்தியர் சின்னப்புலின் காரில் சுவாமி
 கள் அன்பர்களுடன் சேர்ந்து பல இடங்களுக்குச் செல்வார்.
 வல்லிபுரக் கோயில், பளை முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று
 சுவாமியைச் சூழ அவ்வன்பர்களமர்ந்து அவரின் உபதேசங்
 களைக் கேட்பர். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உயர் தியான
 நிலைகளில் சுவாமிகள் இருந்து வீடுவதுமுண்டு இப்படியான
 உயர் தியான நிலையில சுவாமிகள் இருக்கும் காட்சியை
 வைத்தியர் சின்னப்பு ஓரழகான ஓவியமாகத் தீட்டியுள்ளார்.
 அவர் தீட்டிய ஓவியம் இப்பொழுதும் தன அழகு குன்றாமல்
 காட்சி தந்து கொண்டிருக்கிறது சில வேளைகளில் இனிமை
 யான குரலில் சுவாமிகள் தோத்திரங்கள் பாடுவார். சுவாமி
 களின் முன்னிலையில் சென்று அமர்ந்ததுமே, அமர்ந்தவருள்
 ளத்திலெழுந்த சந்தேகங்கள் எல்லாம் நீங்கித் தெளிவு பெற்று
 வீடும். பல சந்தர்ப்பங்களில் பலருக்கு இப்படியான அருள
 னுபவமேற்பட்டதுண்டு. அவ்வளவு சந்நிகான விசேஷமுடை
 யவர் சுவாமிகள். இறை அனுபூதி என்பது சதா அவருக்கு
 கிடைத்துக் கொண்டேயிருக்கும் எந்நேரமும் இறை சாந்நித
 தியமாகவே இருப்பார். அவரது உபதேச மொழிகள் யாவும்
 அவரது சொந்த அனுபூதியிலிருந்து அவளிப்படுபவையேயா
 ளும். எடுத்த எல்லா விடயங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்
 கனி போலவிளக்குவார். இதே காலப் பகுதியில் சுவாமிகள்

தமது மாணாக்கர்களை உயர் சாதனைகள் பயில்வதிலும் ஈடுபடுத்துவார். ஒரு சமயம் மாணாக்கர்களை உரிய முறைப் படி அமரச் செய்து தாம் கூறிய சொருப இலட்சணத்தின் படி வீருத்தி செய்து கொள்ளுமாறு கூறினார். உடல் உணர்வைக் கடந்து எங்கும் நிறைந்த பரசொருபத்தில் வீருத்தி செல்லும் போது பிராணன் அறுவது போன்று தோன்றும். அவ்வுயர் சாதனையில் ஒரு மாணாக்கனுக்குப் பிராணன் அறுவது போலத் தோன்றவே, அம்மாணவன் சுவாமிகளிடம் தனது நிலையை எடுத்துக் கூறினார். அப்போது சுவாமிகள் "அதற்கென்ன? பரசொருபமாய் இருக்கும் போது பிராணன் போய் தேகம் நீங்கினால் முத்திதானே? அதற்கேன் அஞ்சுவான்?" எனக் கூறினார்.

இது இவ்வாறிருக்க அங்கே மட்டுமில் பதியிலிருந்து குடும்பத்தை விட்டுச் சுவாமியின் திருவருளே கதியெனப்பற்றப்பட்ட அம்மையார் தனது சொந்த ஊராகிய கைதடிக்கு வந்து சேர்ந்தார். 1958ம் ஆண்டில் இது நிகழ்ந்தது. கைதடியை அடைந்த அம்மையார் தனது தாயார் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து இறைசிந்தனையுடன் காலத்தைக் கழிப்பாராயினார். இப்படியாக இருந்துவரும் வேளையில் அம்மையார் ஒருமுறை கடுமையான வயிற்றோட்டத்தினால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். இச்சமயம் சுவாமிகள் வைத்தியர் சின்னப்புவின் வைத்திய சாலையருகில் வழமையாகத் தங்குமறையிலிருந்து அன்பர்களுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சுவாமிகளின் ஞானப்பார்வையில் அம்மாவின் கஷ்டநிலை பற்றிய தோற்றம் குறிப்பாகத் தென்பட்டது. அவர் உள்ளத்தில் அவருடைய அம்மாவின் நிலை உணர்த்தப்பட்டது. உடனே அம்மா ஏதோ கஷ்டப்படுகிறா போல இருக்க நீங்களபோய் ஒரு முறை அவவைப்பார்த்து வாருங்கள்' எனக்கூறி வைத்தியர் சின்னப்புவையும் ஆறுமுகத்தையும் அம்மாவிடம் அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் கைதடிக்கு வந்து அம்மாவைச் சந்தித்தபின் மீண்டுசென்று சுவாமிகளுக்கு நிலைமையைத் தெரிவித்தனர். சுவாமிகள் உடனே சின்னப்புவின் காரில் வந்து அம்மையாரையழைத்துச் சென்று சின்னப்புவின் வைத்தியசாலையில் மருத்துவம் செய்வித்தார்.

இப்படியாக வைத்தியம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் போதே அம்மையார் தன்னை எங்காவது ஒரு மடத்திலோ அல்லது ஆச்சிரமத்திலோ சேர்த்துவிடும்படி சுவாமிகளிடம் கூறி வந்தார். இப்படியாக அடிக்கடி கேட்டுவந்த அம்மையாருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில சுவாமிகள் சின்வருமாறு பதிலளித்தார். “கைதடியில் இனத்தவருக்குப்பக்கத்தில் ஒருகுடிசையமைத்து அங்கிருந்து தவம்முடிப்பதே பெருமை” எனக் கூறினார் சுவாமிகள் இவ்வாறு கூறியதும் அப்படியாராவது காணிகொடுத்தால் தான் ஒருகுடிசை அமைத்துக் கொடுப்பதாக வைத்தியர் சின்னப்பு வாக்குறுதியளித்தார். இதனைக்கேட்ட அம்மையாரின் தமக்கையார் தங்கம்மா தான் காணி தருவதாக ஒப்புக் கொண்டார். தங்கம்மாவின் தங்கமனைசையல்லோரும்பாராட்டினார்கள். உண்பர்கள் தடிசையமைக்கும் பணியிற் செயற்படத்தொடங்கினார்கள் காணி எழுதுவதனால் சுவாமி பெயருக்குத் தருமசாதனம் செய்ய வேண்டுமென்று செல்லம்மா அம்மையார் கேட்டதற்கிணங்க ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகளின் பெயரில் தருமசாதனம் எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டது. காணிசாதனம் செய்யப்பட்டதும் வைத்தியர் சின்னப்பு மருந்து பாகம் செய்வதன்பொருட்டு நிருமாணிக்கவைத்திருந்த இரண்டு அறைகளுடன் கூடிய கொட்டில் கோப்புசம் ஒன்றை உடனே வண்டியில் ஏற்றித்தன் தகப்பனார்முலம் குறிப்பிட்ட காணிக்கு அனுப்பிவைத்தார். குடிசையும் ஸீரைவாகக் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது. ஒரு நன்னாளில் அம்மையார் அங்கு குடிபுகுந்து தவ வாழ்வை மேற்கொள்வதென முடிவாயிற்று. “அடுத்து முயன்றாலும் ஆடநாளன்றி எடுத்த கருமங்களாகா” என்பதற்கிணங்க அம்மையாருக் இப்பொழுது காலம் கனிந்துவந்தது கருமங்கள் நிறைவேறுகின்றன. தவவாழ்வென்பது எவருக்கும் எளிதில் கைகூடுவதன்று. இதற்கும் முற்பிறப்பில் தவஞ் செய்திருக்க வேண்டுமென்கிறார். தெய்வப் புலமைத்திருவள்ளுவர்.

‘ தவமும் தவமுடையார்க் காகும் அவமதனை
அஃதிலரர் மேற்கொள் வது’

இதே வரிசையில் அவர் மேலும் சொல்வது:-

‘ தவம் செய்வார் தங்கரும செய்வார் மற்றல்லார்
அவம் செய்வார் ஐசையுட் பட்டு’ என்பது.
முற்பிறப்பில் அம்மையார் செய்த தவத்தின் பயனாக இப்பி
றப்பில் அவருக்குத் தவவாழ்வு கிட்ட இருக்கின்றதென்பதைச்
சுவாமிகளன்றி வேறு யாரறிவார்? அம்மையார் தவவாழ்வை
ஆரம்பிக்கவிருந்த காலத்திலும், அதனைத் தொடர்ந்தும், அவ
ருக்குச் சுவாமிகள் எழுதிய அறிவுரைக் கடிதங்கள், ஆக் க
பூர்வமான கடிதங்கள் பல அவற்றுள் சிலவற்றை அன்பர்
களின் அறிவுக்கு விருந்தாகுமென இங்கு சமர்ப்பிக்கின்றோம்
அவரது உள்ளத்தை உறுத்திய பல்வேறு மக்கட்பண்புகளை
யும் அவரது கடிதவாயிலாக நாம் அறியலாம் அவர் வாழ்ந்த
காலப்பகுதிக்கும், தற்போதைய சூழ்நிலைக்கும் உள்ள ஓடை
வெளிகள் பெரிதாகி இருக்கலாம். அவ்வக் காலப்பகுதிக்கு
ஏற்பனவற்றை ஏற்று இக்காலப்பகுதிக்கு ஏலாவற்றை அறி
வுடையோர் சீர்தூக்கிக் காண்பார்களாக.

குருவே துணை

சாவகச்சேரி,
16-1-1958

அன்பு நிறைந்த அம்மா இருவருக்கும் மற்றும் யாபேருக்கும் எழுதிக் கொள்வது,

இறைவன் யாவருக்கும் துணை புரிவாராக. மேலும் எங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை. அதுபோல நீங்களும் குறையற்று இருக்கக் குரு நாதன் துணைபுரிவான். வீணான அபராதக் கதைகளுக்குச் செவி சாய்க்க வேண்டாம். எல்லாமவல்ல இறைவனே அதற்கு மறுமொழி கொடுப்பான். உங்கள் உள்ளத்தை நல்ல இடமாக வைத்திருந்தால் போதும். வேறு விசேசமில்லை.

இப்படிக்கு
சுவாமி.

“ஊர்வரையி முட உரைமுடியில்லை” என்பதை விளக்கி மற்றோர் கடிதம்:-

குருவே துணை

சாவகச்சேரி,
17-1-58

குருநாதனின் கிருபா உடாட்சம் பெற்றுவாரும் அம்மா இருவருக்கும் மற்றும் யாபேருக்கும் எழுதுவது.

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. சகலதும் வாசித்தறிந்தோம். மேலும் எவ்வளவுக்கு உலகம் தூற்றிக் கதைக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு எங்களுக்கு இறைவனின் கருணையும் பாவவிமோசனமும் உண்டு. நாம் செய்த பாவத்தை மற்றவர்கள் பிரித்தெடுத்தால்தானே எங்களுக்கு அவன் திருவடி கிடைக்கும். வள்ளிநாயகியை அடிமைகொண்ட முருகனை வேடர்குலம் நிந்தித்துப்பின் தங்கள் அறியாமையை உணரவில்லையா? வாதலூரரை நிந்தித்த பாண்டிநாடு பின் அவரைப்போற்றவில்லையா? பட்டினத்தாருக்கு நஞ்சூட்டிய தமக்கை உடனே தண்டனையையடைய வில்லையா? அப்பரையும், ஞானசம்பந்தரையும் தண்டித்த சமணகுலம் வேரோடு அழியவில்லையா? கோவலனைத் தண்டித்த பாண்டிநாடு தீக்கிரையாகவில்லையா? யேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த யூதகுலம்

நாடற்றுத் திரியவில்லையா? இதே போல், அடியார் பெருமையை யுணராது நிந்தித்தவர்களைத் தண்டித்த, இறைவனின் மகிமையை யுணராத ஜென்மங்களும் இறுதியில் இக்கதிதான் அடைவார்கள் என்பதை உணரட்டும். எங்கள் இறைவன் இருக்கும் வரையும் எவர் வசை மொழிக்கும் செவி சாடக்கோம்.

இப்படிக்கு
சுவாமி.

“எப்பொருள் யசர்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

சுபமஸ்து.

அம்மையார் சுகயீன முற்றிருந்த வேளையில், அவரது மனச் சாந்திக்
காகவும், யாக்கை நிலையாமை பற்றியும் மக்கள் மனோபாவம் பற்றி
யும் எழுதிய ஒரு கடிதம்:-

குருவே துணை

சாவகச்சேரி

31-91-1958

அன்பு நிறைந்த அம்மா அறிவது,

தங்களுக்குச் சுகயீனம் என்று கேள்விப்பட்டவுடன் எனது உள்ளம்
மிகவும் வேதனையடைந்தது. குருநாதன் மிகவும் சோதிக்கிறான் நல்ல
குருநாதன் நம்மை வருந்துவது கொல்லவல்லக், கொல்லவல்லப்
பொல்லாக் குணங்களைப் போக்குவதற்கே. ஆகையால் எல்லாம் வல்ல
இறைவனே எங்களைக் காக்க வேண்டும். இன்றைக்கு மக்கள் வசை
புராணம் படிக்க இருக்கிறார்கள் லாமல் சிவகருணையில் நோக்கமாக
இரங்குவாரொருவரில்லை எதுவரினும் அம்மா உறுதியைக் கைவிட
வேண்டாம் “வினைப்போகமே ஒரு தேகம் கண்டாய் வினை தான்
ஒழிந்தால் தினைப்போதளவும் நிலலாது கண்டாய்” என்றார் அந்
றுள்ள பெரியோர்கள்

வினையைப் புசிப்பதற்கு இறைவன் உடலின்கண் நன்மை தீமை
யைத் தருவான். இதனால் நமக்குத்தான் சாந்தி. அஞ்ஞான உலகம்

எம்மை நகைத்தாலும் எங்கள் குருநாதன் கருணை இருந்தால்போதும் நாம் இறைவன் திருவடியை அடையஇருப்பவர்கள். இதனால் அழியுமுடலுக்கு எதுவரினும் வரட்டும் கைதடிக்கு வந்து அம்மா வைப்பார்க்க எனக்கு மிகவும் விருப்பம். எனது குருநாதன் எனக்குற்ற தடையை எப்போ வெட்டி விடுவானோ நான் அறியேன்! பிள்ளைகள் காரில் இப்போ வருவார்கள். நோய் ஒன்றுஞ் செய்யாது பெரியம்மா [இங்கு பெரியம்மாவென்பது செல்லம்மா அம்மையாரின் தமக்கையார் தங்கம்மாலை. இவர் ஆச்சிரமத்துக்குக் காணி வழங்கியவர்] வின் ககம் எப்படி?

இப்படிக்கு
கவாயி

அம்மையாரின் தவக்குடிச் அமைப்புத் தொடர்பான முதற் கடிதம்:

குருவே துணை

சாவகச்சேரி
19-2-1958

அன்பு நிறைந்த அம்மா அறிவது,

நீங்கள் வியாழக்கிழமை குருநாதனை வேண்டி உபவாசமிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன் ஏன்? நாம் ஒரு தவக்குடிசையை அமைக்கும் போது எங்கள் குருநாதனை வேண்டித் தவவிரதப் பூண்டு நற்கிருபையைச் செய்வதே புனிதமானதென்பது ஆன்றோர் வாக்காகும். ஆகையால் நாம் செய்கின்ற இப்புனித கைங்கரியம் எவ்வித குறையுமின்றிப் பூரண வளர்ச்சியடைய வேண்டி நீங்கள் விரதமிருக்க வேண்டும். வியாழக்கிழமை தொடக்கம் வெள்ளிக்கிழமை வரையும் உபவாசம் இருக்க வேண்டும். வெள்ளிக்கிழமை பகல் பன்னிரண்டு மணிவளவில் நீங்கள் புனிதமாகச் சமைத்து உண்ண வேண்டும். நாட்கப்புப் போடும் போது நாம் விரதமிருந்தே செய்ய வேண்டும். எங்கள் தொண்டு இறைவன் தொண்டாகும். இது எங்கள் வாழ்வையும் உள்ளத்தையும் பண்படுத்துவதாகும். நானும் பிள்ளைகளும் வியாழக்கிழமையே உபவாசமிருக்கத் திட்டமிட்டுக் கொண்டோம். நீங்களும் பெரியம்மாவும் இவ்விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலைமூன்று மணிக்கு நீங்கள் எழுந்து உங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றி, விடிய முன்னர் ஸ்தானம்

செய்து நித்திய கரும அனுட்டானத்தை முடித்து இருக்கவும். நாம் ஐந்து மணியளவில் அங்கு வருவோம். உங்கள் பாக்கியமே இப்புனிதத் திருநாளாகும். இனி, கிடங்குகள் அகழ்வது மற்றும் வேலைகளை முதலாளி செய்து முடிக்கும்படி வேண்டுகின்றேன். வந்தவுடன் அங்கு நாள் வேலை மட்டும செய்யுமளவில் இருக்க வேண்டும்.

இப்படிக்கு

சுவாமி

சுவாமிகளின் ஆசார குணங்களையும், தெய்வ பக்தியையும், இறை நம்பிக்கையும் மேலே காட்டிய கடித மூலம் கண்டோம். கீழே உள்ள கடிதம் தவக்குடில், தவவாழ்வின் சிறப்பு பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

குருப்பியோம் நம

சச்சதானந்த குருபீடம்.

15-3-58

அன்பு நிறைந்த தவத்தின் மாதா அவர்கள் அறிய வேண்டியது,

நாங்கள் நல்ல சுகமேயிருக்கின்றோம். உங்கள் சுகம் எப்படி? பெரியம்மாவின் சுகம் எப்படி? உங்கள் தவச்சாலையின் கருமங்கள் எப்படி? நீங்கள் அவ்விடம் எப்போ சென்று இருக்கப் போகிறீர்கள். உங்கள் நட்சத்திரப்படி பங்குனி மாதம் 13ம் திகதி புதன் கிழமை நல்ல நாள். அரசு வேளை பன்னிரண்டு மணியளவில் புகலாம். ஆகையால் குடிபுக அன்றைக்குச் சுபநாளாகும். ஆனால் வேலைகள் எந்த அளவில் முடிந்திருக்கின்றன என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

மேலும் உங்கள் தவமே உங்கள் பிறவி வேரை அறுக்கும் புனித சக்தியாகும். உங்களுக்கு உங்கள் இறைவன் இருக்கின்றான். ஒரு குறை யுமில்லை. தவமுடையார் அவனியில் குறைப்படுவதுண்டு. ஆனால் இறுதி வாழ்வு அவருக்கு மேன்மை தங்கிய சுகத்தையே கொடுக்கும். உலகில் எம்மை நோக்கி வருகின்ற எவ்வித கஷ்டங்களையும் நாம் பொறுமையுடனிருந்து சகித்துக் குருபரன் தானை மேலுலகமளவில் நலமிகு திருவடி எமக்கே கிடைக்கும். உலகம் அறியாமையுடன் கூடி இருக்கின்றது. பொய்மையான இவ்வுலகம் தவமுடையாரை நிந்திக்கவே செய்யும். பெய்யுடனை விட்டு பெய்யுடலைத் தாங்கும் வரை

நாம் எமக்குற்ற குறைகளைக் குருநாதனிடமே ஒப்புக் கொடுத்து வாழ வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் செய்த தவத்தின் பயனாக எங்கள் இறைவன் எம்மை ஆண்டார். ஆண்ட பெருமையுடன் நாம் வாழ வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். “காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடை வழிக்கே” என்ற கூற்றைக் கேட்ட பட்டினத்தடிகள் எவ்வாறு மனதை வென்று குருபரன் தானை மேவினாரோ அவ்வாறே எமது சிந்தையும் செயற்பட வேண்டும். பொய்மனக் கை எமக்கு ஆசை காட்டி உலக இன்பங்களில் மூழ்க வைக்கப்பார்க்கும். இதற்கெல்லாம் நாம் அடிமைப்படாமல் உறுதியுடன் இருந்து ஆண்டவன் திருவடியைக் கண்ணீரால் நனைத்து, வேண்டினாற்றான் நாம் புலன்களை வெல்ல முடியும்.

“உள்ளக் குகையில் இருப்பான் குரவன்
வள்ளல் பிரானை வழிபடு வோர்கள்
கள்ளப் புலனை வென்று நிற்பர்
தெள்ளத் தெளிந்து முத்தரு மாவர்.”

இப்படிக்கு
சுவாமி

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

தவச்சாலையின் அமைப்பு முறையையும், அதன் நடை முறைகள் பற்றியும், மற்றும் ஆத்மீகக் கருத்துக்களையும் சுவாமிகள் அம்மையாருக்கு மிகவும் தெளிவாகக் கடித மூலம் உணர்த்தி வந்துள்ளாரென்பதை நாம் மேலே காட்டிய சில திருமுகங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டோம். இவை தவக்குடில் உருவாகும் கால இடைவெளியில் நிகழ்ந்த தொடர்புகளாகும். இதன் பின்னர் நடந்தவற்றைக் இனிக் காண்போம்.

சுவாமிகளின் ஆழ்ந்த ஆன்மீகக் கருத்துக்களின் அறிவுறுத்தலோடு அவரின் பெருங்கருணையால் உருவாக்கப்பட்ட தவக்குடிலில் சுபவேளையில் அம்மையார் குடிபுகுந்தார். இத்தவக்குடிலே காலப்போக்கில் ஸ்ரீசச்சிதானந்த ஆச்சிரமமாகப் பரிணமித்தது இதுவே ஸ்ரீசச்சிதானந்த ஆச்சிரமத்தின் தோற்றமாகும். மேலும், இதற்கு முன்னர் 1955 ம் ஆண்டளவில் சுவாமிகளுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஓர் அன்பர் கைதடி வடக்கில் வசித்து வந்தார். இவர் கைதடி தபால் நிலையத்தில் கடமை

புரிந்து வந்த சுப்பிரமணியம் என்பவராவார். இவர் ஒரு சூறை நல்லூரில் மணி ஐயரின் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது சுவாமிகள் அங்கு வந்து இவருகே அமர்ந்து சில தெய்வீகக் கதைகளைக் கதைத்துச் சென்றார்.

அன்று தொடக்கம் எப்பொழுது சுவாமியின் ரூபகம் வருமோ அவ்வேளைகளில் எப்படியோ சுவாமியின் தரிசனம் கிடைப்பது தவறுவதில்லை. இதனால் இவர் சுவாமிகளிடத்து மிகுந்த பக்தியும் அன்புமுடையவரானார் ஒரு சமயம் தமது அடியவரான சுப்பிரமணியத்தை அழைத்து வருமாறு சுவாமிகள் ஓர் அன்பரை ஆச்சிரமக் குடிவிலிருந்து அனுப்பி வைத்தார்கள் யார் தம்மை அழைக்கின்றார்களோவென எண்ணியபடி அங்கு வந்த அவர், தாம் அன்பு செய்யும் சுவாமிகளே எனக் கண்டதும் மனமிக மகிழ்ந்தார் சுவாமிகளும் அவரை அன்புடன் இருத்தி மறுதினம் அவ்விடம் சேக்கிழார் குருபூசை நிகழ இருப்பதால் வந்து கலந்து கொள்ளும் படி கேட்டுக் கொண்டார். வீட்டிலிருந்து தொழிலுக்குப் போகும் போதும், தொழில் முடிந்து வீடு திரும்பும் போதும் அவ்விடம் வந்து போகும் படியும், அம்மா காசு தருவார் தேவையான சாமான்களை அவருக்கு வாங்கிக் கொடுக்கும் படியும் கூறி வைத்தார் அவரும் சுவாமிகள் சொல்லிய பிரகாரமே செய்து வரலானார்.

சுவாமிகளுக்கு இறையருள் எப்பொழுதும் குறைவறக் கிடைத்து வந்தது என்பதற்கு அவரது வாழ்வில் நிகழ்ந்த பல சம்பவங்கள் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன. அவற்றுட் சிலவற்றை சுண்டு பார்ப்போம் சுவாமிகளின் இன்னுமோர் அன்பர் சரசாலைபச் சேர்ந்த சுப்பிரமணியம் என்பவராவார். இவர் சுவாமிகளுக்கு ஏற்கனவே அடியவராக விளங்கிய ஆறுமுகம் என்பவரின் சகோதரராவார். இவர் முதன் முதல் சுவாமிகளை சகோதரர் ஆறுமுகத்தின் வீட்டிலேயே சந்தித்தார். அப்போது சுவாமிகள் தட்சணா மூர்த்தமாய் இருந்தார். அவர் ஆழ்நிலைத்தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். விழித்ததும் 'உன் இஷ்ட தெய்வம் எது?' என்று சுவாமி கேட்டார். 'அம்மையப்பன்' என இவர் விடையிறுத்தார் இச் சந்திப்பு சில விசாரணைகளுடன் முடிந்தது. பின்னர் இவர், கைநடி ஆச்சிரமத்திற்கு சுவாமிகளிடம் வந்து செல்வார். சுவாமிகளின் பணி விடைகளையும் பார்த்துக் கொள்வார் வரும் போது அரிசி, காய்கறி தேங்காய் என்பவற்றை மூட்டையாய்ச் சுமந்து வந்து சுவாமிகளிடம் கொடுப்பார்.

இவ்வாறு நமது சரசாலைச் சுப்பிரமணியம் ஒரு தினம் அரிசி முதலானவற்றைச் சுமந்தபடி நடந்து வருகையில் இங்கிருப்பதும் சுவாமி தானே, அங்கிருப்பதும் சுவாமிதானே? இதையேன் அங்கு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு போவான் என நினைத்தாராம். சுப்பிரமணியம் இப்படியே எண்ணியபடி வந்து மூட்டையைச் சுவாமிகளடியில் இறக்கி வைத்தும், 'எடேய், உங்கும் அதுதான் இங்கும் அதுதான் எண்டால் இஞ்சையேன் உதுகளைக் கொண்டு வந்தீர்' என்று சுவாமிகள் கூறவும், சுப்பிரமணியமும் கண்ணீர் மல்க, தம் பிழையைப் பொறுக்குமாறு வேண்டினார். சுவாமிகளும் அவரை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டார். அவருக்கு அமுது செய்வித்துப் பின்னர் அன்புடன் அனுப்பி வைத்தார்.

இன்னுமோர் சமயத்தில் அடியவர் சுப்பிரமணியம் மூன்று தினங்களாகச் சுவாமியைக் காணவெனக் கைதடி ஆசிரமத்திற்குச் சென்ற போதும் சுவாமியைக் காண முடியாததால் மனம் நொந்தவராக வீடு திரும்பினார். மூன்று முறை வந்துவிட்டேன். சுவாமியைக் காணமுடியவில்லையே! என்ற கவலையுடன் சுவாமியை நினைத்த படி நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார் அப்போது அவர் அதிசயிக்கும் படியாகச் சுவாமிகள் கைத்தடிப் பிள்ளையார் கோவிலடியில் வந்து கொண்டிருந்தார். சுவாமிகள் பளையிலோர் அன்பர் வீட்டில் அமுது செய்து கொண்டிருந்த போது தமது பிள்ளையின் கவலையறிந்து இடைநடுவேயெழுந்து புகைவண்டியிலேறித் தச்சன்தோப்படியில் இறங்கி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். சுப்பிரமணியத்தைக் கண்டதும் சுவாமிகள் "என்ன மணியம் அடியவர்களை இரும்பு என்று நினைத்தாயோ" என்று கேட்டார். அவரும் தான் பல முறை வந்தும் சுவாமியைச் சந்திக்க முடியவில்லையெனத் தான் மனம் நொந்ததையுங் கூறினார். "சரி சரி வ" என்று கூறி அவரை ஆச்சிரமத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார் சுவாமிகள்.

இவ்வாறு இருக்கும் நாளில் சுவாமியின் அன்பர்கள் பலர் ஆசிரமத்துக்கு வரலாயினர். விசேட பூசைகளும் நிகழ்ந்து வந்தன. சுவாமிக்கு மாணாக்கர்களின் பணி விடைகளும் சிறப்புற நடந்து வந்தன ஒரு தினம் சுவாமிகள் அம்மாவை அழைத்து நீர்வேலியிலிருந்து செல்வச்சந்தி கோயில் வரை பிச்சையெற்று வருமாறும் தாம் சந்திதி கோயிலடியில் சந்திப்பதாகவும் கூறி அனுப்பினார் அம்மையாரும் குருநாதரின் வாக்கிற்கிணங்க நீர்வேலியிலிருந்து செல்வச்சந்திதி வரை பிச்சையெற்றுச் சென்று, பல அனுபவங்களைப் பெற்றவராகச் செல்வச்சந்திதி

கோவிலை அடைந்தார். சுவாமிகளும் கோவிலருகிலமைந்துள்ள தம்புச் சாமி மடத்துக்கு அம்மாவை அழைத்துச் சென்று நடந்த விபரங்களைக் கேட்டார் அம்மையாரும் கண்ணீர் பெருகாமது அனுபவங்களை எடுத்துக் கூறினார் பலர் பலவாறாகத் தன்னைத் தூற்றியமையையும், சிலர் அன்புடன் நடந்து கொண்டதையும் சுவாமிகளுக்குச் சொன்னார் சுவாமிகளும் "ஓம், ஓம் நீ பெரிய பணக்காரியெல்லே! அடியவர்களுக்கு அள்ளிக் கொடுத்தான் என்று உனக்குள்ளே ஒரு பெரிய நினைப்பு என்ன? இப்ப பார்த்தியே! ஆணவம் கழன்றால் தான் அனுபூதி கிடைக்கும். அதற்காகத்தான் உன்னைப் சிச்சையெடுக்க விட்டான் இறைவன் மற்ற விடயமும் ஒன்று உள்ளது. சிச்சையெடுக்கிற நேரம் கவனித்தாயோ? ஒவ்வொருவரும் தன்னுடையது, தன்னுடையது என்று சிடித்து வைத்திருக்கிறார்களே! கவனித்தாயா? ஆனால் எல்லாம் இறைவனுடையது என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லையே!"

பிறக்கும் பொழுது கொடுவந்த தில்லைப் பிறந்துமளமேல்
 இறக்கும் பொழுது கொடுபோவ தில்லை யிடைநடுவிற
 குறிக்குமிச் செல்வஞ் சிவன்தந்த தென்று கொடுக்கறியா
 திறக்குங் குலாமருக் கென்சொல்லு வேன்கச்சி யேகம்பனே!

என்று பட்டினத்தடிகளின் பாடலையும் நினைவூட்டினார் சுவாமிகள் அம்மையாரும் தமது புதிய அனுபவங்களினால் உலகவியல்பை நன்கு மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டார். இதன் பின் தம்புச்சாமி மடத்தில் அம்மையாரை அழுது செய்வித்து அனுப்பி வைத்தார். சுவாமிகளின் ரூான திருஷ்டிக்கு இது ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றது இறைவனது அருள் நோக்கு எப்பொழுதும் அவர் மீது சொரிந்து கொண்டிருந்தது என்பதற்கு இன்னும் பல உதாரணங்கள் காட்டலாம்.

ஒருசமயம் சுவாமிகள் அம்மையாரிடம் வெற்றிலை கேட்டார். ஆனால் அம்மையாரிடம் அப்பொழுது கைவசம் வெற்றிலை இல்லை சற்று வறுமையான நிலை. காசும் இல்லை கையிலும் ஏற்கனவே கடன் ஏறியிருந்தது மேலும் கடன் கேட்டால் என்ன சொல்லுவார்களோ என்று தயங்கிய நிலையில் அம்மையார் சுவாமிகளிடம் விபரத்தைக் கூறினார் "சரி, சரி இன்றைக்கு வெற்றிலை போடாமல் இருப்பம்" என்று கூறிவிட்டுச் சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்துக் கொண்டார் மற்றவர்களுக்கு அவர் துயில் கொள்வது போலத்தான் தெரியும். ஆனால் அவர் உள்ளமோ மிக உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையில் சுஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும். இப்படியே சுவாமிகள் சிறிது நேரம் சாய்ந்தபடியே இருந்தார்.

அப்பொழுது நேரம் மாலை 3 மணி. அப்பொழுது வேலுப்பிள்ளை முத்ததம்பி என்ற அன்பர் ஒருவர் அங்கே வந்தார். அவர் வரும் பொழுது சீனியும், ஒரு கட்டு வெற்றிலையும், பாக்கு சீதலியனவற்றையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வந்தார். சுவாமியைத் தரிசிக்கவே அவர் அங்கு வந்தார். இதற்கு முன்னொரு போதும் இவர் இங்கு வந்ததில்லை. வந்தவர் சுவாமிகளைத் தாழ்ந்து வணங்கித் தான் கொண்டு வந்த பொருட்களைச் சுவாமிகளிடங் கொடுத்து நின்றார். சுவாமிகள் எழுந்து "அம்மா சீனி வந்திருக்கிறது. வெற்றிலையில்லையென்று கவலைப்பட்டாய், வெற்றிலை பாக்கெல்லாம் வந்திருக்கு இவற்றை யார் அனுப்பியது தெரியுமோ? என்று வினவவும், "இறைவனின் திருவிளையாடலல்லவோ?" என அம்மையார் கண்ணீர் மல்கினார். சுவாமிகளும் "தவழ்கிற பிள்ளை நடப்பதற்கு ஒரு சீடிப்பு வேண்டும் அதே போலத் தவம் நாடி வெளிக்கிடும் அன்பர்களுக்கு இறைவன் தன் கருணையை ஒரு ஆதாரமாகச் சிறிது. சிறிதாக உங்களுக்கு விளங்கக் கூடியதாகக் காட்டுவான். அதைப் பற்றுக்கேடாகப் பற்றித் தவவாழ்வில் நாம் நிமிர்ந்து, உயர்ந்து நிற்க வேண்டும். அவன் கருணைப் பெருக்கை அப்போது நாம் மேன்மேலுங் காண்போம். அவனால் அவனுடைய சொகுபானுபூதியே முத்தியாகும்." என்றும் கூறினார்.

சாதாரண உவமானங்கள் மூலம் பெரிய பெரிய உண்மைகளை எடுத்து விளக்குவதிலும் சுவாமிகள் வல்லவர். மாயைப் பற்றி அம்மாவுக்குக் கூறியது "அம்மா நாகபாம்பு சுருண்டு கொண்டு படுத்திருக்கும் அப்போது அது தன் தலையை நடுவயிற்றிற் புதைத்துக் கொண்டு கிடக்கும். அந்த நிலையில் அதைப் பார்ப்பவர்கள் அது தன் கொடிய சுபாவத்தை விட்டு விட்டுச் சாந்தமடைந்துள்ளது என்று நினைப்பர். அதன் உண்மைச் சுபாவத்தைப் பார்க்க வேண்டுமானால் ஒரு தடியை எடுத்து அதன் தலையில் தட்ட வேண்டும் அப்போது அது படம் விரித்து ஆடித் தன் சுபாவத்தைக் காட்டும் அதே போல மாயையைவென்று விட்டதாக நீ நினைத்துக் கொள்ளலாம் ஆனால் ஆசை, பற்று என்பன போன்றவற்றால் மாயை மீண்டும் தலை நிமிர்ந்து விடும் ஆகவே மாயை உன்னை விட்டு முற்றும் அகன்று விட்டதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடாது. எச்சரிக்கையுடன் அவதானமாக இருக்கவேண்டும்" என்று விளக்கிக் கூறினார்.

மற்றுமோர் சமயம் ஞானத்தைப் பற்றிக் கூறியதாவது:

நாகபாம்பு தனது இரத்தினக் கல்லை மாடி வீடுகளிலா கக்கும்? இல்லை

எங்கோ பற்றைகள் சருகுகளுக்குட்டான் கக்கும். அதே போல் 'ஞானம்' என்பது பெருகும் சொத்துப்பத்துகளில் விருப்புடையவர்களுக்கு எட்டாக் கனியேயாகும் மனது உலகப்பற்றிலிருந்து நீங்கினாலன்றி மெய்யுணர்வு எட்டவே எட்டாது என்று உபதேசித்தார்.

இக்காலங்களில் சுவாமிகளின் மாணாக்கராகிய பணை 'வேம்போடு கேணி' துரையப்பாவும் சுவாமிகளிடம் அடிக்கடி வருவார் அவர். சுவாமிகள் உணவருந்தியதும் அவருக்குப் படுக்கை விரித்துப் படுக்க வைப்பார். "அம்மா, இப்ப சுவாமியை நித்திரையாக்கிறான் பாருங்கோ" என்பாராம் தாயுமானார் பாடல்களை மனமுருகிப் பாடுவாராம் சுவாமிகளும் 'சும்மா' இருக்கும் சுகநிலைப் பேறு பெற்றவர். அவர் கண்களோ திறந்தபடி இருக்கும். ஆனால் அவர் அத்தானுபவத்தில் இருப்பார் தம்புச்சாமியும் அடிக்கடி "உடையார்ச் சுவாமி பெரியவன் தான்" என்று கூறுவாராம். சுவாமிகள் ஏகதேசமாக வெளிக்கிட்டதிலிருந்து கடைசி வரையில் மாற்றுடை வைத்திருந்ததில்லை அறையில் ஒரு நான்கு முடி வேட்டி மடித்துக் கட்டியிருப்பார் உச்சிக் குடுமியை முடி ஒரு சால்வைத் துண்டு, ஒளி வீசும் முகம் இவைதான் இவரின் தவக்கோலமாயிருந்தது (இவரின் தோற்றம் இவ்வாறு வருணிக்கப்படுகின்றது.)

இவ்வாறு ஞான ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில் தமது தேக நீக்க காலமும் சமீபித்து வருவதைத் திருவருள் வயத்தால் அறிந்து கொண்டார் சுவாமிகள் தமது அடியவர்களிடம் இதைப் பற்றி எடுத்துக் கூறினார் 1960ம் ஆண்டு தை மாதம் புனர்பூசத்தன்று தாம் தேகநீக்கஞ் செய்யப் போவதாகச் சொன்னார் இது வரை தம்மை ஆட்கொண்டு ஞானவழி காட்டிப் பேணிய குருநாதனின் தேகநீக்க காலம் அண்மிவிட்டதையறிந்த அவரது அன்பர்கள். மிகுந்த மனவாட்டமுற்றனர் அது கண்ட சுவாமிகள். 'தேகம் மறைகிறதே யொழியத், திருவருள் ஒருபோதும் மறைவதில்லை' எனக் கூறி அவர்களைத் தேற்றினார் தமது தேகத்தைத் துறக்க வேண்டிய காலம் சமீபித்து விட்டதன் காரணமாக 1959ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதமளவில் தாம் வெளியில் சென்று பிச்சையேற்பதை நிறுத்திக் கொண்டார் ஆச்சிரமக் குடிலிலேயே தங்கிவிட்டார் இவ்வாறு சுவாமிகளின் தேகநீக்கம் நிகழ்ந்தால் அதனை எங்கு சமாதி வைப்பது என அன்பர்கள் கேட்க, கைதடியில் சமாதி வைபடாது, எப்படியோ வெகுவிமரிசையாகப் பெருந் தொகையான அடியார்களது கூட்ட நடுவிலே, எங்கோ ஒரு சுடலையில் நிகழும் என்று கூறினார். அதற்குரிய பொருட்கள் இவையிவையெனக் கேட்டு, வேண்டியனவற்றைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டார்கள் அடியார்கள்.

சுவாமிகள் 1959ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதப் பிற்பகுதியில் ஆச்சிரமப் பூசையைக் கைதடி வடக்கிலுள்ள தமது அடியவர்களிடம் ஒப்படைத்தார். இவ்வடியவர்களுள் கைதடி தபால் அலுவலகத்தில் கடமை புரிந்து வந்தவரும், கைதடி வடக்கில் வசித்து வந்தவருமான சுப்பிரமணியம் என்பவர் சீக்கியமானவராவார். அப்படிப் பூசையை ஒப்படைக்கும்போது அவர் கூறியதாவது: “அம்மாவை இங்கு ஒருவருக்குத் தெரியாது சுவாமியின் அருட்தன்மையை இங்குள்ளவர்கள் அறியமாட்டார்கள். ஆனாலும், மனேஜர் செல்லத்துரை, தாம் இருவரும் நற்கதியடைய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் சுவாமிகளிடம் தான் உபதேசம் பெற்றதுமல்லாமல், அம்மையாரையும் உபதேசம் பெறச் செய்தார். ஆனால் அவர் உபதேசம் பெற்ற பின் அக் கைங்கரியத்தினின்றும் மாறுபட்டுக் கொண்டார். என்ன செய்வது?

“உற்றநோய் நோற்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை

அற்ற தவத்திற் குரு” என்றார் வள்ளுவ நாயனார். மனத்தை அடக்கியான முடியாதவர்களால் தவஞ் செய்யமுடியாது.

**“உரன் என்னுந் தோட்டியால் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து”**

இதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். உபதேசம் பெற்றது முதல், மற்றைய எல்லா இலெளகீக இன்பங்களையுந் துறந்து, சுவாமிகளின் திருவருட் பேறே மேல் என்று நம்பி இல்லறம் விட்டு வெளியேறிய பிள்ளையை எப்படியும் காக்கவேண்டியது இத்தேகத்தினால் மட்டுமல்ல, தேகத்தை நீக்கிய பின்னரும் திருவருள்வழிநின்று அம்மாவுக்கு ஆகவேண்டிய உதவிகள் எல்லாம் செய்யவேண்டும். எனவேசுவாமி தேகம்விட்டாலும் ஆகவேண்டிய அனுசரணை உதவிகள் எல்லாவற்றையும், மகனே! சுப்பிரமணியம் நீ கவனிக்கவேண்டும் சுவாமி உன்னிடம் எதிர்பார்ப்பது இதுவே. உனக்கு வேண்டுவன யாவற்றையும் சுவாமி கவனிக்கும் அம்மாவை இனத்தவர்களோ, மற்றவர்களோ அறியமாட்டார்கள். ஆனால் காலப்போக்கில் எல்லோரும் அவலின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பார்கள் நீ மடத்தையும் அம்மாவையும் சுவாமி தந்த பூசையையும் கவனித்துக் கொள்.” என்றார். அவ்வமயம் அம்மாவைப் பார்த்துச் சுவாமிகள் கூறியதாவது: பிள்ளை சுப்பிரமணியம் (இவரை மணியம் என்றும் சுவாமிகள் அழைப்பதுண்டு.) மிகவும் நல்லவன். ஆனால் முற்கோபி; நிதானமானவன் உனக்கு உதவியாயிருப்பான். எக்காரணங் கொண்டும் உனது சொந்தக்காரரை மேலாக எண்ணி, அவனைக் குறைவுபட நடாத்தி விடாதே; அவன் உனக்குப் பிள்ளை போலிருப்பான் என்று கூறினார். இதையே அவரும் இறுதிவரை கடைப்பிடித்து வந்தார்.

சுவாமிகள் முற்றும் துறந்த தவவாழ்வினர் மண், பொன், பெண் மூவாசைகளிலிருந்தும் அடியோடு நீங்கியவர் அவருக்கு வாழ்க்கையில் தன்னுடமையென்று எதுவும் இருந்ததில்லை. மடித்துக் கட்டிய ஒரு நாண்குழு வேட்டியும் உச்சிக் குடுமி மீது போடப்பட்ட ஒரு சால்வையுமே அவரது உடைமைகளாக இருந்தனவென மீது அறிந்துள்ளோமன்றோ? கையில் ஒரு சதமேனும் அவர் வைத்திருக்கும் வழக்கமுடையவருமல்லர் யாராவது பணங் கொடுத்தால் தனக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கையில் வாங்கிக் கொள்வார் பணம் மீதியிருக்குமானால் கடைக் காரரிடமே அதனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டுப் பேசாமல் திரும்பி விடுவார். இத்தகையவொரு உயர்நிலைத் துறவியை நாம் இக்காலத்தில் காண்பதரிது. பலர் ஆடம்பரமான துறவு வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து கொண்டு, தமது தவவாழ்வைப் பற்றிப் பல்வேறு வழிகளால் விளம்பரமும் செய்து கொள்வதை நாம் இக்காலத்திலுங் காணலாம். ஆனால் ஸ்ரீசச்சிதானந்த சுவாமிகள் அவர்களைப் போன்றவரல்லர் அவர் பேருக்கும், புகழுக்கும் பேராசைப்பட்டவருமல்லர் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் முற்றுந் துறந்தவர். “மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறன்” என்று தவவாழ்வை மேற்கொண்டவர். அவர் அம்மையாரை நோக்கிக் கூறிய கருத்துக்கள் அவரது உள்ளத் தூய்மையைக் காட்டுகின்றன அம்மாவைப் பார்த்து அவர் சின்வருமாறு கூறினார். “நீ காவியுடையுடுத்து, மான் தோல் போட்டுக் கொண்டு இருந்து சுவாமி காட்ட வேண்டாம். இவ்விடத்திலுள்ள மற்றைய பெண்களைப் போல இருந்து கொள். நான் உன்னைக் காட்ட வேண்டிய இடத்தில் காட்டுவன்” என்று ணர்த்தி, “நீ இந்த ஆச்சிரமத்துக்கு ஒரு மடங்கட்டி “அத்வைத ஞான குருபீடம்” என்று எழுதிப்போடு” என்றுஞ் சொன்னார். இதைக் கேட்ட அம்மையார், “சுவாமி, நானோ படியாதவள் உங்கள் திருவருளையே நம்பி வெளிக்கிட்டவள் யாராவது பெரியவர் வந்து “அத்வைத ஞான குருபீடம்” என்று போட்டிருக்கு. இதற்கு விளக்கம் என்ன என்று கேட்டால் நான் என்ன சொல்லுவேன்?” என்று கேட்க சுவாமியும், “கேட்க வரும் போது நீ சொல்லத் தயாராய் இருப்பாய். சிறகென்ன?” என்று கூறி அவரது மனத்தளர்ச்சியை நீக்கினார்.

இதன் சின் ஆசிரமப் பூசை வைபவத்தின் பேது மிக ஆழமான கருத்துடைய சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. சுவாமிகள் பூசையின் போது நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினார். உயர் அத்வைத அனுபூதியடைந்திருந்த சுவாமிகள் இவ்வாறு இன்னொரு பொருளை வணங்கியது, மாணாக்கர்

ஒருவருக்கு வியப்பை தந்தது. இரண்டற்ற ஒன்றாக உள்ள பிரமம்மாகத் தன்னையுணர்ந்தவர், ஞான நீட்டை கூடி இவ்வாறு பூதியை அடைந்துள்ள சுவாமிகள், வணங்கக் கூடிய வேறு பொருள் எங்கேயுளது? எனக் குழம்பிய மாணாக்கர், சுவாமிகளிடம் சின்வருமாறு சந்தேக வினாவை எழுப்பினார் "சுவாமி தாங்கள் இப்போது வணங்கியது யாரை? சுவாமிகளும் மணாக்கரைக் கடிந்து நாம் இப்படிச் செய்யா விட்டால் மக்கள் யாரைப் சின்பற்றுவது? நாம் இதைச் செய்யாது விட்டால் மக்களும் அப்படியே செய்வர். சின் அவர்கள் கடைத்தேறும் வழியாது? ஆனால் நாம் இப்படி வணங்குவது பாசங்கல்ல. அது உண்மையான வழிபாடேயாகும்" என்று கூறி விளக்கினார்.

இன்னுமோர் சமயம் சுவாமிகள் ஆச்சிரமத்தில் அமர்ந்திருந்தபோது அங்கு ஒருவர் மதுபோதையில் வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் சுவாமியிடம் "ஓ சுவாமி! உன்னிடத்தில் மட்டுந்தான் சுவாமி இருக்கிறதென்று நினையாதே. இங்கேயும் அதுதான் இருக்கு" என்று தனது நெஞ்சைத் தொட்டுக் காட்டினார். சுவாமியும் "நீ சொல்வது மிகவும் சரியே" என்று கூறி அவரை அழைத்து வெற்றிலை பாக்குக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மையாரோ ஆச்சரிய மடைந்தார். இது என்ன சுவாமி? குடிகாரனிடத்திலும் சுவாமி இருக்குமோ? பெரிய அடியவர்களிடத்திலல்லவோ சுவாமி இருக்கும் என்று கூற, ஓ! உனக்குக் கனக்கத் தெரியுமோ? இறைவன் எவ்விடத்திலும் உள்ளான். குடிகாரனிடத்திலும் அவன் உள்ளான். அவன் அறியாமையுடையவனாயினும் அவன் கூறியது சிற்றிலும் உண்மையே. இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லாமறிபவர்; எல்லாம் வல்லவர். தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான் துட்டிலுமிருப்பான். அவனைத் துலங்கச் செய்ய அறிவு வேண்டும். ஞானம் வேண்டும் அது இல்லாதவர்களுக்காக நாம் இரக்கப்பட வேண்டுமென்று விரித்துரைத்தார்.

மனத்தை அடக்கியாள்வது பற்றி அவர் கூறிய ஒரு உதாரணம்: ஒரு முறை வைத்தியர் சின்னப்புவுடன் சுவாமிகள் உரையாடிக்கொண்டிருக்கையில் "கார் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது அதை நிற்பாட்ட வேண்டுமானால் கதவைத் திறந்து ஓடும் சில்லை, அல்லது வேறேதாவது பகுதியைப் பிடித்திழுத்து நிற்பாட்ட முடியுமா? காலிற்குக் கீழ் இருக்கும் 'பிறேக்கை'ப் பிடிக்க கார் நிற்குமல்லவா? அதே போல மனதை எழும்ப விட்டுப் சின்பு அடக்குவதிலும் பார்க்க அது எழும்பு முதலே உள்ளே

அடக்கி விடுதல் கலபம்” என்று கூறினார். மேலும் உலக போகத்தில் மூழ்கியிருப்போரைப் பற்றிக் கூறுகையில் “இவர்கள் மழை நீர் ஒழுக்கை ஏணியாகக் கொண்டு வானத்திற்கு ஏற சிற்படுபவர்கள்” என்பார்.

மேலும் கைதடியைப் பற்றிக் கூறுகையில் கைதடியில் முள்ளும் புதர்களும் தான் அதிகம். முட்செடிகளும், மரங்களும் செறிந்து நிலம் பல இடங்களிலும் பண்படுத்தப்படாமல் கிடக்கிறது. அதைப்போல கைதடி மக்கள் பலரின் உள்ளங்களும் பண்படாமல் இப்பொழுது முட்புதர் மண்டிக்கிடக்கிறது. இப்பொழுது 1958 - 59ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதி காலப்போக்கில், இன்னும் சில பல ஆண்டுகளில் அவர்களின் உள்ளங்களும் பண்பட்டு விடுமென்பதே எனது கருத்து. இறைவனே கதியென்று மற்றைய இன்பங்களையெல்லாம் கைவிட்டு வெளியேறிய சிவனடியார்களை நிந்திக்கிறார்கள். இது சிவ நிந்தனையல்லவா? மனம் நொந்து சுவாமிகள் மேற்படி கருத்தை வெளியிட்டுப் பின்னருங் கூறுவார். மகான்களின் பாதம் கைதடி மண்ணில் பதிந்து வருகிறது. இதனால் காலப்போக்கில் அது பண்பட்டுப் பல மகான்களின் சமாதி நிலையங்களையடையும் பேறு பெறும் என்றும் கூறினார்.

இவ்வாறு பல வேறு விளக்கங்களையும் அன்பர்களுக்கு எடுத்துரைத்து வந்த வேளையில் தனது தேகநீக்க காலம் பற்றியும் சிந்திக்கலானார். தேகநீக்கத்திற்குச் சில தினங்கள் இருக்கையில் தம்முடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த அன்பர்கள் அனைவருக்கும் கடிதம் எழுதினார். “இத்தேகத்தை வைத்துப் பார்த்தவர்கள் கடைசி நேரத்தில் ஒரு முறை வந்து பார்த்துப் போகட்டும்” என்று கூறினார். தேகநீக்கம் என்பது அவருக்கு ஒரு விளையாட்டாகவேயிருந்தது

“குடம்பை தனித்தொழியப் புற்புறந் தற்றே

உடம்பொடு உயரிடை நடுபு”

உடம்பாகிய கூட்டை உதறி விட்டு உயிராகிய பறவை பறந்து விட ஆயத்தமாகிறது “படியை துணியை களைவது போல” அவர் தன்னுடலைக் களையத் தயாராகி வந்தார்

“ஈனர்குந் துளதோலு மென்பு நரம்புஞ் சீய

மானவுடல் சிவருப மாமிதனைத் தெளியாமல்

ஊனுடலுக் கிரைதேடி யுழன்றுலகில் தடுமாறி

மாநடுகிற்புகுதுமதோ மாயைவலைப் படுவார்கள்.”

— திருவாதவூரடிகள் புராணம்

உடம்பின் இழிதகைமையையும், யாக்கை நிலையாமையையும் பற்றிச் சித்தர்களும், ஞானிகளும் எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறிய போதிலும் பாமர மக்கள், எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா! இறைவா!! என்று உலக இன்பங்களையே பாராட்டி அவற்றில் முழுகித் திளைக்க முடியும் வரை முயன்று கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் ஆசைக் கோர் எல்லையில்லை; இவர்கள் லோகாயதர்கள்; மாயை வலைப்பட்ட மூல்பவர்கள் ஆன்மீக வாதிகள் மாயையில் மயங்காத மனவுறுதி கொண்டவர்கள் முற்பிறப்பில் செய்துகொண்ட வினைகளின் பலபலன்களைப் புசித்து முடிக்கும் வரைதான் அவர்களுக்கு உடம்பு தேவையாக இருக்கின்றது. தனு, கரணபுவை போகங்களெல்லாம் வினைப்பயன்களை அனுபவித்து முடிப்பதற்காகவே இறைவனால் அருளப்படுகின்றன இருள் நீங்கி விடியல் ஏற்படும் வரைதான் (இருளைப் போக்க) எமக்கு விளக்குத் தேவைப்படுகிறது.

“விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை

வடிவாதி கனமத்துள் வந்து”

— என்பது சைவ சித்தாந்தம் - திரு

வருட்பயன்.

நித்தியப் பிரமச்சாரியாய் வாழ்ந்த சுவாமிகளின் கன்மம் அனுபவித்து முடிந்தது சீவன் சிவனாகும் காலமும் அடுத்து வந்தது. தேகநீக்கத்திற்கு ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்பு சுவாமிகளுக்கு வயிற்றோட்ட நோய் கண்டது “சாட்டில்லாமல் சாவில்லை” என்பர். சுவாமிகளுக்கு ஏற்பட்ட நோயின் தன்மை கண்டு அன்பர்கள் தமக்குள் கவலைப்பட்டனர். பல வைத்தியர்களிடமும் காண்பித்தனர். ஒன்றுக்கும் நோய் கட்டுப்படவில்லை வைத்தியநாதனால் தான் தன்பிறவி நோய் தீரும் என்பது சுவாமிகளுக்குத் தெரியும். தை மாதம் புனர்பூசத் தினத்தில் தேகநீக்கஞ் செய்ய உறுதி கொண்டு விட்ட சுவாமிகளோ சிரித்தபடி, ‘குரு கடமையைச் செய்து முடியுங்கோ’ என்று கூறி அன்பர்களின் எண்ணத்திற்கே விட்டு விட்டார். கடைசியாகச் செல்லம்மா அம்மையார் தம் பங்கிற்குச் சுவாமிகளை யாழ் தர்மலிங்கம் வைத்தியசாலையில் அனுமதித்தார்கள். சுவாமிகள் அங்கு தங்கியிருந்து வைத்தியம் செய்யவேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டது. இவ்வாறிருக்கையில் தேகம் விடுவதாக கூறிய 1960ம் ஆண்டு தை மாதப் புனர்பூசத் தினமும் வந்தது. அன்று சுவாமிகளின் பூவுலக வாழ்வின் 35ம் வருடமும் பூர்த்தியாகும் தினமாகவிருந்தது.

அன்று இரவு பத்மாசனம் போட்டபடி சுவாமிகள் சுவரில் சாய்ந்த வாறு கட்டிலொன்றின் மீது இருந்தார். அம்மா அவரெதிரில் நிலத்தில்

அமர்ந்திருந்தார். அப்போது சுவாமிகள் ‘அம்மா! தேகம் விடுகிற நேரம் வருகுது உனது குறைகளையெல்லாம் சொல்லு’ என்றதும், அம்மாமிகுந்த அழகையினூடே சின்வருமாறு கூறினார். ‘நான் சுவாமியையும், சுவாமியின் திருவருளையும் நம்பி வெளிக்கிட்டவள் சுவாமி மறைந்து விட்டால் எனக்கு என்ன கதியுள்ளது? என்னைச் சுற்றத்தவரும் கைவிட்டு விட்டார்கள். அக்கா(தங்கம்மா வுமோ கைம்பெண் எந்நிலைமை எவ்விதம் ஆகுமோ? என்பது தான் கவலை’ எனக் கவலையுடனும் வருத்தத்துடனும் முறையிட்டார் சுவாமி அம்மையாரை நோக்கி ‘ஒன்றிற்கும் நீ வருந்த வேண்டாம் சுவாமி தேகத்தை மாத்திரம் விடுவதே யன்றி உன்னை விட்டு எங்கும் போவதில்லை ஆகவேண்டியதெல்லாம் வேண்டும் பொழுது தந்தேயாகும். சுவாமியின் விசேஷ கருமங்கள் யாவும் எக்காலத்திலும் அதி விமரிசையாகவே நடைபெறும் நீ இந்த இடத்தில் ஒரு பெரியவளாகவும், பெரும் ஐசுவரிய வாட்டியாகவும் மற்ற யோரால் போற்றப்படுவாய்’ எனவும், ‘தற்போது நீ இருக்கும் நிலையில் ஏதாவது பொருள் வசதியினம் ஏற்பட்டால் ஊருக்கு வெளியே போய் யாசி அங்கு உனக்கு வேண்டியன கிடைக்கச் சுவாமி ஆவன செய்வதோடு, அப்படி அனுசரிப்பவர்கள் ‘தாயே! எப்போதும் எங்களிடம் வந்து போகவேண்டும்’ எனவும் கேட்பார்கள் ஆனால் எக்காரணங் கொண்டும் உன்னை ஏளனஞ் செய்த உறவினர்களிடம் உதவி கேட்டுச் செல்லாதே மகன் மணியத்தை உனக்கு பக்கபலமாகவும், உதவியாகவும் சுவாமி ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கு ஆகவே அவனைப் பிள்ளை போல் கவனி’ என்றும் கூறினார் சுவாமிகள் தமது தேகத்தை விட்டு நீங்கி இனி அடையப்போவது இறைவனின் திருவடிப் பேறாகும் தேக நீக்கத்திற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் இறைவனின் திருவடிப் பேறு பற்றி அம்மாவிற்கு விளக்கி எழுதிய ஒரு கடிதத்தை நாம் வாசித்துணர்வது இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமாக இருக்கும். திருவடிப்பேறு, வீடு, முத்தி என்பன ஒரே கருத்துடைய சொற்களாகும்.

உ

சுருப்பிரமணே நம:

வீடு என்பது என்ன? உலகப் பற்றை விட்டு மனம் சாந்த நிலையில் போயிருப்பது சாந்த நிலையென்றால் என்ன? என்றும் ஒன்பமாக விளங்கும் பூரண நிலை மனம் உலகக் காட்சிகளையும், தேகப் பற்றையும் விட்டு உள்முதமாகச் சென்று, இருளையுடிகடந்து ஒளிப்பிழம்பாகவிருக்கும் சிவானந்த நிலையில் கண்ட மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

இறைவனைச் “சோதியே கூடரே” என்று பாடிப் பரவினார். “சித்த மலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அத்தான்” என்றும் அவர் மனமுருகி நின்றார் ஏன் சோதியே! என்று கூறினார்? இயல்பாகவே அஞ்ஞான மற்றவர் என்பதனாலாம். அஞ்ஞானம் என்பதற்குப் பொருள் மயக்கம் எனலாம் மயக்கமென்றால் என்ன? உண்மையை அறிய விடாது மயக்கி நிற்கும் ஒரு சக்தி ஆணவம், மாயை போன்றது. உண்மை என்றால் என்ன? அதுதான் என்றும் அழிவில்லாத சிவம் எப்படிச் சூரியன் உதிக்க இருள் கெடுமோ அப்படியே சிவமும் அனபருள்ளத்தில் நின்றுமுதிக்க அஞ்ஞானம் கெடும். அஞ்ஞானம் என்கிற சக்தியால் தான் உலகம் எங்களுக்கு நித்தியமானது போன்று காட்சி தருகின்றது இந்த மாயா சக்தியைக் கெடுக்காவிட்டால் நாம் விடுதலை பெற முடியாது இதனாற்றான் பிறப்பும் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்கிறது பாசம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கு. இன்ப துன்பம் வந்து கொண்டிருக்கு இந்த அஞ்ஞானம் என்கே இருக்கிறது. மனிதனின் புத்தியை (அறிவை) இடமாகக் கொண்டிருக்கு. இதை வெல்லவே இறைவனை நாட வேண்டும். இறைவனென்றாலென்ன குருவென்றாலென்ன இரண்டும் ஒன்றுதான். சற்குரு கடாட்சத்தால் தான் இந்த மயக்கம் ஒழியும். சற்குரு கடாட்சத்தைப் பெறவே நாம் பணி புரிய வேண்டும். ஐயனின் உள்ளம் மகிழப் பாடித்துதக்க வேண்டும். அவன் திருவடியை விடாது பற்றிக் கொள்ளவேண்டும். இதனையே மாணிக்க வாசக சுவாமிகளும் “யானுனைத் தொடர்ந்தே சிக்கெனப் பிடித்தேன்” என்று திருவாசமாகிய மணிவாசகத்தில் கூறிப்போந்தார். இவ்வாறு அம்மையாருக்கெழுதிய கடிதமொன்றில் வீடு பேறு பற்றி விளக்கியுள்ளார் சுவாமிகள். ஒவ்வொரு கடித இறுதியிலும் சுவாமிகள் என்றே ஒப்பமிடுவது அவர் வழமை இங்கும் அவர்,

சுவாமிகள் என்றே

ஒப்பமிட்டுள்ளார். சுவாமிகளின் தேக நீக்கத்தின் இறுதிக் கட்டத்திற்கு இனி வருவோம்.

சுவாமிகள் அம்மையாருக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளும் அறிவுரைகளும் கூறிக்கொண்டிருக்க இராப்பொழுது கழிந்து விடியும் நேரமாகி விட்டது அதிகாலை வேளை. நல்லூர் கந்தனின் ஆலய மணியோசை ‘ட-ண் டாண்’ என்று கூவி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது “சுவாமி நல்லூர் மணி கேட்கிறது” என அம்மா கூற, “நல்லூர் மணி மட்டுமா உனக்குக் கேட்கிறது? அங்கே சிதம்பர மணி கூடக் கேட்கிறது பதஞ்சலி முனிவர் சீதலியோர் நர்த்தனம் ஆடுகிறார்கள்” என்று கூறி,

அம்மா தேகம் விடப்போகிறேன். கர்ப்பூரத்தை கொழுத்து, உருத்திராக்க மாலையைப் போடு' என்று கூறியபடி உடலையுங் களைந்து, மனதையுங் களைந்து தன் மெய்ச்சொருபத்தில் ஆழ் சமாதிக்ஞள் செல்லத் தொடங்கினார் பேச்சு நின்று விட்டதைக் கண்ட அம்மையார் பயந்து விட்டார் டாக்டரைக் கூட்டி வந்து காட்டினார். சுவாசிகள் சமாதிக்ஞள் செல்வதையறியாத 'டாக்டர்' "உடலில் சூடு இருக்கிறது எதற்கும் ஒரு ஊசி போட்டுப் பார்க்கிறேன்" என்று கூறி ஊசி ஒன்றும் போட்டார். சுவாசியோ உடல் மண உணர்வுகளுக்கு அப்பால் தம் சுயம்பிரகாச சொருபத்தில் சமாதியாகிக் கொண்டிருந்தார் சிறிது நேரத்துள் தேக நீக்கம் செய்த சுவாசிகள் சச்சித் ஆனந்தத்தில் கரைந்து விவேக முத்தியெய்தினார் டாக்டரும் தமது தவறையுணர்ந்தார் "இவர் மிகப் பெரிய மகான் என்பதையறியாமல் இவரது சமாதி நேரத்தில் ஊசி போட்டேனே" என்று கழிவிரக்கப்பட்டார் பின் 'கார்' ஒன்றைப் பிடித்து விடியும் நேரம் சுவாசிகளின் தேகத்தை அதில் அமர்த்தி ஆசிரமத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார். சுவாசிகளின் பூதவுடல் ஆச்சிரமத்தில் அப்பொழுது வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கைதடியில் சுவாசிகளின் சமாதியை அமைப்பதற்கான முயற்சிகள் ஊரவர்களின் எதிர்ப்பால் சூடியாமற் போயிற்று கூட்டமாகக் கூடிய ஊரவர்கள் பொல்லு தடிகளுடன் வந்து கலகம் பண்ணியபடி இருந்தனர் இந்த நேரம் வைத்தியர் சின்னப்பு, சரசாலை சுப்பிரமணியம், கைதடி சுப்பிரமணியம் ஆகிய சுவாசிகளின் நன் மாணாக்கர்கள் வைத்தியரின் காரில், சமாதி வைப்பதற்கான அனுமதிப்பத்திரம் (பேயிற் எடுப்பதற்கு அங்குமிங்குமாக ஓடித் திரியும் போது புத்தகச் சுவாசி சிவப்பிரகாசம் என்பவர் சந்தித்து 'காரை' இணுவிலுக்கு விடும்படி கேட்கவே, இரவு ஏழு அல்லது எட்டு மணியளவில் இணுவில் சென்று சிவகாமியம்மன் கோவிலடியில் காரை நிறுத்தினர். காரை நிற்பாட்டியதும் சிவப்பிரகாச சுவாசி, சிவகாமி அம்மன் கோவிலின் மேற்கு வீதியிலுள்ள வீட்டில் விடயத்தைக் கூறவே அவர்கள் நாலா பக்கமும் ஓடிச் செய்தியை உரியவர்களுக்கும் தெரிவித்தனர். செய்தியைக் கேட்ட சுவாசிகளின் உறவினர்களும், அவரைத் தெரிந்திருந்த ஏனையோருமாகப் பலர் கார் களை அமர்த்திக் கொண்டு கைதடியைடைந்தனர். ஆச்சிரம வாசலிலே பெருங்கூட்டம் ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணியபடி நின்றது எனினும், ஒருவாறு சுவாசியின் உடலை ஒரு காரில் ஏற்றிக் கொண்டு கார்கள் எல்லாம் புறப்பட ஆயத்தமானதும் அங்கே ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்தது பொல்லுகள்

தகையுடன் ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்த ஊரவர்கள் அவற்றை எல்லாம் நிலத்தில் போட்டு விட்டுப் பக்தி சிரத்தையுடன் அரோகரா! அரோகரா!! எனக் கோஷமிடத் தொடங்கி விட்டனர் இதிலிருந்து என்ன விளங்குகின்றது? சுவாமிகள் ஏற்கனவே கூறிய திருக்குறிப்புத்தான் இப்பொழுது செயலுருப் பெற்று இவர்களால் நடாத்தப்பட்ட ஆர்ப்பாட்டத் திருவிளையாடலென அன்பர்கள் பேசிக் கொண்டனர். அதாவது தமது தேகம் கைதடியில் சமாதி வைக்கப்படமாட்டாது எங்கேயோ ஒரு சுடலையில் பலர் மத்தியில் சமாதி வைக்கப்படுமென்றும் தீர்க்க தரிசனம் கூறியிருந்தார் அவர் வாக்கின்படியே அவரது இறுதிக் கிரியைகள் ஆச்சரியப்படும்படி நிறைவேறின சுவாமிகளின் ஞான திருஷ்டி பல இடங்களில் இவ்வாறு செயற்பட்டுள்ளமை அவரது தவமகிமைக்கான எடுத்துக்காட்டுகளாகும்

இவ்வாறு சுவாமியின் தேகம் இணுவிலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுப் பெருந் தொகையான மக்கள் புடைசூழக் காணக் காட்டுச் சுடலையில் சமாதி வைக்கப்பட்டது. இதன் பின் மாதா மாதம் வரும், புனர்பூசத்தினத்தில் (12 மாதங்களும்) விசேச அபிஷேகம் நிகழ்த்தப் பெற்று, வருட நிறைவில் வரும் புனர்பூசத் தினத்தன்று விமரிசையான அபிஷேகமும், குருபூசையும் சமாதியிலேயே நடைபெற்று வந்தன இதன் பின் நை புனர்பூசத் தினத்தில் கைதடி ஸ்ரீ சச்சிதானந்த ஆச்சிரமத்தில் சுவாமிகளின் குருபூசை வெகு சிறப்பாக வருடா வருடம் மகேசுர பூசையுடன் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகிறது.

இத்துடன்,

இணுவில் பதியிலே உதித்து, பேராயிரமுடையாரெனப் பிள்ளைத் திருநாமம் பூண்டு, குரு ஞானோபதேச தீட்சையின் பின் சச்சிதானந்த ராகத் தீட்சா நாமந்தரித்து ஆத்மீக ஞான ஒளி பரப்பிக், கைதடியில் அத்வைத ஞானகுரு பீடத்தைத் தாழ்த்து சமாதி நிலை மூலம் விவேக முத்தியடைந்த ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகளின் வரலாறு முற்றுப்பெற்றது.

“குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே.”

ஓம் குருப்பியோ நம;
சுபமஸ்து!

மறுபிறப்புப் பற்றி சுவாமிகள் எழுதிய குறிப்பு:

அத்வைத ஞான குருபீடம்

மறுபிறப்புண்டு

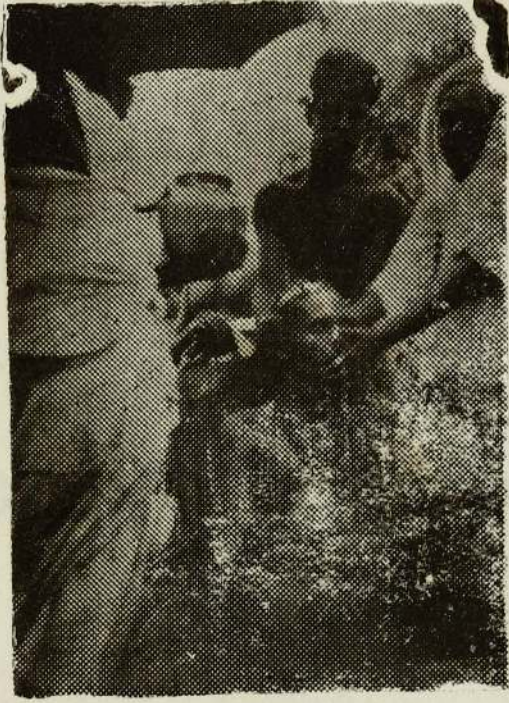
மறுபிறப்புண்டு என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது ஆகாமி யம் எவருக்கில்லையோ அவருக்கு மறுபிறப்பில்லை. மறுபிறப்பு என்பது மாறும் இயல்புடையது என்று கருத்து மறுபிறப்பு எதன் காரியம்? மாயை மாறும் இயல்புடையது. மாயையை எவர் சத்தியப் பொருளெ ன்று நாடுகின்றாரோ அவர் மாயை வசமாகிறார் மாயையும் மாறி மாறி வர அவரும் மாறி மாறி வருவார். இது தான் சென்ம மாலை எது சத்தியப் பொருளோ அதை எவர் ஐயந்திரிபுறவுணர்ந்து பற்று கின்றாரோ அவர் பிறப்பதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை கடவுள் சத்தியப் பொருள் வீகாரமற்றது. இப்பொருளை நாடி அறிகுரும் சத்தியநிலை உடையவராய் மாறுதல் அற்றுப் பேரின்பத்தை அடைகின்றனர். இவ் வுண்மையை அறியாத வரையும் மறுபிறப்புண்டோ இல்லையோவென்ற சந்தேகமுடையவராய் மாயை - அதாவது - மயக்க வசமுற்றுமாய்வர். சின் செய்வீனைக்குரிய பயனை மாயை கொடுக்கத் திரும்பி உடம்பை எடுப்பர். மாயை ஒரு சாமானிய வஸ்துவல்ல. அது அபார சக்தியை யுடையது ஞானமில்லாதார் அதை வெல்ல முடியாது உலகில் அஞ் ஞானிகளுக்கு மாயை கடவுளாகவும், சக்தியாகவும், சத்தியப் பொரு ளாகவுமே விளங்குகின்றன மாயையின் சொரூபமே தெரியாது மாந்தர் மாயை வசமுற்று விடய ஞானமுற்று இருக்கின்றனர் மாயையென்ற ல் என்ன என்பதையே விளங்காமல் எத்தனையோ கோடி மக்கள் இருக் கின்றனர். இப்படியான மாயை என்ன என்பதை அறியாத வரை மறு பிறப்புண்டு. கடவுள் இல்லை; மறு பிறப்பில்லை என்ற சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணும் மாயை தன்னை வெல்ல எப்படி இடங் கொடுக்கும்? அப்படியான மாயையை வென்றவர்க்கே மறுபிறப்பில்லை

“நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.”

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த குருவே துணை
சுபம்.

2020

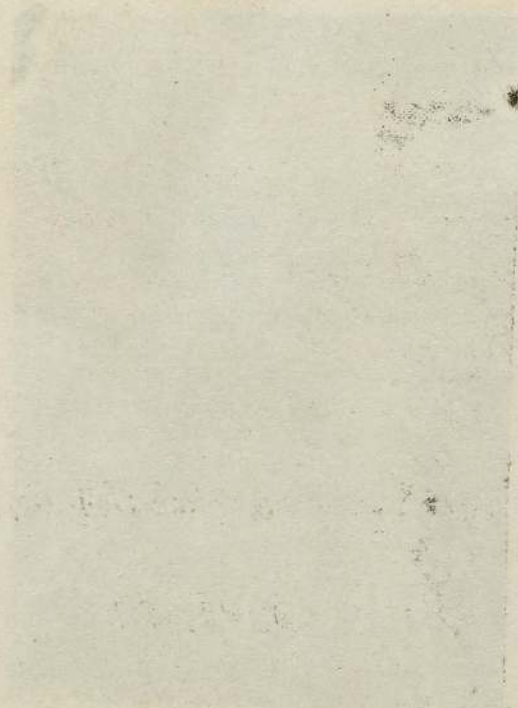
சுவாமிகளின் விவேக முத்தி அபிஷேக நிகழ்ச்சி

சுவாமிகளின் சமாதி பீடம்

செய்து, அந்திசெய்து, அந்திசெய்து, அந்திசெய்து

செய்து, அந்திசெய்து, அந்திசெய்து, அந்திசெய்து

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்ட உயர்
ஞானக் கருத்துக்களடங்கிய சிரார்த்தனைப்

பாடற் தொகுப்பு

அத்வைத ஞானவழிப் பாடல்கள்

ஆக்கம்:

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகள்

ஸ்ரீ சச்சிதானந்த சுவாமிகள் ஆசிரமம்

அத்வைத ஞான குருபீடம்

கைத 19

சுவ சுவ சுவ சுவ சுவகுரு சரணம்

சிவ சிவ சிவ சிவ சிவகுரு சரணம்
 தவ வருள் தருவாய் குருபர சரணம்
 பவ வினை கெடுப்பாய் தவகுரு சரணம்
 சிவமென வாண்டாய் அருட்குரு சரணம்

கருவினை கெடுத்த மலரடி சரணம்
 மருள்தனைக் கெடுத்த மலரடி சரணம்
 பொருள்வினை தடுத்த மலரடி சரணம்
 அருள்தனைத் தந்த மலரடி சரணே.

பொய்யிருள் கெடுத்த நற்குரு சரணம்
 மெய்நிலை யளித்த மெய்க்குரு சரணம்
 உய்நிலை தந்த உயர்குரு சரணம்
 செய்வினை கெடுத்த சற்குரு பரணே.

தன்மனந் தந்த தற்பர சரணம்
 கன்மனங் காய்ந்த கதிரொளி சரணம்
 என்னிடர் தீர்த்த என்குரு சரணம்
 என்னிடங் கொண்ட எளிற்குரு சரணே.

உடல்மய லொழித்த பரகுரு சரணம்
 அடல்வினை யழித்த வற்புத சரணம்
 மடல்உல காசை விடவருள் சரணம்
 கடலுளங் கலங்கா வருள்குரு சரணே.

தேனொழுகு பாதமலர் சூட்டிவந் தானே
 மோனநிலை வைக்கவெண்ணி உருவுகொண் டானே
 தானமருந் தத்துவத்தைக் காட்டிவந் தானே
 ஞானகுரு மோனசிவ தேவசிவ கோவே.

தத்துவ மகாவாக்யம் பொருளுரைப் பவனே
 முத்திறப் பொருளையும் விளங்கவே காட்டி
 முத்திறலை பக்திநிலை கூட்டுமருள் நாதன்
 எத்திசையுங் காணவே க்லந்துநின் றானே.

மாயமுடல் நானென வுணர்ந்திருந்த காலம்
காயமுடல் ஏந்திவந் தெனக்கறிவு தந்தான்
நேயமுடன் நானுணரும் போதுமனை வாழ்க்கை
தேய்பிறையைப் போலவது தேய்தல்நான் கண்டேன்;

ஏகவுரு வானசிவ மோனகுரு நாதன்
யோகவிகுள் நீக்கவே காயமுடல் கொண்டான்
தாகமறிந் தெனையாண்டு கொண்டசிவ யோகன்
போகமதை யீந்தெனை வளர்த்தசிவ நாதன்.

பொய்யுமெய்யு மெங்குமாய்ப் பெருந்திருவ னன்றே
உய்யுணர்வு தோறுமே கலந்திருவ னென்றே
ஐயமற ஏகநிலை காட்டியவந் தென்னுள்
ஐயனெனக் கானந்தந் தந்துவளர்த தானே.

மாயுமலம் நீக்கியெனை யாண்டுகொண் டானே
பேயுலகஞ் சரிக்கவே பேணிவளர்த் தானே
தாயுமனை மக்கள்விட ஏத்துகொண் டானே
ஆயுமுணர் வேங்கவே கனிவுசெய் தானே.

போதநிலை தந்தவென்றன் புண்ணியநன் மூர்த்தி
ஆதவனைப் போலவருள் ஞானவொளி தந்தான்
காதல்மனை யாட்டிமக யாவுநிலை யலவென்
நாதரவு செய்தெனையு மாண்டுகொண் டானே.

கானல்நீ ரொத்தவுல கசைதனை நீக்கி
ஞானவொளி தந்தவென் ஞானகுரு நாதன்
மோனநிலை தந்ததவ சாசசிவ யோகி
மாழைட னெனையும்வந் தாண்டுகொண் டானே.

சாலபயந் தீர்த்தென்னை யாண்டசிவ சாயி
ஆலமருங் கண்டநிகர் ஒத்தவுருக் கொண்டு
சாலங்கள் காட்டியெனை மடக்கிக்கொண் டானே
மாழறிய வரியசிவ பசுதமலர் சூட்டி

காயமுடன் மனமிந்திரிய மவித்தை யாவும்
ஆயுந் யல்லவிலை யாவுமாயா காரியமாகும்
மாயும் இவையனைத்தும் மாயந்தாலும் நீ
மாயுந் தன்மையனல்ல வென்றிருந்திடு திடமுடனே.

கல்லா மனத்துடையேளைக் கண்ணளிக்க வென்றுந்
நல்லாய் மனக்கருணை கொண்டுவந் தென்முன்
நில்லா வுடலுலக வாழ்வனைத்தும் பொருளலவென்
றெல்லாம் வெளிமயக்கே யெனக்காட்டிவந் தாண்டாயெ.

பாலுறு நெய்போ வெங்குங் கலந்துமே பிரமந்தானே
சாலவே நிற்பதல்லால் வேறொரு பொருளு மில்லைப்
பாவினைக் கடைந்து நெய்யை யெடுப்பது போலநீயும்
சீலமாய் நீக்கி நிற்குந் தத்துவப்பொருளைக் காண்பாய்.

ஞானயோகம்

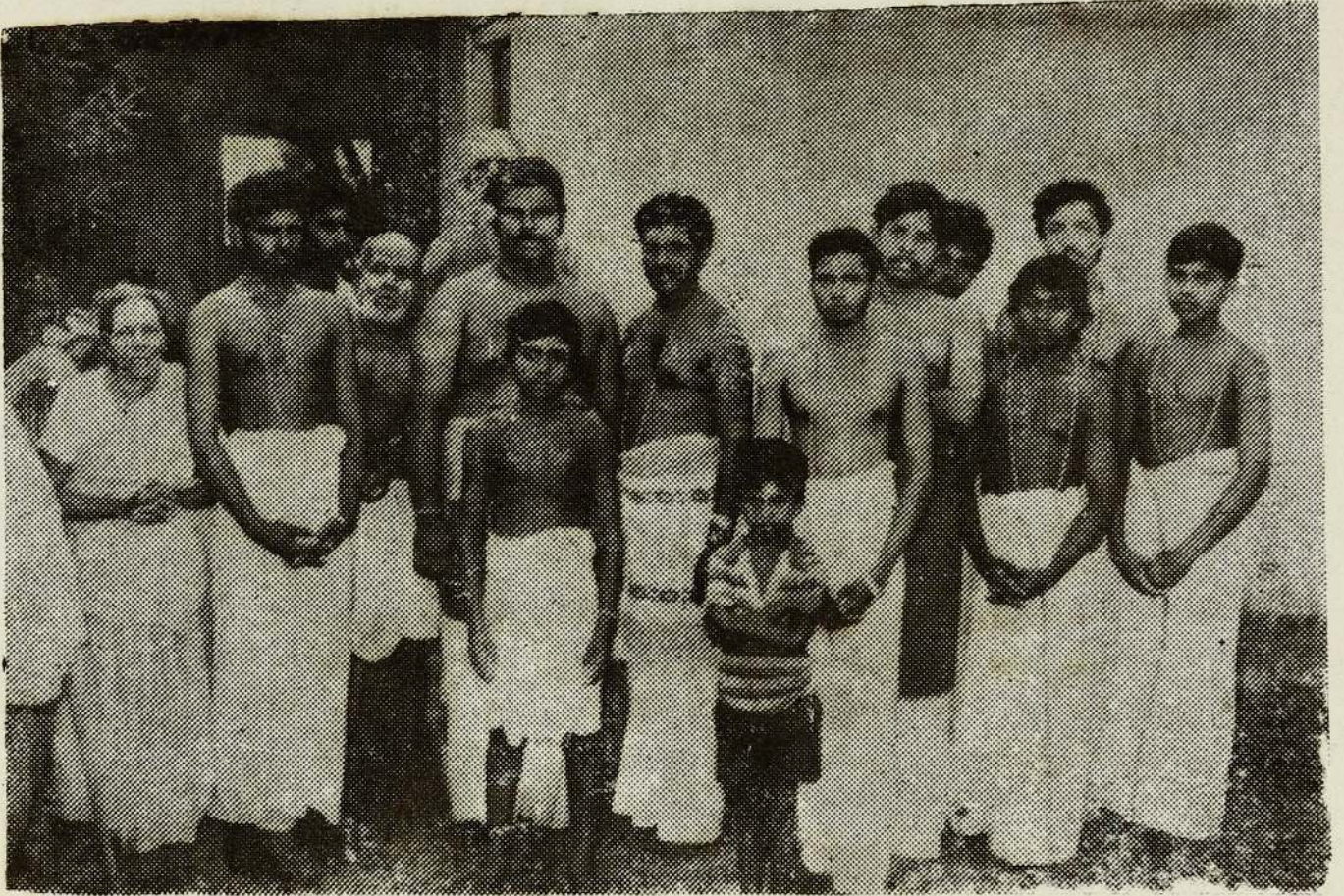
பிரம்மமே யுள்ளதல்லால் வேறொரு பொருளமில்லைப்
பிரம்மமே யெங்குமல்லால் மாயையே யில்லையென்றும்
பிரம்மமே நானேயென்று எங்குமாய்த் தன்னைக் கண்டு
பிரம்மமா யிருப்பதன்றோ தவமுறு ஞானயோகம்.

நான் என்பது யாது?

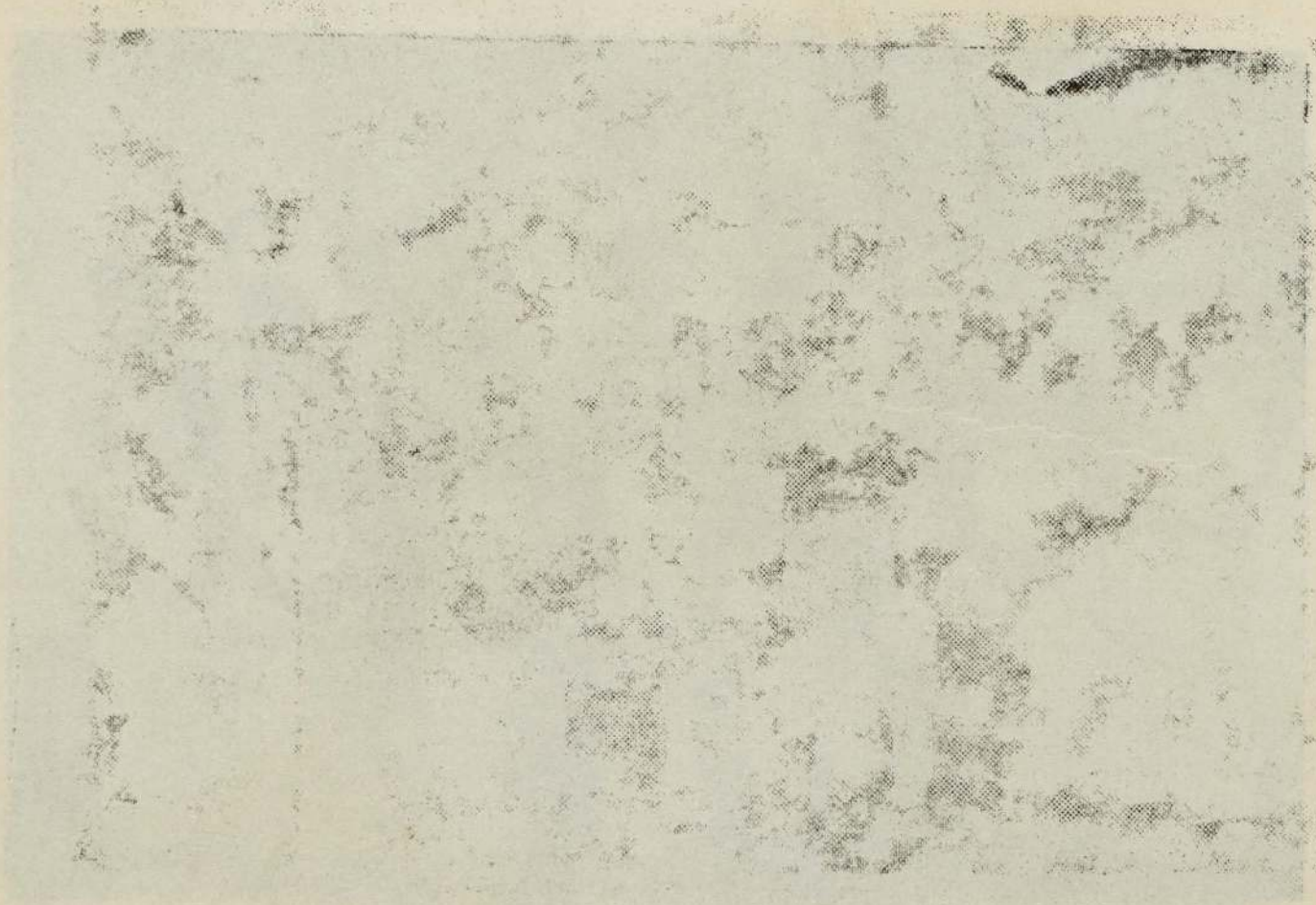
நானென்றா லுடலுமல்ல நோக்கிடு மிந்திரிய
ஆனற்ற மனமும்ல்ல மதித்திடு மவித்தை யல்ல
வானென வடிவிலாமல் விளங்கிடு மாண்மாதானே
நானெனும் பொருளுக் கமையிலக் கணமதாமே.

காலபயந் நீக்கி யருள்வடிவைத் தந்தென்
குறையெலாந் தீர்க்க வென்றே
சீலநற் றவரச்ச யேசகியாய் வந்தெனக்
கருள்வேத ஞானநிலை காட்டியே
யூசனொத்த வுலக வாழ்க்கையைப் பொய்யென்று
புத்தியில் நிலைக்க வருளி
மாலொத்த மயக்கெலாங் சுழியவெந்
துயர்தீர்த்த வித்தகனே மாசில்மணியே

சமாதி பூசையில் கலந்து கொண்ட
அடியார்கள்

1876
The
of the
of the
of the

மனமெனும் பெருமிடி யடக்க வெனக்குத்
தனமெனு ஞானச் செல்வத்தைத் தந்து
சினமெனு மயக்கை நீத்த நிர்மலா பரனே
தினமுனைக் கூப்புகின்றேன் பல்லாண்டு காக்கவென்றே.

தாயினு மினிய தம்பிரான் வேத நாதன்
பேயினு மாயமாயக் குலத்தினை யறுத்து என்னை
சேயினைக் காக்குமன்னை யருளுளங் கொண்டு ஆண்டான்
ஆயினு மென்னை விட்டு அகன்றிட மாட்டான் நெஞ்சே.

மதுமலர்க் குழலியர்தம் மையலிலே மயங்காமல்
பதுமமலர்ப் பாதமது ஆட்டியே ஆண்டான்
சதுர்மறைப் பொருள்நிலையையையுப தேசித்தே யென்னை
மதுவொழுகு பாதமதில் ஆண்டுகொண் டானே.

சிந்தையது நோகாம லன்புசெய் தானே
சிந்தனைக் கரியவெம் மருட்குரு நாதன்
வந்தனைசெய் யடியவர்தம் மோடுறவு செய்வன்
எந்தனைவந் தாண்டுகளவெம் ஆனந்த மூர்த்தி.

ஆனந்தந் தந்தவெம் மாதியருள் நேசன்
ஞானநிலை காட்டுரொன் அன்புருவ முனிவன்
ஈந்த மானவுடல் பொருளல்ல வென்று
மோனந் தருங்கடவு ளெங்களரு ளையன்.

பாசமல மயக்கறுத்த பரமசுக நாதன்
நேசமுடன் வந்தென்னை நேசித்த மெளனி
வாசமலர் ஆடிவரு மாதியெம் மண்ணல்
கோசநிலை கடந்துநீன் றாடுமருட தூயன்.

பொய்யுடலைக் காத்தவெம் புலையெனனை வந்து
மையலுடலி நீயல்ல வென்றெனக்குச் சொல்லி
ஐயெனனை ஆண்டுசிவ மாக்கிவளர்த் தானே
உய்யுநெறி தந்தசிவ சங்கரா னந்தன்.

மாடுமனை சுற்றமும் பெண்டரும் மக்களும்
ஆடுசுழற் சக்கரம் போலகளி யாட்டு
தேடுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமர சாளன்
தேடமுடி யாதபொற் பாதமது தந்தான்.

அத்தனே யெல்லா மாகி யகிலமாய் யாவுமாகிச்
சுத்தனே யல்லால்வேறு பொருளிருந் தமிழதில்லை
எத்தளியரவுங் காணும் அல்லவை மாய்ந்நு நீயும்
பத்திசெய்யவி த்தையெல்லாம் மாய்ந்திடுங் கணத்திலேதான்

தோற்றிநின் றழியுமிந்தப் பூதசா கரங்களெல்லாம்
ஆற்றிய பரத்தேகானற் புனலதா யவைகள் தோன்றும்
ஏற்றிநின் றாராய்ந்தாலே தனக்கெனச் சொருபமின்றி
யாற்றிய பொருளால் கண்டு மனக்கலக் கறுப்பாயென்றும்.

மாயை யென்றால் சத்தசத் தல்ல வென்று
நீயதை யாய்வுறாக் குற்றமல்லா வாய்வுறில்
பேய்த்தேர் போக லளிர்வச னீயமென்று
ஆய்ந்துநீ யான்மா வாகி யறிந்துநன் குணருவாயே.

ஆய்வுரு நிலையிலிம் மூவுலகம் யாவுமே
நிலையுடைய தாக
நீசிந்தை செய்ததனால் மோகமுற்
றிற்'பிறப் படைந்தாய்
மாய்வுறு மூலகயே கானல்நீ ரொத்தகாகுந்
தடையறவுணர்ந்து பார்க்கில்
தேய்வுறு சுகத்தைநிந்தை செய்து சாட்சியா
மான்மாலை நோக்குவாயே.

அலைவுலகாம் காட்சியாவு மாய்விடில்
பொருளவை யின்றி
நிலையற்றுப் போகுந் தன்மையை
ஆய்ந்து காண்பாய்
நிலையுடையதன்று கானற்புன லொத்தகாகுந்
சுருதியுத்தி யனுபவத்தா லறிவாய்
யலைவுநீக்கிப் புனிதசிந்தையுடன் நோக்குவாயேல்
யாவும் பரமென அறிவாயே.

நானாரென நோக்கிடில் ஆன்மாவே யுளநடுவில் நானென
நானா தேகந்தொறும் நிற்கும் தன்மையை யறினாய்
வீணாகக் காயமதில் புந்திசெய்து வினைக்கா ளாகா(து)
தானாகுஞ் சிவஞானமாம் மோனமே நோக்கி நில்லே.

சோதியா பிரமத்தில் நாமரூப தோற்றமே
கானற் புனல்போல்
பேதித்து நிற்பதல்லாற் றானொரு பொருளுமல்லவாய்
நல்லறிவாற் காணில்
ஏதமில் பிரமமல்லால் யாதொரு பொருளுமில்லை
யாவுமே பிரமமாகும்
நாதநல் வருளாற்கண்டு கலக்குறு மவித்தையாவும்
போக்கியே யிருப்பாய்.

ஆகியாம் பரமனே யெழிற்குது வாகி வந்து
பூதியாம் மாயநிலை பற்றுதனை விளக்கி
பேதியாம் கரணவாதனையா மிடர்தீர்த்து
வாதியாஞ் சொருபநிலை காட்டிப் குருபரா மாற்றி! போற்றி!

அழிவுறு மாயைதன்னைப் பொருளெனக் கொண்டிருந்து
வழிதெரியாமல் நானும் மயங்கிய காலத்தெந்தை
மொழிவழி யுபதேசித்துத் தத்துவ சொருபங் காட்டி
அழிவிலா னந்தந்தந்த வென்குருவே போற்றி.

என்னையெனக் கறிவித்துத் தற்பரம நிலைதந்த
வன்னையெனத் தப்பா நானுனக்கடி நம யானே னென்றும்
முன்னைவினை கெடுத்தாயென் னறியாமையாவும் போக்கித்
தன்னிலையைத் தந்தாய் தற்பரா போற்றி! போற்றி!!

தூலமுட னிந்திரிய கரணங்கள் யாவுமே
சாலவுறு வால்மாவிற் கற்பனையலாற் பொருளெவென்
றேசலமீடும் வேதாகமத்தின் பொருளா லெனையறிவித்த
கேசலமுறு வேதயனே குளிர்பதுமத் திருத்தான்கள் போற்றி
போற்றி!!

மாயிருள் நீக்கவந்த பானுவைப் போல வெந்தன்
 பேயிருள் அவித்தை மாய்தத நற்சிவ யோக
 ஞாயிறே! வேதசோதி நாதனே! யாண்ட வெந்தை
 தாயினு மினியவள்ள வருட்பரா போற்றி! போற்றி!!

சுவாமிகள் யாத்த திருப்புகழ் நடையிலான பதல்கள் சில

தன்னதன தானதன தன்னதன தானதன
 தன்னதன தானதன தனதானா

சிவாயநம சற்குரு சிவாயநம சற்குரு
 சிவாயநம சற்குரு — சிவராமா

அபயநம வென்றுனை அனுதின நினைச்சுவன்
 அபயதவ மென்றனுக் — கருள்வாயே

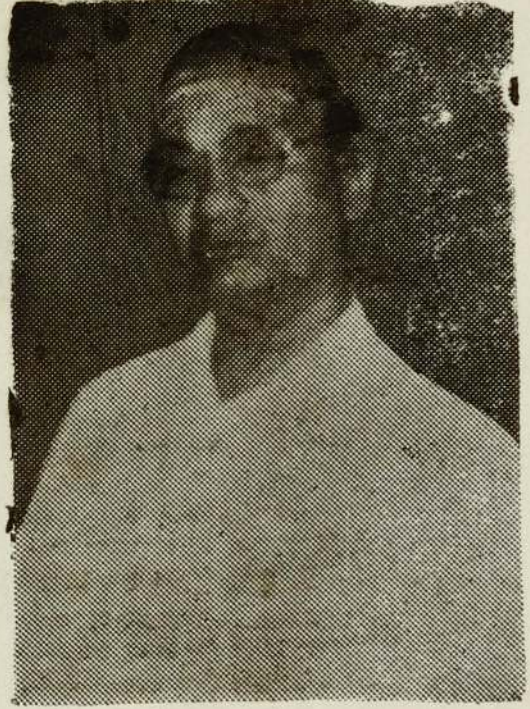
அருள்வடிவ மாகிவந் தறிவுநிலை தந்தவென்
 குருபர சுவாமி நீ — வருவாயே

அனுதினமு நாடினான் அனுதினமு மலையாமல்
 அனுதினமு முந்தனருள் — தருவாயே

பனிமலர் குடிவந்தெ னுனமது கூடிநின்ற
 தனியருட் சோதி யெந்தை — குருநாதா
 வளமது கொண்டு என்மு னருட்குட ரேந்திவந்து
 அனப்பரு ஞானந் தந்த — சிவநேசா
 சிவநெறி ஞானந் தன்னைச் சுடர்விடச் செய்தஞான
 தவநெறி மோன சோதி — சிவயோகா
 தவநவமான ஞான தவநெறி செய்து எந்தன்
 பவவினை நீக்கியாண்ட — பரமேசா
 சினவெறி நீக்கிமோன வருள்நெறி தந்து என்னைக்
 கனவெனும் வாழ்வந் காத்த — பெருமானே.

தவவடி வானயோக தவமுறு ஞானியாகிச்
 சிவவடி வாகிவந்த — குருநாதா
 பவவினை கெடுத்து எந்த னறிவினை விளக்கிமோன
 தவவருள் நிலைக்கத் தந்த — குருநாதா

சுவாமிகள் காலத்தில் நேரடி உபதேசம்
பெற்ற ஏனைய சிஷ்யர்கள்

ஸ்ரீமத் சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் வைத்திய கலாநிதி வ. சின்னப்பு
கைதடி சாவகச்சேரி

மற்றும்

- ★ ஸ்ரீமத் ஆறுமுக சுவாமிகள் சாவகச்சேரி
- ★ ஸ்ரீமத் சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் சரசாலை
- ★ ஸ்ரீமத் துரையப்பா சுவாமிகள் பளை

சென்னை நகராட்சி கட்டிடத்துறை
கட்டிட அலுவலர் அலுவலகம்

இது ஒரு கட்டிட அனுமதி அட்டை ஆகும்.
கட்டிட அனுமதி பெறும்படி உரிமையாளர்
கட்டிட அலுவலர் அலுவலகம், சென்னை
கட்டிட அலுவலர் அலுவலகம், சென்னை
கட்டிட அலுவலர் அலுவலகம், சென்னை

மயலுல காசைவிட்டு விடியநல் லுதயம் போலச்
 செயமுறு ஞானஞ் சொன்ன — குருநாதா
 மயலெறி குரங்கைக்கட்டி நினையுணர் நிலையில் வைத்த
 தயவுரு வான் செம்பொற் — சிவநேசா
 டுலைடல் போலவுள்ளங் கலைபடா வழியைத் தந்த
 மலையுரு வாகவந்த — குருநாதா
 சிவநெறி யாகமங்கள் தனையறி யாதவென்னைத்
 தவமுடன் ஆளவந்த — குருநாதா
 வழிமுறை சொல்லிநித்த மயலிடர் தீகுமேக
 சுழிவழி காட்டிநின்ற — சிவலோகா
 திருவுரு ஞானியாகிப் பரநிலை சூட்டிநின்ற
 கதிருறு ஞானசோதிப் — பெருமானே.

வேதஞான சுகந்த நற்பொருள்
 போதமுந் தந்த — அருள்வீர
 காமோகமது நீக்கி யுன்தனகுட்
 சில வாழ்வதனைத் தருவாயே
 மோகமாகச் சுக போக மாயநிலை
 பாய பேதமதைக் — கெடுப்பாயே
 நானு நீயுமா யேகந்தமாய்
 பானுபோல வெம — பெருமானே.

ஞான நிபை

தக்கசா தனத்திருந்து குருபரன் தானை நோக்கி
 மிக்கவெண் ணீற்றையுள்ளி உடம்பினிற் றரித்து நன்சு
 சிக்கிய மனத்தை நீக்கி நின்மலப் பிரமநதன்னில்
 சொக்கியே நிற்பதன்றோ நல்னைள் ஞானநிட்டை

மலத்தனை விடயபாதை சென்றிடா தடக்கித்
 தினைப்பொழு தாயின் வாசனை வழிவிடாது
 அனைத்துமாய் நிற்கும்ஞான தற்பர நிலையில் நின்று
 வனப்பெரு மாய்கை தன்னை நீப்பது ஞானநிட்டை

தனித்த வேலாந்த விடத்தினிற் சென்று
மனத்தினைப் பொறிவழி செல்லா தடக்கி
நினைப்பெனு மாசையாங் காற்றை விடுத்து
வணப்பெரு மாண்மாவி விருப்பது ஞானநிட்டை.

உடல்மன மவித்தை யாவு மசத்தென விட்டு
திடம்பெறு மாண்மா நானென வுணர்ந்து
கடலலையொத்த மாயிருள் ஞானத்தை
படமெனக் கண்டது ஞான நிட்டை.

கற்பனையிறந்த நிலையான்மா வெனக்கண்டு
நற்பெருந் தன்மையே நானெனத் தெளிந்து
உட்பெருமறியா மோனமே வாழ்வென
நற்பெரு மாசைள் சொல்லே நல்லருள் ஞானநிட்டை.

பார்க்கின்ற வுலகை ஆய்திடப் பொருளல வென்று
ஆர்ந்தவர் வாசகத்தை நம்பின பேர்களுல்லாம்
கார்முகி லொத்த வுலகினைத் தள்ளி மோன
சீர்பெறு மாண்மாவில் தனிப்பது ஞானநிட்டை.

எங்குமாம் பிரமந்தன்னி லெழும்பிய மனதை விட்டுப்
பொங்கிய ஞானத்தாலே யவித்தையை நீக்கித்
தங்கியே நின்று தனிப்பெருப் இன்பத்தாலே
தங்கிநிற்பது நல்லருள் ஞானநிட்டை.

நானதுவென நானாமகம் பிரமாஸ்யியாவே
தேனென ருசிக்குஞ் ஞான வாழ்வினிற் பொருந்தி
கானல்நீரொத்த சகத்தினை நீக்கிக் கண்டு
ஆனந்தமாக விருப்பது ஞானநிட்டை.

உலகுயிர் மாய்கையாலும் பரத்தினிற் கற்பனை
அலைவுறு மனத்தை யடக்கி ஞானசிற்பர
நலம்பெறு மாண்மாவில் சாந்திய கண்டு
நிலைபெற வுணர்ந்திருப்பது ஞானநிட்டை.

எங்குமே பிரமமாகும் யாவுமே பிரமமாகும்
 தங்கிய பொருள்சள் யாவும் பிரமமேயன்றி
 யிங்கொரு பொருளுமில்லை எல்லாமே பிரமமென்று
 எங்குமா யிருக்கும் ஞானப் பெருவெளி கலத்தல் ஞானநிட்டை

என்னவந் தாண்டா னெனக்கினிய நாதன்
 பொன்னையும் மண்ணையும் பெண்ணையும் விட்டு
 தன்னையேநாடி வளர்பேசன மதுதந்தான்
 முன்னை வினைதீர்த் தென்னையாண்ட சிவசோதி.

ஆத்சிவ சோதியரு ளானந்த வாரி
 பேதுமய லாசைதனை விட்டகலச் செய்தான்
 மேசதிநின் றாடுமயற் றத்துவக் கூட்டை
 நேதிசெய்யென் றெனைக் கலந்துநின் றானே.

வேதமுனர் வேதாந்த வேதியரு ளையன்
 மாதவங் கொண்டு வந் தாண்டுதொண்ட டானே
 சாதி மதபதமும் மையல்விளை யாட்டு
 சாதித்துப் பயனில்லை நீயதென் றானே.

நானே சிவம்பிரமா விஷ்ணுவென் றானே
 நானே யகிலம் வளர்பூத பேதங்கள்
 நானே யாவும் அல்லவுமென் றானே
 நானே எல்லையற் றானந்த மென்றானே

மதுவொழுது கரியகுழல் மாதர்வாழ்விற் சிக்கிடாமல்
 பதுமமலர்ச் சேவடிதத் தென்னையாண்ட சிவமே
 சதுர்மறைப் பொருளி நிலையினைத்தந்து நலம் பெருகுவே
 மதுரககம் தந்தசிவ ஞானப்பெருங் கருணைப் பரமசிவ வாழ்

கரியகுழல் மாதர்தம் சேர்க்கை விட்டு
 அரியயனு மறியாத பெரியநிலை யுணர்ந்து
 விரியுமில்வல கைவிட்டுத் தனிப்பெரு மானந்த
 பெருநிலை யுணர்ந்திருப்பேன் பெரியவ ராகித்தானே.

1412 = 1072

வஞ்சக மனத்தி னாசையை யுதறித் தள்ளி
 வஞ்சியர் காமவாழ்வில் சிக்கிடா தன்று
 மிஞ்சிய ஞானவாழ்வில் மருவியே வாழும்பர்
 துஞ்சிருள் மாயை தன்னை அகற்றிடுவ ரறிவாவன்றே.
 தூதத்தை விட்டுப்பின்பு சூக்கும சரீரம் விட்டுக்
 காலமா மவித்தைவிட்டு வ்னங்கிடு விடுவகத்தால்
 சீலமா மாண்மா தன்னை மதித்திருந் தாசுந்தத்தால்
 காலமாம் வாழ்வை விட்டு விளங்கிடுவர் பெரியோரே.
 வேதப் பொருளை வேண்டியே நிற்பன்
 ஆதவன் போலவே ஏறியே வாழ்வன்
 சோதி மணிமுடி தாங்கியே நிற்பன்
 நீதி வழிநின்று நித்தமும் காண்பன்.
 அப்பனருள் கொண்டு ஆடியே வாழ்வன்
 சிற்பர மோனத்தில் ஏறியே நிற்பன்
 அப்பனருள் ஞான வேதியன் காண
 செப்பிய ஞானத்தி னருள்வெளி காண்பேன்

திருப்புகழ்

மங்கள் வடிவுகொண்ட சுந்தர ஞானமேனி
 மங்கய தாள்தந் தென்னை — யருள்வ யே
 புங்கவர் போற்றுகின்ற சந்தர சம்புவெங்கள்
 மடிகள் ஞானி யெந்தை — குருநாதன்
 மடிகியே வாடிநின்று நன்நிலை தெளிவுறாமற்
 றங்கியே நின்றவென்னை — யனைத்தே மேற
 தத்துவ சொருப ஞான முத்தியை யெனக்களித்து
 நித்திய வாள்ம நேயந் தந்தோனைப்
 பத்தியே செய்து நித்தம் பத்திர மலர்கள் சூடி
 நித்தமும் போற்றி செய்து — துதிப்பேனே
 சந்ததம் வந்து என்முன் சுந்தர ஞான மோன
 சுந்தர வடிவு கொண்டு — வருவாயே
 மந்திரப் பொருளும் நீயே எந்தவெப் பொருளும் நீயாக்
 செம்பொருள் ஞானஞ் சொன்ன — குருநாதா
 சிந்தையுள் உந்தன் நாமம் வந்தனை செய்பவர்க்குள்
 பந்தயில் விடு நல்கும் — பெருமானே.
 சுபமஸ்து!

28520.2

98901

தக்கசா தனத்திலிருந்து குருபரன் தானை நோக்கி
மக்கவெண் ணீற்றையுள்ள உடம்பினிற் றர்த்து நன்கு
சீக்கிய மனத்தை நீக்கி நின்மலப் ப்ரமந்தன்னில்
சொக்கியே நிற்பதன்றோ நல்லருள் ஓனாநீட்டை.

— ஸ்ரீ சச்சிதானந்த பிலாடிகள் —